

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ 10^{ον}

1933

Αρ. 480

ΜΙΑ ΝΕΑ ΜΟΔΑ ΣΤΗΝ ΠΟΥΔΡΑ

Κάνει μια εκπληκτική διαφορά.
Η γυαλιστή μύτη, ή πλέον άσχημη και ή πλέον χονδροειδής και ξηρά επιδερμίδα στολίζεται γρήγορα με μίαν θαυμαστή ωραιότητα όταν μεταχειρίζεστε την πούδρα της νέας μόδας.
Επιστημονικά μελέται άπεκάλυναν ένα νέον συστατικόν, το οποίον κάνει την πούδραν να κρατά διόλκιον επί ή μέρα. Ονομάζεται «Mousse de Crème».
Αναμειγνύμενον με τη πούδρα επιτερεί σε κάθε γυναίκα να διαφύλαξη το χρώμα της φρέσκο και μαγευτικόν παρ' όσον άνεμο, το ψύχος ή τόν θορυχόν καιρό. Χορεύοντας άκόμη εις ύπερθερμωμένον αέθροσαν χορού, διατηρεί το χρώμα της χωρίς το ελάχιστον έχνος γυαλάδας ή πάχους. Η «Mousse de Crème» αναμειγνύεται τώρα με πούδρα Τοκαλόν, κατά μίαν μέθοδον πατενταρισμένην. Αυτό το νέον συστατικόν καθιστά την Πούδρα Τοκαλόν εως διόλου διαφορετικήν και δίδει μίαν θαυμαστήν ωραιότητα στο χρώμα, μη δυναμένην να έπαινεχθή με συνήθεις πούδρας.
Γεν. Άντ. Α. Π. Ρεμπονζάκος, Πραξίτελους 42—Άθήνα.

Βάψετε τα κεραινά Σας
φορέματα με Βαράς

ARTI

και θα γίνουν καινούργια
και μεδέρνα. Πωλούνται στα
έμπορικά και φαρμακεία.

ΟΝΤΟΥΛΑΣΙΟΝ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

Διά 6 μήνας έγγυημένη.

Μηχανήμα Γερμανικόν,

Τύπος Βέλλο,

Στο κομμωτήριον του κ.

Β. ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ

Γονία Κολοκοτρώνη 29, και

Θησέως 19, Αον πάτωμα.

Άριθ. τηλ. 24,944.

LA MARQUE MONDIALE

ΣΥΝΙΣΤΩΜΕΝ

εις πάντας να έπισκεφθούν
την Έκθεση ν

JOSEPHINENHÜTTE

Φιλελλήνων 23

ΔΙΟΝΑΤΟΥ & ΟΡΦΑΝΟΥΔΑΚΗ

Είναι το μοναδικόν κατάστη-
μα στην πόλιν μας που συγκεν-
τρώνει με πράγματι έξαιρετι-
κό γούστο τα άριστουργήματα
των μεγαλυτέρων έργοστασίων
του έξωτερικού.

Ποτηρικά κρυστάλλινα, Κομ-
ποτεχνήματα, Πορσελάνια Σε-
ρίς φαγητού—Τσαγιού—Καφέ.
Μαχαιροπήρουνα άργυρά—έ-
πάργυρα, άλπακά.

ΧΑΡΙΝ ΤΗΣ ΧΑΡΙΣ

Μεταχειρισθήτε το BRASSO και θα έχετε όλα τα

μετάλλινα είδη σας άπαστράπτοντα χαρμυνά.

Brasso

ΡΕΥΣΤΟ ΒΕΡΝΙΚΙ ΜΕΤΑΛΛΩΝ

Sté Ame des Usines Destrée

ΔΙΑ ΚΥΡΙΑΣ & ΔΕΣΠΟΙΝΙΑΣ

ΠΡΟΙΚΕΣ, εργόχειρα παντός είδους, τραπέζι-
κουβέρτες κεντητές και πλεκτές, φυλε, στερ, μπλεζέ-
ταξωτές και voilage Ρουμανικές, ΠΑΙΔΙΚΑ ΕΙΔΗ, ΟΡΑΝΑ
Γυναικεία άσπρόρρετρα, τα ΚΑΛΑΙΤΕΡΑ ΕΥΡΩΠΑΪΚΑ
ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ ΕΡΓΟΧΕΙΡΩΝ ΚΑΙ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ ΚΑΙ
εις το NEON Lingerie Elegante ΝΙΚ. Ι. ΜΟΣΧΟΥ.

Φιλελλήνων 3, Στοά Δρακοπούλου, όρει. 10—11
ΕΡΓΑΣΙΑ, ΥΛΙΚΑ και ΤΙΜΑΙ ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΙ

ΛΕΥΚΑΙΝΕΙ ΤΑ ΔΟΝΤΑ

ΚΑΤΑ ΤΡΙΣ ΑΠΟΡΡΙΣ
ΕΝΤΟΣ ΤΡΙΩΝ ΗΜΕΡΩΝ

Έάν παρ' άλλας πρόσ-
τας δεν γίνουν λευκά τα
δοντάτα δις της ημέρας
επιποσόμενον ΚΟΛΥΝΟΣ
επ' ήρας ψήκτου και
τριών ήρεων θα γίνουν
τρις απορρίσεις λευκά
Η ΚΟΛΥΝΟΣ έφινεται
στομα, δοντάτα λευκά
και την άνατομή και
στη λευκά τα δοντάτα
βλιντερ, το σπείον.

KOLYNOS

Η Οικονομικότερη άπο-
μα, διότι εν αώτην και
και 67 ήμερας.

ΔΙΑΚΡΙΣΤΗ ΠΑΡΑΚΟΛΟ-
ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΜΑ-
ΕΠΙΤΡΟΦΗ 4-ΚΟΛΛΗ

14 Μαΐου 1933

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

617

ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

(Έργον του Γερμανού ζωγράφου Στόκ).

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Κ. Κ. ΦΑΛΤΑΪΤΣ

ΓΑΤΕΣ

Είχαμε πάλι σε μιά ταβέρνα τέσσερες-πέντε άνθρωποι. Καθώς
έπιναν, βλέπαμε και ένα παράξενο γέρο που είχε σηκωθεί και χό-
ρευε με το ποτήρι το κρασί πάνω στο κεφάλι του. Ταχτικά έλεγε
εταχλίμ-ταχλίμ, λέξεις που φάνεταν πως είνε άράπικη, και μαζί με
τα χέρια και τα πόδια κινούσε και την κοιλιά του. Καμιά φορά τρα-
γουδούσε. Ένα μάλιστα δίσταχο το έπαινελαβε δυο-τρεις φορές.
«Είμαι ευτυχής στα βάσανα και χαμερής στα πλούτη
κι' έτσι θα την περάσω γώ τη ζωή μου έτσι».

Αυτή την ώρα μιά γάτα πέρασε ανάμεσα από τις καρέκλες και
πήγε κοντά στο γέρο που έχορευε. Τόν ειλες τότε να κατεβάζει το
ποτήρι και να ξαναπίνει στο τραπέζι του. Το κέρι του δλο είχε
φύγει κι' ένα είδος μελαγχολίας τον έσπείνασε. Η γάτα πήγε και
τραφτηκε στο γονάτο του.

—Δεν σου ελπία, μωρή, της ειλε χαριεντικά, να
μην ένοχλεις τόν κύριο Μουσιμουλάκη, διαν βρίσκε-
ται στις τρίτες και στις τετάρτες του;

Η γάτα έκανε ερόν-ρόν και εξακολούθησε να
τρίβεται πάνω του.

—Άτιμο ζω, μās ειλε ο γέρος, καθώς ειλε πως
τόν κυτάξαμε με κάποια προσοχή. Ειλε πως βο-
σσομαι στο καντήλι και ήθε να με φέρη στην ευθεία
δόδο.

Και άρχισε να την χαϊδεύη στη ράχη και να της
ρίχνη μερικά μπουκιές ψωμί, που έχοβε με το στό-
μα του.

Αυτή ή σπλην πράξησε κάμποση ώρα. Ύστερα
ο γέρος ειλε στη γάτα:

—Τώρα άπε μας, δεσποινίς, γιατί θα μās πά-
ρουν και τα δάκρυα.

Την έδιωξε απάλη και ή γάτα έφυγε σιγά-σιγά
και χάθηκε προς το βάθος της ταβέρνας που ήσαν
ανοιχτά και έβλεπε σε μιά αυλή με δέντρα.

Ο γέρος κύριος ξαναήλθε πάλι στο κέρι του.
Άρχισε το τραγοδι και το χορό με το ποτήρι στο
κεφάλι, με το εταχλίμ-ταχλίμ και με τις άράπικες

κινήσεις της κοιλίας. Παράγγαλε και στον κατελά και μās έφερε
μυσή όσα κρασί.

—Είς ήγεια σας, κύριε Μουσιμουλάκη, του φωνάξαμε.

—Βρε τι ήγεια! απάντησε ο άνθρωπος. Πίνετε και μην εγχεσθε
για την ήγεια κανένος.

Μας ειλε και ενάποση το κέρι αυτού του ανθρώπου, που στο
βάθος ύπηρεζε κάποια τρανική μελαγχολία και το βλέμμα του που
έκοιταν στη γάτα την ώρα που την ειλε χαϊνά του, πραγματικά έ-
νοιζε κανείς πως θα τόν έπαιρναν τα δάκρυα.

Στις ταβέρνες ή γνωριμίες πένονται στη σπηνή και έτσι έγινε
και με την παρέα μας και με τόν άνθρωπο που έλεγε τόν έαπό του
μουσιμουλάκη και τους γέρο του μουσιμουλάκη.

Ηθε και κάποιος στο τραπέζι μας. Ήσαν χαριτωμένος και ευ-
φύσματος, γεμάτος δε από άνευδοτα. Σπείνας μπο-
ρούσε να συναντήση κανείς άνθρωπο με τέτοιο κέρι
και τόσο δροσιά πνεύματος. Όταν ήθε ένωος ο λό-
γος στη γάτα του μαγαζιού, συνέλαβε.

—Το μόνο πρόβλη, ειλε, που μου χαλά τη ζωή.
Μιά γάτα σπάθηκε ή δυστυχία μου και από τότε
τόσο εα στο κρασί.

—Τι γάτα;

—Όσο—έλες ή γάτες, μιά αυτή ήταν καλύτερη
και από άνθρωπος.

Η διάθεσις που ύπηρεζε τον γέρο είχε λιγοστέ-
νει κι' έπεις δεν ήρτήσαμε να μάθουμε περισσότερα,
γιατί επί τέλος δεν ήθελε πιά να κλάψουμε. Ά-
φησε τόν κύριο Μουσιμουλάκη να πάη σε μιά άλλη
παρέα και να την κάνει να σπαταρά στα γέλια από
τα αλαπόμενα άστεία του. Μόνο ένας από μās έπέ-
μεινε να μιλά για τις γάτες.

—Να τής πω κάποιον μυστικό βρίσκω σ' αυ-
τόν το γέρο, ειλε: που δυσκολεύεται να μιās το ειλή.
Ένώ που αλοάνωμα τις γάτες, τόν κατάλαβα κα-
λύτερα.

—Τι είδους αίσθημα είν' αυτό;

—Οὐτ' ἐγὼ δὲν ξέρω. Εἶνε ἓνα παρὰξενον πράγμα. Ἡ γάτος λές καὶ μαγνητίζονται ἀπὸ μένα
—Χά, χά, χά!
—Ἀκούστε λίγα περιστάσια. Εἶνε σ' ἓνα φίλῳ μου γραφεῖν μιά γάτα. Ὅχι στὸ γραφεῖν, μὰ κάτω στὴν αὐλή. Ὅταν καμμιὰ φορὰ ἐρχομαι στὸ φίλο μου, ἡ γάτα μιαιουλῆει ἀπὸ κάτω.
—Ποῦ σὲ παίρνει εἰδησι;
—Ἀκούει τὴν ὁμιλία μου.
—Θά τῆς ρίχνω πίστευ νὰ τρώῃ.
—Ποτέ. Μιά μέρα κατέβηκε στὴν αὐλή καὶ ἔκανε τοῦμπες μαρτσά μου.
—Πῶς ἔκανε τοῦμπες;
—Ἐπεφτε κατὰ γῆς ὅλο τὸ σῶμα τῆς καὶ κυλιόταν ἀπὸ τὴ μὲ μεριά καὶ τὴν ἄλλη.
—Μπορεῖ νάχουν τίποτε τὰ μάτια σου.
—Λές;
—Ποὺς ξέρει.
—Μπορεῖ νάνα μετεμνήχωνες, εἶπε ἄλλος ἀπ' τὴν παρέα.
—Ἀπλάδι σὲ μένα ἢ σ' αὐτή;
—Ἐκνιτάξαμε τὸ φίλο μας περιέργω. Εἶχε κατὰ γραῖα γατίσια μάτια.

—Βρέ, μὴν εἶνε ἡ ψυχὴ καμμιᾶς γάτας μέσα σου;
—Ξέρω κ' ἐγώ!
—Γιὰ νὰ δοκιμάσουμε, εἶπε ὁ φίλος ποὺ πίστευε στὴ μετεμνήχων-
σι. Τοῦς μίσεῖς πολλὺ τοὺς ποτικατοῦς;
—Ἐγέλασε.

—Σοβαρὰ σοὺ μιλοῦ. Τί κάνεις ὅταν ἰδεῖς κανένα ποτικατὸ καταικνῶν.
—Προσπαθῶ νὰ τὸν πιάσω, Ρίχνω κανένα παλὶ ἀπάνω καὶ τὸν κατακνῶν.
—Ὑστερα δένω τὸ πόδι του μὲ ἓνα σπάγκο ἢ τὴν οὐρὰ καὶ παῖζω καμμιὰ δοῦνλα μὲ δαῖτον.

—Σίγουρα κάποια ψυχὴ γάτας φωνάζει μέσα σου.

—Αὐτὸ δὲν εἶνε σπουδαῖο. Στὸν Μαραθῶνα εἶνε ἓνα κτήμα τοῦ Σκου-
ξέ, πλάι στὸ Σοῦλι. Στὸ κτήμα αὐτὸ εἶνε μιά ἐκκληροῦλα, ἡ Παναγία.
—Ἐνα ἐκκληροῦλα.
—Εἶχε ἓνα κόκ-
κινο καντήλι κρεμασμένο, οὐδιστό.
—Λοιπὸν καπνίζατε πῶς καὶ ἔχει μέ-
σα. Ἀφῆσα τὴν ἀλυσίδα κ' ὅταν κατέβηκε τὸ καντήλι, εἶδα τρία μικρὰ ποτικατὰ μέσα. Τὸ εἶχε κάνει ἡ μάνα τους φωνάζει τὸ καντήλι καὶ κατέβηκε ἀπὸ τὴν ἀλυσίδα καὶ τὰ τάξε. Τὸ εἶχα ἀποθανεῖ πῶς ἦσαν μέσα ποτικατὰ, γ' αὐτὸ τὸ κατέβηκε.

—Ἀσφαλῶς λοιπὸν εἶσαι μετεμ-
νήχωνος γάτας, τοῖ εἶπαμε.

—Ὁ κύριος Μουσιουλῆς εἶχε ἀρχίσαι πάλι τὸ τραγοῦδι, ἀλλὰ ἐμῆς τὸν εἶχαμε ξεχάσει, γιὰ τὴν ὁμιλία τοῦ φίλου μας μᾶς ἐνδιέ-
φερε πὺν πολλὴ.

—Ἀκούστε κ' αὐτὸ, εἶπε. Ἐχοῦ δὺν γάτες σάτι μου. Ὅ,τι ὅρα καὶ νὰ πᾶω τὸ βράδυ, κἀνὸντα καὶ μὲ περιμένουν. Ἡ γάτα καμμιὰ ἐκασοτὴ βήματα μακριὰ κ' ὁ γάτος πὺν κοντά. Ἡ γάτα πλησιάζει ὅταν ἀκούσει τὰ βήματα μου καὶ ὁ γάτος στέκεται λίγην βολῆς. Ὑ-
στερα ὅταν φθάσω στὴν οὐδερῆνα πόρτα, περνῶν αὐτὲς πόρτα καὶ τρέχουν ἐμπρός. Ὅταν τρώω, ἔρχονται καὶ βάζουν τὰ πόδια στὰ γόνατά μου, μὰ ὅταν τύχει νὰ εἶμαι μόνος στὸ τραπέζι, τότε ἀνε-
βαίνουν ἐπάνω καὶ κάθονται. Μιά μπαρὰ φωνὴ ἐγὼ, μὰ ὁ γάτος καὶ μὰ ἡ γάτα. Ἀν φάω δὺν μαζεμένες, ἀκοιμῶν τὸ πόδι τους καὶ μοῦ ὑπενθυμίζουν τὴν ἀπορία.

—Μορὲ, σὺ δὲ εἶσαι πάντα γεμάτος τρέχες.

—Ποτέ δὲν τῆς ξεσκονίζω, καὶ τσεκνῶνμαι μὲ τὴ μητέρα μου πὺν τῆς βγάζει μὲ τὴ βοῦρσα.

—Μυστήρια πράγματα!

—Δὲν μᾶς λές, λοιπὸν, σὺ ποὺ ξέρεις τόσα γὰ τῆς γάτες, μὲ πόσα «τ» γράφεται ἡ γάτα; ρώτησε ὁ πὺν ἀστεῖος τῆς παρέας.

—Μὲ δὺν ἡ γάτα καὶ μὲ ἓνα ὁ γάτος.

—Ἐγέλασε.

—Αὐτὴ εἶνε ἡ ὀρθογραφία τους, εἶπε ὁ φίλος μου σοβαρώτατα. Ἡ γάτα εἶνε ἀπ' τὸ ἰταλικὸ καὶ θέλει δὺν «τ», ὁ γάτος εἶνε ἑλληνικὴ λέξις καὶ θέλει μὲ ἓνα «τ».

Ἐκνιτάξαμε τὸ φίλο μας μὲ πὺν πολλὴ πεποίθησι τώρα, ὅτι ἡ ψυχὴ κάποιας γάτας εἶχε μπεῖ μέσα του καὶ ὅτι ὁ ἴδιος ἦταν πρὶν γάτα. Αὐτὸς ἀρχισε νὰ τὸ πιστεύῃ στὰ σο-
βαρὰ καὶ μᾶς ὑπενθυμισε, ὅτι τὸ πρῶτο μὲν εἶνε καὶ περιέργω, γιὰ τὸ ἀρχαῖο Αἰγύπτου ποὺ ἐταρξέσανε τοὺς νεκροὺς ἀνθρώπους, μὲ τὴν ἱ-
δια φροντίδα ἐταρξέσαν καὶ τῆς γά-
τες καὶ εἶχαν ὀλόκληρα νεκροταφεῖα καὶ ἓνα νηὶ νεκροῦπολι γ' αὐτῆς. Θὰ εἶχαν καταλάβει βέβαια πῶς κά-

ποια μεγάλη σχέση ἰσχύει μεταξὺ γάτας καὶ ἀνθρώπου, καὶ γ' αὐτὸ ἐταρξέσαν καὶ μὲ θάνατο ὅποιον θὰ σκότωνε γάτα.

Ὁ γέρο Μουσιουλῆς τὴν ὅρα αὐτὴ ἐτοιμάστηκε νὰ φύγῃ. Ση-
κώθηκε: σιγά-σιγά, πήρε τὰ πόδια του ἀργὰ καὶ ἀρχισε νὰ τραβᾷ κατὰ τὴν πόρτα, χωρὶς νὰ μᾶς εἰπῇ οὔτε καλὴ νύχτα. Δὲν ἔλαφε οὔτε τὴν παρέα ποὺ τελευταῖα ἔκαθονταν μαζί του.

—Περιέργως γέρος, ἐκάναμε.

Μὰ νά, πρὶν φτάσει στὴν πόρτα, εἶδαμε τὴ γάτα ποὺ εἶχε χαθεῖ, νὰ περνᾷ ἀπὸ παρὸς μας καὶ νὰ τρέχῃ νὰ τὸν προλαβαῖν, ἐνῶ ἀ-
κοιμῶν τὸ χέρι του στὸ πόμολο.

—Μορὲ, δὲν θὰ σὲ γελάσω μιά φορὰ; τῆς εἶπε. Στοιχίμα τὸ ἔβαλα.

—Ἀμ δέ! ἔκαμε ὁ χονδρὸς καταστηματοῦχος ἀπὸ τὸν πάγκο του. Τὴν ψελᾷ αὐτῇ;

Ὁ γέρος ἔχλαψε καίποσο τὸ ξῶο. Τοῦ εἶπε μερικὰ λόγια καὶ ἔφυγε μὲ τὸ κεφάλι κάτω.

—Εἶνε παλὸς πελάτης οὐ; ρώτησε ὁ φίλος μας μὲ τὰ γραῖα γατίσια μάτια τὸν κάτοχον.

—Χρόνια.

—Μὴν ξέρεις γιὰ τί λέει πῶς μιά γάτα ἦταν ἡ δυστυχία του;

—Νὰ σὰς τὰ εἰπῇ καλύτερα τὸ ἀφεντικό.

Ἡ περιέργειά μας εἶχε δυναμώσει καὶ δὲν εἶχαμε ἄδικο, γιὰ τὸν ὅτι ὁ καταστηματοῦχος, ποὺ τὸν παρακαλέσαμε, μᾶς εἶπε αὐτὴ τὴν παρὰξενη ἱστορία γιὰ τὸν γέρο κύριο.

—Μὴν τὸν κυτᾶτε τώρα πὺν πίνει. Ἐπρεπε νὰ τὸν ἐξέλατε πρὶν τὸν κ. Στ. —καὶ εἶπε τὸ ἐπὶθετό του. Νουκοῦρης καὶ κύριος μὲ τὰ ὅλα του, μὰ τοῦ ἔτυχαν συμφορῆς. Ἐχασε σὲ λίγο διάστημα τὴν γυναῖκα του καὶ τὰ δὺν τοῦ παιδιὰ. Ἐμῖνε μόνος στὸν κόσμο. Μὰ

γάτα τοῦ ἔκανε συντροφιά. Καθὼς μᾶς λέει, σπάνιο ξῶο. Τὴ νύχτα τὸν περιμένε ἔξω ἀπ' τὸ σάτι κ' ἔκανε βόλτες στὸ δρόμο. Ἀν περνῶν ἡ

ἐκπαια καὶ δὲν φωνάζει, τοῦτε τὴν ἐξέλατε στὴν Ὀμόνοια στὸ καφεντὶ τὸ «Στέμμι» καὶ ἐρχόταν νὰ παρα-
λάβῃ τὸ ἀφεντικό της.

Μιά νύχτα, ὅπως μᾶς λέγει ὁ ἴδιος, εἶχαν περάσει ἡ ἐννεα, ἡ-
θαγ ἡ δώδεκα καὶ δὲν φάνηκε ἡ γά-
τα. Αὐτὸς ἔπαζε τὰ βλῆ. Πῆγε μὴν ἡ

ἡ ὅρα, ὅταν ἄφῃρε τὸ καφεντὶ. Ἡ-
σαν καὶ φρεγγάρι καὶ ἔλεγε πῶς θὰ τὴν εἶχαν τραβήξῃ τὰ κεραμίδια καὶ κανένας ἀρσενικός. Μὰ ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα του εἶδε τὴ γάτα μὲ

βγαλμένες τῆς χάνδρες τὸν ματιὸν τῆς ἔξω καὶ πατημένη στὴ μέση. Τὴν εἶχε κόψει ἓνα αὐτοκίνητο. Ἀπὸ

τότε ἡ ψυχὴ του ποὺ δὲν εἶχε λυγίσει μὲ τὸν θάνατο ὅλων τὸν δι-
κῶν του, ἔσπασε. Τοῦ ἔκανε μεγάλη ἐντύπωσι ὁ σκοτωμὸς τῆς γά-
τας. Ποὺς ξέρει, μπορεῖ νὰ τὸ πῆρε καὶ γιὰ θερμὴ ὀργή, γιὰ τὴν

ἡ τὸ μόνον ζωντανὸ πλάσμα ποὺ τοῦ ἔμενε νὰ τὸν ἀγαπᾷ καὶ τὸν ἔρριξε στὸ κρεσσὶ. Ἐχε κέρρι τρεκνῶντο, γλεντᾷ, χορεύει, κάνει

παρέα κ' ὅλο τὸν κόσμο, κερνά καὶ τὸν κερνοῦν, μὰ σὰν φανεῖ ἡ γάτα τοῦ μαρμαριῶν μᾶς, τὸν βλέπει καὶ βορκακνῶν τὰ μάτια του. Θυμᾶται φροντίζει τὴ δικαί του.

—Γι' αὐτὸ ἔφυγε χωρὶς νὰ χαριστίαν κανένα; ρώτησαμε.

—Βέβαια. Τὸ κάνει γιὰ νὰ μὴν τὸν πάρε ἐῖδη ἡ γάτα, μὰ αὐ-
τὴ, δὲν ξέρω πῶς, τὸ καταλαβαίνει. Ὅποιος δὲν τὸν ξέρει ὅμως τὸν μαρμαριᾷ Μουσιουλῆς, τὸν παραξήγει πὺν φρεῖναι καὶ δὲν χα-
ρετᾷ....

—Λοιπὸν τί λέτε γιὰ τῆς γάτες; μᾶς ρώτησε ὁ φίλος μας μὲ τὰ γραῖα μάτια, ὅταν εἰμᾶστε ἔξω ἀπὸ τὴν ταβέρνα.

—Τὶ ξέρομε ἐμεῖς; ἀπάντησε κάποιος. Μάλλον νὰ μᾶς εἰπῆς ἐσὺ, πὺν πιστεύεις στὴ μετεμνήχωνσι.

Ἐγὼ ἐκνιτάξα τὸ φίλο μας. Αὐτὴ τὴν ὅρα, μέσα στὸ σκοτάδι, τὰ μάτια του ἦσαν στερογγυλὰ κ' ἔφρεγγαν ὁδὸν τῆς γάτας.

Κ. ΦΑΛΤΑ-ΤΣΕ

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

—Τοῦ παιδιοῦ μου τὸ παιδί τῶρα δὺν φορεῖς παιδί.

—Ἡ ξυλὴ περνᾷ, ὁ κακὸς λόγος δὲν περνᾷ ποτέ.

—Τοῦ φτωχοῦ τ' ἀρνὶ δὲν γίνεται κριάρι.

—Ὁ ψευτικὸς λόγος κ' ὁ κάλ-
κος παρᾶς, γυρνῶν στὸν ἴδιον νοκο-
κῶν.

—Τοῦ πατὰ ἡ κοιλία εἰν ἄμπαρ.

—Ὁ φτωχὸς ἂν δὲ δουλεύει, θὰ περνᾷ, θὰ διακονεῖ.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ MONTAIN

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΤΕΙΔΩΝ

ΛΟΓΕΙΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

N. Π.

Ἐνα προφαντὸ λουλουδιὸν στὸ ἀνθοκίτριον τῶν αἰθουσῶν.
ὁμοιομοιᾶ λεπτοτάτη, εὐκίνητη, χαριτωμένη. Μάτια γαλα-
κτάνια μὲ ἀνταίχγιες ἐναλλάσσουσες ποὺ ἐναρμονίζονται
τὴν μελαχρονὴν εὐμορφίαν τῆς. Κομποστασιὰ λυγρῇ. Ἐκείνω δ-
ὲς ποὺ κυρίως στολίζει τὴν χαριτωμένη καὶ νεαρωτάτη κοπέλλα,
ἡ ἀριστοκρατικότης. Τὸ ὄφρος τῆς συμπαθητικὸ καὶ κάποτε δειλὸ,
τὸ τῆς προσδίδει περισσότερη εὐμορφίαν καὶ χάρι.

Η MONTAIN

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

—Ἐνταῦς κοσμικῆς κινήσεως κατ' αὐτὰς, ἡ μία δεξιὸς δια-
κρινετὴν τὴν ἄλλην.

—Τὴν παρελθούσαν Τρίτην ἐσπερὶς παρὰ τῷ Προεδρευτῇ τῆς
ἐκπαιδεύσεως καὶ τῇ κ. Ἐνὶς Μπέν.

—Ὁ ἀποδοσεπῆς δέχονται φιλοφρονέστατα καὶ αὐτὸ συντελεῖ
τὴν ἐπικρατήσιν ἐξουσιᾶς καὶ ἐξουσιᾶς κατ' ὅλην τὴν διάρ-
κειαν τῆς δεξιοῦσεως.

—Τὸ κυλινδρὸν ἀφαιρῶνται ποικιλίας καὶ ἐκλεκτικότητος, εἶχε
ἀποφασισθῇ εἰς πάσαν —μὲ στανίαν ἀφθονίαν— καὶ ἐξυπηρετήσῃ
τὴν αἰσθητικὴν ἀνάγκην.

—Πᾶσι τοῖς κόσμοις, τουαλέτες προφαντῆς, μολεταῖνα ὀλίγη-
ται ἀπὸ λόγου, καὶ ἀκόμα περισσότερον καὶ θαυμασμοῦ. Ἐβλε-
πόμεναι τουαλέτες, μὲ ὅλα τὰ ὅλα τὸν ὅσον παρεξηγημέ-
ται καὶ ἄλλες ἐπὶσημες συμφορᾶς μὲ τὴν περὶστασι, μερικὲς προ-
σφύγγει γὰ γένηται φιλῶν, ποικιλία ἀφαιρῶνται.

—Στασιαστικὴν τουαλέτες ἔφερον ἡ οἰκοδόμουνα —ἡ ὅποια
καὶ ποτε εὐμορφῇ— καὶ ἡ τουαλέτα τῆς πολὺ αἰκ ρόβ, τῆς
ἐκπαιδεύσεως τῆς Ρουμανίας κ. Ρασκάνο σὲ φῶμα ποὺ ἀνεδείκνυε
τὴν εὐμορφίαν τῆς, τῆς κ. Χάρι Ἀποστολίδου τουαλέτα

ἐκπαιδεύσεως σὲ τρία χροῖματα, ἄσπρη, ὀκρὸ καὶ μαύρη.

—Ἐκ τῶν δυν, αἱ δεξ Μασκὰ καὶ Περαμπόλιν εἶσαν θαυμά-
σιαι τουαλέτες.

Η MONTAIN

Τὸ καλλιτέχνης κ. Παντελῆς Ζωγράφος ἐκτελεῖ τις ἡμέρας αὐ-
τῆς καὶ σερὰ ἔργων του στὴν αἴθουσα τοῦ «Παρασσού». Ὁ κ.

Ζωγράφος ἀνέκει στὴν καλλιγραφίαν τῶν καλλιτεχνῶν ποὺ ἐργάζον-
ται ἐνταῦς ἀθροῦσα, ἀποσπασμένοι στὴν τέχνη τους καὶ πὺν τὸν πολὺν
κόπον τῆς ἀγνοεῖ ἴσως.

Τὰ ἔργα του ὅμως ἔχουν ἀνοή-
τως καὶ χωρὶς νὰ παρουσιά-
σῃν πεπονημένους, προκα-
λῶν τὴν συμπάθειαν τοῦ θεατοῦ, ὁ
ποῦς βλέπει σ' αὐτὰ τὴν ἐργασία
καὶ πραγματικὴ καὶ ξεχωριστοῦ
καλλιτέχνη. Γι' αὐτὸ συνιστοῦμε
τοῖς ἐκπαιδευτοῖς ἀναγνώστες μᾶς
ἐπισκεφθῶν τὴν ἔκθεσιν τοῦ
Ζωγράφου.

Τὸν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐ-
κτελέσαν οἱ γάμοι τοῦ κ. Νικο-
λάου Μανώλη χημικοῦ μετὰ τῆς δος
καὶ Σταντῆλου. Τοὺς νυμφι-
ονεὺς ἀντιλάλαξε ὁ κ.

Ζωγράφος Πόλογος-Ζωγράφος, διευθυν-
τῆς Η.Ε. Μ.

Τῶν τοῦ νεονύμφους εὐχόμεναι
ἀνδράσιν.

Ἐλπίην Θεοδωρατοῦλου

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σὲ ἀπολύτως
κατασκευαστικῆς τιμᾶς παλαιὰ διά-
φορα βιβλία, παλαιὰ εἶδους καὶ
ποικιλίας γλῶσσης, καθὼς καὶ ἄλλοι
βιβλιοθηκῆς. Γράφαται:

«Μακρὸν», Δέκα 7, Ἀθήνας.

Τὸν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐ-
κτελέσαν οἱ γάμοι τοῦ κ. Νικο-
λάου Μανώλη χημικοῦ μετὰ τῆς δος
καὶ Σταντῆλου. Τοὺς νυμφι-
ονεὺς ἀντιλάλαξε ὁ κ.

Ζωγράφος Πόλογος-Ζωγράφος, διευθυν-
τῆς Η.Ε. Μ.

Τῶν τοῦ νεονύμφους εὐχόμεναι
ἀνδράσιν.

Ἐλπίην Θεοδωρατοῦλου

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σὲ ἀπολύτως
κατασκευαστικῆς τιμᾶς παλαιὰ διά-
φορα βιβλία, παλαιὰ εἶδους καὶ
ποικιλίας γλῶσσης, καθὼς καὶ ἄλλοι
βιβλιοθηκῆς. Γράφαται:

«Μακρὸν», Δέκα 7, Ἀθήνας.

Τὸν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐ-
κτελέσαν οἱ γάμοι τοῦ κ. Νικο-
λάου Μανώλη χημικοῦ μετὰ τῆς δος
καὶ Σταντῆλου. Τοὺς νυμφι-
ονεὺς ἀντιλάλαξε ὁ κ.

Ζωγράφος Πόλογος-Ζωγράφος, διευθυν-
τῆς Η.Ε. Μ.

Τῶν τοῦ νεονύμφους εὐχόμεναι
ἀνδράσιν.

Ἐλπίην Θεοδωρατοῦλου

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σὲ ἀπολύτως
κατασκευαστικῆς τιμᾶς παλαιὰ διά-
φορα βιβλία, παλαιὰ εἶδους καὶ
ποικιλίας γλῶσσης, καθὼς καὶ ἄλλοι
βιβλιοθηκῆς. Γράφαται:

«Μακρὸν», Δέκα 7, Ἀθήνας.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΠΟΣ ΔΙΑΤΗΡΕΙΤΑΙ Η ΕΜΟΡΦΙΑ

(Η ΣΥΜΒΟΥΛΗΣ ΤΗΣ ΦΙΛΗΣ ΣΑΣ)

Ν α υ σ ι κ α ν, Ἐνταῦθα.—Γιὰ τὸ πέσιμο τῶν μαλλιῶν
σας, σὰς συνιστᾷ τὴν ἐξῆς λοσιὸν:

Eau de Cologne	100 gr.
Glycerine	15 »
Teinture de cantharides	2 »
Teinture de jaborandi	50 »
Teinture de panama	25 »

Γιὰ τὸ στήθος, σὰς συνιστᾷ τοιαύτο κατάρχεμα κατὰ πρῶτὸ μὲ
κρόν ἀλάντορο.

Κ ό κ ω.—Νὰ μεταχειρίζεσθε τὴν ἐξῆς κρέμα:

Huile d' amandes douces	125 gr.
Huile de roses	125 »
Jus de concombre	125 »
Cire vierge	7 »
Blanc de baleine	7 »
Esprit de concombre	15 »

Ἀλείψετε κατὰ βράδυ τὸ πρόσωπό σας καὶ τὰ χέρια σας μὲ τὴν
παράπαν κρέμα καὶ τὸ πρῶτὸ ξεβγάζετε μὲ χλιαρὸ ὀδοντοπᾶμα.

Ὅσο γιὰ σπυλῆ, καλύτερα νὰ κάνετε ἓνα καλοκαίριν.

Ἀφ' οὗτο μελαχρονί, θὰ σὰς πηγαῖν τὰ χίτρινα, τὰ κόκ-
κινα, τὰ χρυσαρὰ καὶ τὰ ἄσπρα.

Λ ε ν κ ἡ ν Β ι ο λ ῆ τ τ α, Σαίτην.—Γιὰ τὸ πρόσωπο καὶ
τὰ χέρια σας, νὰ μεταχειρίζεσθε κατὰ βράδυ τὴν κρέμα, τὴν ὅποια
συνιστᾷ καὶ παρατάωμ στὴ φίλη Κῶνα.

Τὰ μαλλιά μαυρίζουν μὲ πλῆθος ἀπὸ καρυδοφύλλα ἢ μὲ βαρὺ
σοῦ. Γιὰ τὰ μάγουλα νὰ μεταχειρίζεσθε rouge λιπαρὸ κ' ὄχι στεγνὸ,
γιὰ αὐτὸ περιεχεῖ ἀσβέστη, ὁ ὅποιος καίει τὸ δέρμα.

Γιὰ τὴν χεῖλη, σὰς συνιστᾷ τὴν ἐξῆς ἀλοιρᾶν, ἡ ὅποια ὁμοιοποιεῖ
καὶ κατανεῖ τὸ στόμα:

Huile d' amandes douces	125 gr.
Cire blanche	60 »
Orcanette en poudre	12 »
Huile de roses	10 gouttes

Κ. Ε. Γ., Ἄγιον Βασίλειον.—Νὰ κάνετε ἓνα ἐλαφρὸ μασάζ στὰ
βλέφαρά σας μὲ τὸ ἐξῆς μίγμα:

ΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΤΩΝ ΟΡΕΩΝ ΤΗΣ ΚΑΛΑΒΡΙΑΣ

Ο ΛΗΣΤΑΡΧΟΣ ΜΠΙΤΣΑΡΟ ΚΑΙ Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ

Ο Ναπολέων διορίζει βασιλέα της Νεαπόλεως τον στρατάρχη Μυρά. Οι τρομεροί ληστές της Καλαβρίας. Το καταπληκτικό δράμα του ληστή Μπιτσαρό. Η σκοπευτική δεξιότητάς της γυναίκας του. Πώς σκότωσε ο ληστής τον παλιό του. Η τρομερή εκδίκηση της Καλαβρίας. Όπου κόβει το κεφάλι του συζύγου της και το πευλάει στους Γάλλους.

ΤΑΝ τὸ 1810 ὁ στρατάρχης Μυρά ὀνομάστηκε ἀπὸ τὸν Ναπολέοντα βασιλεὺς τῆς Νεαπόλεως, πρώτη του φροντίδα, μὲν ἔφτασε σὸ ἐξολοθρεῖν τοὺς τρομεροὺς ληστές τῆς Καλαβρίας, οἱ ὁποῖοι τρομοκρατοῦσαν τότε τὴν ἡπειρό, ὀργανωμένοι σὲ συμμορίες μὲ ἀνιστορή, στρατιωτικὴ σχεδὸν, πειθαρχία.

Μεταξὺ τῶν ληστάρχων ποὺ βασιλεύαν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη στὰ ἄγρια καὶ ἀπάρτητα βουνὰ τῆς Καλαβρίας, ὁ πρὸ ξαναστὸς ἦταν ὁ Μπιτσαρό. Χάρης στὴν τόλμη καὶ στὴ γενναϊότητά του, κατώρθωνε πάντοτε νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τῆς ἀλλοτρίων ἐνέδρων καὶ τῆς συνεχῆς καταδιώξεως τῶν γαλλικῶν ἀποσπασμάτων. Τὸ παρακάτω περιστατικὸ φτάνει νὰ σὰς δώσῃ μιὰ ἰδέα γιὰ τὸ καταπληκτικὸ θάρρος τοῦ ἀρχηγοῦ αὐτοῦ.

Ἐνα βράδυ, διὰ ἀξιοματικῶν τοῦ γαλλικοῦ ἐπατερίου, ἔφτασαν ἐμπροσθέν σου ὅτι ἄγροισμα καὶ ξεπέφταν γιὰ νὰ ξεκουραστοῦν λίγο. Ἐξάφην, ἀκούσαν ἕναν θόρυβο πίσω ἀπὸ μερικὸς θάμνους.

—Τίς εἰ; φώναξε ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀξιοματικούς.

—Πολιφωλιά! ἀπεκρίθη μιὰ βραχνή φωνή.

Καὶ πίσω ἀπὸ τοὺς θάμνους προέβλε ἕνας ἀγριάνθρωπος, μὲ μακρὰ κόκκινα γένεια, ἀλλὰ μὲ μάτια λιμπερά καὶ ἔξυπνα.

—Εἰμαστε πολιτοφύλακες, εἰτε σὺ εἶστε ἀξιοματικός. Κατασηνώσαμε ἐδῶ κοντὰ, κινηγόντας τὸν κινεμάτιον τοῦ Μπιτσαρό. Τρεῖς μέρες τώρα καταδιώκουμε τοὺς ἀνθρώπους σου. Μάθετε ὅμως διὰ τὴν σημαία σου διασκορπίστε σὰ βουνὰ καὶ διὰ τοῦ ἴδιου ὁ ἀρχηγὸς τοὺς δραπετεύει μὲ μιὰ φελούκα, πηγαίνοντας στὴν Ἀγγλία. Σὰς παρακαλῶ, τώρα νὰ πῆτε σὸ γκουβέρνο, διὰ πρῶτοι νὰ μᾶς στείλῃ μιὰ ὄρα ἀρχήγαρα στολές, γιὰ νὰ μὴ γυρῶμε σὺν ληστές. Ἐμεῖς ἡμεῖς ποὺ σὺν τὸν Μπιτσαρό, πρῶτοι νὰ μᾶς φανῇτε καὶ σὲς καλοί...

Οἱ ἀξιοματικοὶ ὑποσχέθηκαν τοῦ ἀγνώστου νὰ κάμουν σχετικὰ διατάγματα καὶ συνέχισαν τὸ δρόμο τους.

Ἐπειὰ ἀπὸ ἀρχετὴ ὥρα, συναντήθηκαν μὲ ἕνα γαλλικὸν καταδρομικὸ ἀποσπασμα καὶ ἐπαύσατο ἀπὸν ἀρχηγὸν τοῦ ὅρα τοὺς εἶπε ὁ ἀγνώστος.

—Μὰ οἱ ἄνδρες αὐτοὶ δὲν μποροῦσαν νὰ εἶνε τῆς πολιτοφυλίας! τοὺς ἀποκρίθηκε ὁ ἀποσπασματάρχης. Ἡ πολιτοφυλία βρῆκεται στρατοπεδευμένη τώρα δεκαπέντε τοὺς ἡμέρας σὲς μακρὰ ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου συναντήσατε σὲς αὐτὸν τὸν ἀγνώστου. Κι ἐξ ἄλλου, ἔχουμε ἐφοδιάσει ὅλους τοὺς ἄνδρες τῆς μετὰ στρατιωτικῆς στολῆς!

Ὅταν οἱ ἀξιοματικοὶ περιέγραψαν στὸν ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ἀποσπασματος τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ἀγνώστου, ἐκείνος φώναξε καταδύτης:

—Μὰ αὐτὸς εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Μπιτσαρό! Σὰς ἔφυγε μὲσα ἀπὸ τὰ χέρια σου!

Καὶ τὸ ἀποσπασμα ἄρχισε νὰ καταδιώκῃ τὴν συμμορία τοῦ Μπιτσαρό. Μὰ ἦταν πολὺ ἀργὰ περὶ. Τὸ ποῦλ εἶπε πετάει!...

Στὸ μεταξὺ, ὁ Καλαβρὸς αὐτὸς ληστήρχος εἶχε διατρέξῃ τόσα ἐγκλήματα, ὥστε ὁ βασιλεὺς τῆς Νεαπόλεως, ὁ στρατάρχης Μυρά, ἐπικύρωσε τὸ κεφάλι του γιὰ τρεῖς χιλιάδες οὐνιά. Μὰ ποὺς τολμοῦσε νὰ οὐρανὸν τὸν ληστήρχον, ποὺ τὸν φοροῦσαν πλῆθος παλληκάρια, ὁλοκλήματα σὺν ἀσπασί;

Ὁ Μπιτσαρό ἦταν παντρεμένος.

Ἡ σύζυγός του ἦταν μιὰ ὄμορφη γυναίκα εἰκοσι τριῶν χρόνων, μὲ ἐπιδερμίδα ὑγρήν ἀπὸ τὸν ἥλιο τῆς Νεαπόλεως, μὲ μάτια ποὺ πετούσαν φλόγες. Κι αὐτὰ ὀνόμα τὰ παλληκάρια τοῦ ἀρχηγοῦ, ποὺ κανένα βόλι τοὺς δὲν πῆγανε ποτὲ χαμένο, τὴν εἶχαν θαυμάσει γιὰ τὴν σκοπευτικὴ τῆς δεξιότητα. Ἀπὸ ἐκαστὸ βήματα μακριὰ, μποροῦσε νὰ σηματοδοτῇ καὶ νὰ πετύχῃ ἕνα καρδύ. Ὅσκις ἡ συμμορία πολεμοῦσε μὲ κανένα γαλλικὸ ἀποσπασμα, ἡ τρομερὴ αὐτὴ γυναίκα εἶχε τὴν μανία νὰ φρενὴ τῆς σφαίρας τῆς σὸ ἀριστερὸ μάτι τῶν Γάλλων. Ὅσο, μιὰ μέρα, κατὰ τὴν διάρκεια μιᾶς συμπλοκῆς μὲ τὴν πολιτοφυλίαν καὶ ἐνὶ τῇ σύζυγός τοῦ Μπιτσαρό, κομμένη πίσω ἀπὸ ἕνα θάμνο, σκόπευε σὸ ἀριστερὸ μάτι ἕνα νεαρὸ Γάλλο ἀξιοματικὸ, κατέβασε ξαφνικὰ τὸ ὅπλο τῆς, ψυθυρίζοντας:

—Τὸ παλληκάρι αὐτὸ ἔχει ὄμορφα μάτια! Δὲν βαστᾷ ἡ καρδιά μου νὰ τοῦ τὰ χαλάσω!

Καλαβρὸς ληστής

Καὶ ἡ... ἐκείνη αὐτὴ γυναίκα ἔσανακόπευσε τὸν Γάλλο ἀξιοματικὸν στὴ ρίζα τῆς μύτης, ἀνάμεσα στὰ δύο ἐφάρια μάτια, ποὺ δὲν ἤθελε νὰ τὰ χαλάσῃ, καὶ πυροβόλησε μὲ ἑλαφρὴ συνέπεια!

Κάθε βράδυ, διὰ τὰ παλληκάρια τοῦ ἔφεταν νὰ ἀναπαύσῃ, κορυφαμένα ἀπὸ τοὺς κορυφαμένους δρόμους καὶ τὰ περσιτωμένα κινητήρτὰ σὰ βουνὰ καὶ σὲς χαράδες, ὁ Μπιτσαρό καθόριζε μόνος του τὴν καριέρα τοῦ τρομεροῦ ἡμιόσου του καὶ ὕπερα πλάγριζε φιλία τῆς, πάντα σὲ λιωτόμαρα.

Μιὰ ἡμέρα, ἡ γυναίκα τοῦ ἀρχηγοῦ ἔγινε μητέρα. Αὐτὸ ὅμως δὲν συγκίνησε καθόλου τὸν σύζυγό της καὶ ἀντὶ νὰ διατρέξῃ νὰ κατασκοπεύσῃ καὶ γιὰ νὰ ἀναλάβῃ ἡ σύζυγός του ἀπὸ τῆς ὀδῆς τοῦ ποικίλου, διέταξε νὰ συνεχίσουν τὸ δρόμο τους. Κι ἔτσι, ἡ Καλαβρὸς ἀποχρῶνται, σὴν καπνίσαντι ποὺ βροχότανε, νὰ κινήθῃ μιλία καὶ μιλία σὲ ἀλλοτρίαν, ἐπειδὴ ἕνα γαλλικὸ ἀποσπασμα κινητόσε τοὺς ληστές. Τὸ μορὸ ὅμως ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ κατισλάβῃ τὸν κίνδυνον ἀπέλυσε τοὺς γονεῖς του, γυρῶντι μὲ ἑσπέρει μὲ τῆς δυνάμεις του. Καὶ τὰ ξεφώνησε τοῦ ἀνοητότουσαν μιὰ κρυὰ, μὲσα στὴ θεοειδὴ γαλήνη τοῦ βουνοῦ.

—Τὸ παιδί αὐτὸ θὰ μᾶς καταστρέψῃ! εἶπε ξαφνικὰ ὁ Μπιτσαρό. Λές καὶ εἰδοποιεῖ τοὺς Γάλλους ποὺ δρόμο παίρνουμε!...

Καὶ πᾶντοιας τὸ παιδί του ἀπὸ τὸ ἔνα πόδι, τὸ τράβηξε ἀπὸ τοῦ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά τῆς μητέρας του, τὸ χτύπησε σὲ μιὰ πέτρα, ποὺ ἔστασε τὸ κεφάλι καὶ πέταξε τὸ πτώμα του σὲ μιὰ χαράδα. Καὶ συνέχισε ἀπαθῆστα τὸ δρόμο του. Ἡ μητέρα δὲν εἶπε τίποτε. Ὅτε ἕνα δάκρυ δὲν κύλισε ἀπὸ τὰ μάτια τῆς, οὐτε μιὰ κρυφή δὲν βγήκε ἀπὸ τὰ χεῖλῃ τῆς.

Τὸ βράδυ, κατασηλώσαν σ' ἕνα σάιγουρο μέρος καὶ ἔπασαν ὅλα νὰ κοιμηθῶν. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς, ὁ ὁποῖος εἶχε λησμονήσει τὸ πρῶτον ἐπεισοδίον, πλάγισε καὶ αὐτὸς κοντὰ στὴ γυναίκα του καὶ δὲν ἀργήσε νὰ τὸν πᾶρῃ ὁ ὕπνος.

Τὴ νύχτα ὅμως, ἡ μητέρα, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ κλείσῃ μάτι καὶ ἡ ὁποία δὲν εἶχε λησμονήσει τὸν τρομακτικὸ θάνατον τοῦ βρέφους τῆς, σηλώθηκε ἀθρόα ἀπὸ τὸ στρώμα τῆς, τράβηξε τὸ φαρδύμακρο καλαβρὸν μαχαίρι, ποὺ εἶχε πάντοτε περασμένο ἀπὸ τὴν ὀψὲς τῆς, ἀκούμασε τὸ γόνατό της σὲ τὴν ἀπὸ τοῦ ἀνδρὸς τῆς, ποὺ ἀνασηκώσε τὸ κεφάλι καὶ μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι τοῦ ἔκοψε τὸ λαιμὸ, χωρίζοντας τὸ κεφάλι ἀπὸ τὸ σῶμα, πρὶν ὁ Μπιτσαρό προφτάσῃ νὰ ζήτησῃ. Ὅσο, ἀπᾶσε τὸ κεκλιμένον κεφάλι, τοῦ ὁποῖου τὰ μάτια καὶ τὰ χεῖλῃ ἀνοήτως ἀνέβησαν νεύματα καὶ τὸ πέταξε σὲ τὸ ὅρα ὅπου ἔβλεπε τὸ σῶν τῆς φράδα τῆς.

Τὰ παλληκάρια τοῦ Μπιτσαρό κομῶντοσαν διαβατικά, χωρίς νὰ ὑποσχεθῶνται διὰ ὁ ἀρχηγὸς τοὺς δὲν ἔκοψε καὶ μὲ τὴν γυναίκα του εἶχε ἐκδικηθῇ τὸν ἄδικο θάνατον τοῦ παιδιοῦ τῆς. Ἡ ληστάρχισα αὐτὴ ἦταν μιὰ σκληροκαρδὴ γυναίκα. Ἦταν ὅμως καὶ μητέρα. Κι ἀπὸ τὴ στιγμή ποὺ εἶδε τὸν ἄντρα τῆς νὰ συντρίβῃ σὺν ῥόδῃ τὸ κεφάλι αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ τῆς καὶ δόκνιζε νὰ ἐκδικηθῇ τὸν ἀπογογ κατέρα. Καὶ κράτησε τὴν ἰσοσχεσί ποὺ ἔδωσε στὸν ἑαυτὸ τῆς!...

Τὴν ἴδια νύχτα, ἡ ληστάρχισα ἀνέθηκε στὴ φράδα τῆς, πᾶντοιας μὲ τῆς τὸν νεκρὸ μὲ τὸ κεκλιμένον κεφάλι τοῦ συζύγου τῆς καὶ χύθηκε μὲ τὸ σῶμα τῆς νύχτας.

Τὴν ἄλλη μέρα, σὲς ἔξη τὸ πρωῒ, ἕνα γαλλικὸ ἀποσπασμα εἶχε στρατοπεδεύει κοντὰ σὲ μιὰ χαράδα. Οἱ ἐπὶ κεφαλῆς ἀξιοματικοὶ ἦσαν συγκεντρωμένοι σὲ μιὰ σκηνή καὶ συζητοῦσαν, διὰ ξαφνικὰ, ἀκούσαν ἕνα θόρυβο καὶ φωνές. Βγήκανε ἀπὸ τὴ σκηνή τους καὶ εἶδαν τὸν στρατιώτη νὰ κυττάζον ἕνα καβαλλάρη, ὁ ὁποῖος ἔρχετο ἀπὸ μακριὰ, σηκώνοντας σύννεφα σκόνης. Ποὺς νὰ ἦταν ὁ ὁρατὸς αὐτὸς καὶ τὴν ἔπαινε σ' αὐτὰ τὰ μέρη, ἀπὸ τὰ ὁποῖα δὲν τολμοῦσε νὰ περάσῃ κανένας τίμος καὶ φιλήτονος ἀνθρώπος;

Σὲ λίγο οἱ Γάλλοι στρατιώτες εἶδαν πᾶς ὁ καβαλλάρης ἦταν γυναίκα. Ὅταν ἡ σύζυγός τοῦ Μπιτσαρό —γιὰ αὐτὴ ἦταν— πλησίασε τοὺς ἀξιοματικούς, κατέβρε ἀπὸ τὸ ἄλλο τῆς, ἔβγαλε ἀπὸ τὸν νεκρὸν τὸ κεκλιμένον κεφάλι τοῦ ἀρχηγοῦ καὶ τὸ πέταξε σὲ πόδια τους, λέγοντας:

—Ἡ γυναίκα τοῦ Μπιτσαρό σὰς φέρνει τὸ κεφάλι τοῦ ληστή!

Ἡ συνέχεια τῆς τραγικῆς αὐτῆς ἱστορίας εἶναι λίγα κομμάτια. Οἱ Γάλλοι ἔδωσαν στὴν Καλαβρὸς τρεῖς χιλιάδες οὐνιά —τὸ ποσὸν διπλάσι ποὺ εἶχαν ὑποσχεθῇ σ' αὐτὸν ποὺ θὰ σκότωνε τὸν Μπιτσαρό. Ἐνῶς Γάλλος στρατιώτης ἀνακάλυψε τότε, διὰ τὴν γυναίκα ἐκείνη ἦταν πολὺ ὁμορφὴ. Τῆς ἐξομολογήθηκε τὸν ἑρωτικὸν

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΕΝΟΣ... ΑΓΙΟΥ

Ἦταν ἡ θρησκευτικὴ ἐπαρχία ποὺ ἐξασκοῦσε κατὰ τὸν μετὰ τὸν ἐφημέριον Φόλκο, στὰ πλῆθη, ὥστε ν' ἀνακηρυχθῇ ἅγιος, ὁ ἅγιος αὐτοῦ στὴν ἑσπέρει καὶ ν' ἀπολαμβάνῃ τιμὲς ἁγίου. Ἡ ἐκείνη τοὺς σὲς δημόσιες συγκεντρώσεις προκαλοῦσε ἀληθινὸν παρρησιαστικὸν φανατισμὸν. Ὁ λαὸς ἔτρεχε κοντὰ του νὰ εἶδῃ τὸ φέρεμά του ἢ ν' ἀκούσῃ ἕνα του λόγον.

Ἐνα κληρικὸν του, μιὰ μέρα, ὁ Φόλκο ἔβγαλε μιὰ φωνὴ μὲσα ἀπὸ τὸν πλῆθος νὰ τοῦ λέῃ:

—Ἄκου, ἄκου, ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸ ροῦχο σου, νὰ τὸ γὰ φιλῶ.

—Ἄκου καὶ ἐμεῖς λίγο, ἀκούστηκε μιὰ ἄλλη φωνή.

—Κι ἐμεῖς... Κι ἐμεῖς... Δώσε μᾶς τὸ ροῦχο σου... Τὸ ροῦχο σου, ἄκου πάτερ, ἀκούστηκεν σὲ λίγο χιλιάδες φωνές.

Ὁ ἅγιος εἶχε καταλήγει ἀπὸ ὁμαδικὸ θρησκευτικὸν παραλήρημα. Ἀπᾶν μάλιστα νὰ περιφρίγγουν ὅλο καὶ περισσότερον τὸν ἅγιον, μὲ διαδέχοντες νὰ τοῦ ἀπᾶζουν τὰ ροῦχα καὶ νὰ τοῦ τὰ ξεπᾶν γὰ νὰ κάμουν... φυλαχτά.

Ἀποπρὸς τὸν ἀπόροστο αὐτὸν κίνδυνον τοῦ... ξεγυμνώματος, ὁ Φόλκο εἶπε πρὸς τὸ πλῆθος:

—Ἄκου, δὲν μπορῶ νὰ σὰς δώσω σήμερον οὔτε κομμάτι ἀπὸ τὰ ροῦχα μου, γιὰτὶ δὲν τὰ ἔχω εὐλογήσει.

—Μὰ τὰ εὐλόγησες τῶρα ὁμῶς, ἄκου πάτερ, εἶπε ὁ ὅλος.

—Μὰ καὶ ἐν τῇ εὐλογίᾳ, δὲν θὰ φτάσουν νὰ σὰς δώσω, γιὰτὶ, καθὼς βλέπετε, δὲν φορῶ καὶ αὐτὸ, στενὸ καὶ οικονομικὸ ροῦχο. Ἄλλ' ἐμμενετε, θὰ εὐλογήσῃ τὰ πλούσια ροῦχα τοῦ ἀδελφοῦ ποὺ βλέπετε ἐκεῖ πέρα καὶ εἰσεῖτε κατὰ νὰ σὰς δώσῃ ἀπὸ ἕνα κομμάτι.

Ἐπειὰ τὰ λόγια αὐτὰ, ὁ ἐφημέριος Φόλκο εἶπε ἕνα ἀρραβανόφει, μὲ τὸν ἄνθρωπον διωκόμενον ἔχοντα.

Ἐπὶ τὴν ἰσχυρὰν αὐτὴν εἶπε τὰ ῥάσα τοῦ ἐν ἐκείνῳ ἀδελφοῦ! Συμπατήρησε ὁ πονηρὸς...

Ἐπειὰ τὸ εὐλόγησε τὰ ῥάσα τοῦ ἀρχηγοῦ...

Ἐπειὰ τὸ εὐλόγησε τὰ ῥάσα τοῦ ἀρχηγοῦ...

Ἐπειὰ τὸ εὐλόγησε τὰ ῥάσα τοῦ ἀρχηγοῦ...

Ἐπειὰ τὸ εὐλόγησε τὰ ῥάσα τοῦ ἀρχηγοῦ...

Ἐπειὰ τὸ εὐλόγησε τὰ ῥάσα τοῦ ἀρχηγοῦ...

Ἐπειὰ τὸ εὐλόγησε τὰ ῥάσα τοῦ ἀρχηγοῦ...

Ἐπειὰ τὸ εὐλόγησε τὰ ῥάσα τοῦ ἀρχηγοῦ...

Ἐπειὰ τὸ εὐλόγησε τὰ ῥάσα τοῦ ἀρχηγοῦ...

Ἐπειὰ τὸ εὐλόγησε τὰ ῥάσα τοῦ ἀρχηγοῦ...

Ἐπειὰ τὸ εὐλόγησε τὰ ῥάσα τοῦ ἀρχηγοῦ...

Ἐπειὰ τὸ εὐλόγησε τὰ ῥάσα τοῦ ἀρχηγοῦ...

Ἐπειὰ τὸ εὐλόγησε τὰ ῥάσα τοῦ ἀρχηγοῦ...

Ἐπειὰ τὸ εὐλόγησε τὰ ῥάσα τοῦ ἀρχηγοῦ...

Ἐπειὰ τὸ εὐλόγησε τὰ ῥάσα τοῦ ἀρχηγοῦ...

Ἐπειὰ τὸ εὐλόγησε τὰ ῥάσα τοῦ ἀρχηγοῦ...

Ἐπειὰ τὸ εὐλόγησε τὰ ῥάσα τοῦ ἀρχηγοῦ...

Ἐπειὰ τὸ εὐλόγησε τὰ ῥάσα τοῦ ἀρχηγοῦ...

Ἐπειὰ τὸ εὐλόγησε τὰ ῥάσα τοῦ ἀρχηγοῦ...

Ἐπειὰ τὸ εὐλόγησε τὰ ῥάσα τοῦ ἀρχηγοῦ...

Ἐπειὰ τὸ εὐλόγησε τὰ ῥάσα τοῦ ἀρχηγοῦ...

Ἐπειὰ τὸ εὐλόγησε τὰ ῥάσα τοῦ ἀρχηγοῦ...

Ἐπειὰ τὸ εὐλόγησε τὰ ῥάσα τοῦ ἀρχηγοῦ...

Ἐπειὰ τὸ εὐλόγησε τὰ ῥάσα τοῦ ἀρχηγοῦ...

Ἐπειὰ τὸ εὐλόγησε τὰ ῥάσα τοῦ ἀρχηγοῦ...

Ἐπειὰ τὸ εὐλόγησε τὰ ῥάσα τοῦ ἀρχηγοῦ...

Ἐπειὰ τὸ εὐλόγησε τὰ ῥάσα τοῦ ἀρχηγοῦ...

Ἐπειὰ τὸ εὐλόγησε τὰ ῥάσα τοῦ ἀρχηγοῦ...

Ἐπειὰ τὸ εὐλόγησε τὰ ῥάσα τοῦ ἀρχηγοῦ...

Ἐπειὰ τὸ εὐλόγησε τὰ ῥάσα τοῦ ἀρχηγοῦ...

Ἐπειὰ τὸ εὐλόγησε τὰ ῥάσα τοῦ ἀρχηγοῦ...

Ἐπειὰ τὸ εὐλόγησε τὰ ῥάσα τοῦ ἀρχηγοῦ...

Ἐπειὰ τὸ εὐλόγησε τὰ ῥάσα τοῦ ἀρχηγοῦ...

Ἐπειὰ τὸ εὐλόγησε τὰ ῥάσα τοῦ ἀρχηγοῦ...

Ἐπειὰ τὸ εὐλόγησε τὰ ῥάσα τοῦ ἀρχηγοῦ...

Ἐπειὰ τὸ εὐλόγησε τὰ ῥάσα τοῦ ἀρχηγοῦ...

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Πέτε ἔπεσε ἡ στήλη τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς. Μιὰ τρομακτικὴ καταγίδια καὶ τὰ ἐπακόλουθα τῆς. Ὁ βασιλεὺς Γεώργιος καὶ ὁ ἀδελφός του παπᾶς. Τὸ ἀνοητότερον ἐλληνικὸν βιέλιον, κατὰ Κέντον. Τὸ ἔνομα τοῦ Δαμαλά. Νησιώτικες προλήψεις, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ὅγδοντα περίπου χρόνια πέρασαν ἀπὸ τότε ποὺ ἔπεσε ἡ περίφημη στήλη τοῦ ναοῦ τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς. Ὅσοι τὴν ἔχουν ἰδεῖ περὶ τὴν ἀπὸ εἶναι, μποροῦν εὐκολὰ νὰ φαντασθῶν τὸν τρομακτικὸν γρόθον ποὺ ἐπικρατοῦσε πᾶντοιας, καθὼς καὶ τὸν κλονισμὸν ποὺ θὰ αἰσθάνθησαν οἱ περίοικοι Ἀθηναῖοι κατὰ τὴν Ὀκτωβριανὴ ἐκείνη νύχτα τοῦ 1852. Δένε μάλιστα, διὰ ἀπὸ τὸ τράνταγμα, ῥάσαν πολλοὶ τοῖχοι τῶν κοντινῶν σπιτιῶν καὶ πολλὰ τζάμα ἐσπασαν.

Κατὰ τὴν περιγραφή μιᾶς ἐφημερίδος τῆς ἐποχῆς, ἡ στήλη ἔπεσε κατὰ τὴν τρομακτικὴν καταγίδια, ποὺ ἔσπασε τὴν νύχτα ἐκείνη. Ἡ ὁρμὴ τοῦ ἀνέμου ἰσχυρὰ ἀπαστεῦσε δινατὴ.

Ἐκτὸς τῆς πτώσεως τῆς στήλης, ἐπικρατοῦσαν τότε καὶ ἄλλες καταστροφές. Ἐξερριζώθηκαν π. χ. πολλὰ δέντρα τοῦ βασιλικοῦ κήπου, ἔπεσε ὁ τροῦλλος τῆς ροσσικῆς ἐκκλησίας τοῦ ἁγίου Νικοδήμου καὶ, κατὰ τοὺς δημοσιογράφους τῆς ἐποχῆς, πολλὲς γυναῖκες, ποὺ βροχόντοσαν νὰ ἐνδιαφερόντοσαν κατὰστα... ἀπέβαλαν!...

Ὅταν ὁ βασιλεὺς Γεώργιος ὁ Α' βρισκόταν στὰ ἀνάκτορα τῆς Δελφείας, βγήκε μιὰ μέρα περὶπατο μόνος του, μὲ πολιτικὴν περιβολή. Στὸ δρόμον ἀπάντησε ἕνα παλιὰ καὶ ἔταν δάσκαλον ποὺ πῆγανταν σὲ χωριὸν τοῦ.

Ὁ βασιλεὺς τοὺς χαρῆθηκε μὲ ἀπλότητα καὶ τοὺς συνώδεψε ὡς ἕνα σημεῖον τοῦ δρόμου, πᾶντοιας ψιλλὴ κοινότητα μὲ τὸν. Ὁ παλιὰς φανότατος ἀνθρώπος ἀγρότικος καὶ χωρατῆς, ἐνῶ ὁ δάσκαλος ἦταν πρὸς τὸν ἑαυτοῦ τοῦ τρόπου καὶ μάλιστα μὲ τὴν σπᾶν τοῦ εἶχε πᾶς ἔγινε γινώσκον τὴν ἰδιότητα τοῦ ὁμιλητοῦ ἐκείνου κυρίου μὲ τὰ ξανθὰ μουστάκια

ΤΟ ΑΡΙΣΤΕΥΡΗΜΑ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ

Η ΚΟΙΛΑΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

ΥΤΟ είν' αλήθεια, άποκριθήκε ο Βουαροζέ. Δέν ξέρω μόνο τί θά γίνη, άν μās σωθούν τὰ τρόφιμα. Τότε πρέπει, χωρίς άλλο, νά κάμουμε έξοδο έναντίον τών ανιπάλων μās. Άφού έννοείται, φροντίσιν υν' άραιώσιν υντομεταξύ τίς τάσεις των, ώστε νάχουμε νά κάμουμε με πολλή λίγους.

—Ναι, ψυθύρισε ο Πέπες, τὰ τρόφιμά μās είνε πολλή λίγα, δύστυχώς. Κι' ο διάβολος νά πάρη, δέν μού άρήσει καθόλου νά πολεμώ δηλ μέρα καί νά μιν έχω νά νάχη έν τούτοις, θά σφίξουμε τίς ζώνες μās. Συντηρημένα είνε τὰ βοινά άπό χόγια. Μόνο ο Φάβιος θά ύποφέρει πολύ κατά την περιπέτεια μās αυτή.

—Ο Βουαροζέ γύρισε καί κύτταξε με πόνο τὸ Φάβιο.

—Μήν άνησυχήτε, φίλοι μου, τούς είνε ο νέος. Έπείσασα κι' έγώ τόσα βάσανα στή ζωή μου, ώστε έχω συνήθεισε άρκετά στίς κακουχίες καί στίς στερήσεις.

—Όσοσο, ξεχνάμε καί κάτι άλλο, είνε ο Πέπες.

—Τί; ρώτησε ο Βουαροζέ.

—Τόν δυστυχισμένο Γουαϊφέρο. Τί θ' άπορίνη ο τσαλάρωσ άυτός, μόνος του μέσα στή ζούγκλα;

—Έχεις δίκιο, σύντροφε, άποκριθήκε ο Βουαροζέ. Βρίσκεται κι' αυτός, όπως κι' έμείς, στό έλεος τού μεγάλου Θεού. Άς σωθούμε λοιπόν έμείς πρώτα κι' έπειτα θά πάμε χι' τόν άναζητήσουμε. Ξέρεις την έκδιζητική λύσσα τών 'Ινδών. Πληρώσαμε τὸ Μαύρο πουλί καί σνοτώσαμε άρκετούς συντρόφους των. Θά ζητήσουν συνεπώς νά πάρουν τὸ αμα τους πίσω, με κάθε θυσία. Τὸ αίσθημα τής έκδιζησεως κλονισαίκε στήν καρδιά τών θηρίων αυτών έπ' έκατό χρόνια καί πλέον. Δέν σβίνει εύκολα.

Οι τρεις κυνηγοί έκρημιν τώρα σέ μέρος άσφαλές τίς περιουσιές των, γιά νά μή τίς χυτήση κανένα έχθρικό βόλι καί πάρουν φρενιά. Τὸ ίδιο έκαναν καί γιά τὰ τρόφιμά τους καί τίς σφαίρες των.

Ένώ οι τρεις κυνηγοί έτοιμαζόντανσαν ν' άντιμετωπίσουν τούς έχθρούς των, ο προδότης Βαράγιας έφριξε γιά μι' στιγμή ένα βλέμμα πρὸς την Κουλάδα τού Χρυσού. Άνησυχόσε καί φοβότανε μήπως οι πειραταί άνακαλύθουν τὸ χρυσάφι άπ' τή λάμψη του κάτω άπ' τὸ φῶς τής αὐγῆς. Έγάρηκε λοιπόν πολύ, βλέποντας πὸς κάποιος είχε σκεπασεί τὸ θησαυρὸ με κλωδιά.

—Θαμάσια! μουμυώρισε ο τυχευότακτος. Καλά πάνε τὰ πράγματα. Καί τόσα, πρέπει νά βρῶ τρόπο νά κατέβω ὡς την Κουλάδα, νά μαζέψω λίγο χρυσάφι καί νά τὸ δώσω σποὺς δύο μαγίδες. Έτσι θά γλυτώσω άπ' τὰ νύχια τους καί θά μείνη ο ύπόλοιπος χρυσός δικός μου.

Δέν ήσαν όμως ἐξ ίσου εύχαριστημένοι καί οι δύο πειραταί τής ζούγκλας. Πατέρας καί γιὸς γρονιάζανε καί τραγόντουσαν σάν τὰ τσακάλια, βλέποντας πὸς ἡ κατάληψη τού λόφου, σπὸν ὁποῖο βρισκότανσαν οι τρεις κυνηγοί, δέν ήσαν καί τόσο εύκολο πράγμα.

—Σκύλε! σὺρλιαξε σέ μι' στιγμή ο 'Ελ Μεστίζο στό Βαράγια. Γι' αὐτὸ μās έφηρες ἔδω, γιά νά πετακοποιήμε μ' αὐτούς τούς λιπασί;

—Ο Βαράγιας τρώμαξε.

—Έξήγησα στήν ευγένειά σας, είνε σπὸν 'Ελ Μεστίζο, ὅτι τόν φυλάνε τρεις τρομεροί κυνηγοί.

—Πρέπει νά πάσουμε ζωντανούς τούς άγχείους αὐτούς, φώναξε με θυμὸ ο γιὸς τού 'Ελ Μεστίζο.

—Καί βέβαια πρέπει νά τούς πάσουμε ζωντανούς, άποκριθήκε ο 'Ελ Μεστίζο. Έδώνα τὸ λόγο μου γι' αὐτὸ στό Μαύρο Πουλί. Οι 'Ινδοί πολεμισταί έχουν την ίδια διαταγή άπ' τόν άρχηγό τους. Κι' ἡ διαταγή τού άρχηγού των, είνε γιά τούς έρρυθροδέμους νόμος άπαραβάτος.

Στὸ μεταξύ αὐτὸ ἡ ὥρα περνοῦσε.

Οι τρεις κυνηγοί δέν διακρίνοντο καθόλου, ταμπουρωμένοι καθὼς ήσαν στήν κορυφή τού λόφου.

—Πρέπει νά τελειώνουμε, είνε ο 'Ελ Μεστίζο στό γιὸ του.

—Αὐτὸ ν' άκούγεται, γέρο.

—Άς προτείνουμε λοιπὸν σποὺς τρεις κυνηγούς νά παραδοθῶν.

—Άς τὸ κάμουμε, άν καί νομίζω πὸς θά είνε χαμένα τὰ λόγια μās.

Συγχρόνως ο γηραιὸς πειρατής τής έρήμου προχώρησε στήν άκρη τού γκρεμοῦ καί φώναξε σποὺς τρεις κυνηγούς:

—Ω!... Σείς ἐκεῖ πάνω, άκούστε τὰ λόγια τού 'Ελ Μεστίζο.

—Άκούτε;

—Ν' άπάντησε σ' αὐτὸ τὸ τσακάλι; ρώτησε ο Πέπες τόν Βουαροζέ.

—Άποκρίσου του, δέν έχουμε νά χάσουμε τίποτε, είνε ο Βουαροζέ.

—Ο Πέπες μισοσπρώθηκε πίσω άπ' τίς πέτρες τού λόφου καί φώναξε δυνατά, με τήν βροντώδη φωνή του:

—Τί ζηταί άπ' τούς λευκοὺς κυνηγούς ο σύμμαχος τών έρρυθροδέμων;

—Σκοπὸς ο Πέπες είνε τὰ τελευταία του λόγια.

Μά ο 'Ελ Μεστίζο δέν φάνηκε νά πρόσεξε τὸ πείραγμα αὐτό.

Είχε άλλωστε τὸ σχέδιό του. 'Ήθελε νά έξασατήση τούς τρεις κυνηγούς, νά τούς πάρη τὸ χρυσάφι καί νά τούς παραδώσει δεμένους χειροπόδαρα, αλμαλώτους σποὺς 'Ινδοὺς συμμάχους του.

—Άπάντησε λοιπὸν στήν έρώτησή τού Πέπες:

—Εγώ, ο 'Ελ Μεστίζο, βασιλέας τής ζούγκλας καί τής έρήμου, σάς προτείνω νά παραδοθῆτε, άν θέλετε νά σώσετε τὸ ταμάρι σας.

Δέν έχετε καμιά έλπίδα σωτηρίας. 'Η ζωή σας είνε σὰ χέμα μās. Ρίξτε τὰ όπλα σας κάτω άπ' τὸ λόφο κι' ἔλατε, με τὰ χέμα μās. Ρίξτε τὸ μέρος μās. Διαφορετικά, μέσα σέ τρεις-τέσσερες μέηλά, πὸς τὸ μέρος μās. Διαφορετικά, μέσα σέ τρεις-τέσσερες μέηλά, άν δέν σκατωθῆτε άπ' τὰ βέλη μās, θά πεθάνετε άπ' τὴ δίνα καί τήν πείνα.

—Αὐτὸ είνε νά μās προτείνης; ρώτησε ο Πέπες μ' άνησυχία τήν λύσσα.

—Ναι, αὐτὸ, άποκριθήκε ο 'Ελ Μεστίζο.

—Λοιπὸν, σκύλε τών δασῶν, βροντοφώνησε ο κυνηγός, καμιά 'Ινδῆς γέννημα, σὸς άπαντῶμε κι' έμείς, πὸς μέσα σέ δύο-τρεις μέρες θά σ' έχουμε στείλει στήν Κόλαση, κόντὰ σποὺς διαδόλους, τούς φίλους σου, καί σένα καί τούς συντρόφους σου!...

—Αὐτὴ είνε ἡ τελευταία σας λέξη; ρώτησε ο 'Ελ Μεστίζο, με φωνή πενημένη άπ' τήν άγνη.

—Ναι, άχρειε, καί θά σὸς άποδείξουμε πὸς ξερούμε νά κρατοῦμε τὸ λόγο μās.

—Ο 'Ελ Μεστίζο δέν είνε πειά τίποτε. Έξοήνησε μόνον άπειλητικά τή γροθιά του πρὸς τὸ μέρος τού λόφου καί πλησίασε τὸ γιὸ του, τόν ὁποῖο τὰ λόγια τού Πέπες είχαν κάμει ἔξω φρενῶν.

Τὴ στιγμή αὐτή, μι' άλλη φωνή, φωνή 'Ινδοῦ, άκούστηκε άπ' τὸ μέρος τής Κουλάδας. 'Ήταν ένας έρρυθροδέμους πολεμιστής, ο ὁποῖος φώναξε με τή σειρά του πρὸς τούς τρεις κυνηγούς:

—Άκούστε, λευκοί τού Βορρά!... Έχούσατε αμα ινδικά καί θά τὸ πληρώσατε άκριβά. Στραματσάτε τόν άρχηγό μās. Τὸ Μαύρο Πουλί περιμένει νά σάς δηγρήσουμε έμπρὸς του δεμένους κι' έξυτελισμένους. Παραδοθῆτε!...

Συγχρόνως ένας άλλος 'Ινδὸς εἶδε τὸ ὄλογο τού δὸν Άντιάνιο, πὸς κείτοναν μπροστά του καί σὺλμαζε:

—Παραδοθῆτε, λευκοί τού Βορρά! Άλλωδς ἡ ίδια τύχη σάς περιμένει κι' ἔδω!...

Μά ο Πέπες δέν τούς άρρεσε κι' αὐτούς χωρίς τήν κατάλληλη άπάντησή. Τούς έβρασε ινδιστὰ καί ισπανιστὰ καί σπύλινε τούς τρεις αὐτούς λιπασί.

Οι 'Ινδοί όμως πρόφτασαν καί πήδησαν πίσω άπ' τόν κορμῆ ἑνός δέντρον κι' εἶπαι γλύτωσαν.

—Δέν γίνεται τίποτε με τὰ λόγια, είνε τώρα ο 'Ελ Μεστίζο στό γιὸ του. Έδῶ χρειάζεται ποτηρία. Μόνο εἶπαι θά πάσουμε σάν πονη τικούς τούς τρεις αὐτούς λιπασί.

—Έχεις κανένα σχέδιο ὡς τὸν σου; ρώτησε ο νέος πειρατής.

—Ναι.

—Ποιό;

—Τώρα θ' άκούσης.

Καί ο 'Ελ Μεστίζο πλησίασε έναν άπ' τούς 'Ινδοὺς πολεμιστάς καί τόν ρώτησε:

—Τὸ ὄνομα τού αδελφού μου δέν είνε Κεμάς;

—Ναι, άπάντησε ο 'Ινδός, με λένε Κεμάδα, γατί πηλὸ δάσος αὐτὴ άπό βράχο σέ βράχο.

—Λοιπὸν, Κεμάς, εἶσαι άποφασισμένος νά θυσιάσεις τὴ ζωή σου καί τὴ ζωή των πολεμιστῶν σου, γιά νά πάσουμε τούς τρεις λευκοὺς κυνηγούς;

—Ναι, άποκριθήκε ο 'Ινδός. 'Η Κεμάς είνε πρόθυμη νά πεθάνῃ με τούς συντρόφους τής, είνε πρόθυμη νά μιν έαναδῇ τὸ χρυσάφι τής, άρκει νά μείνουν τρεις 'Ινδοί πολεμισταί ζωντανοί, γιά νά δηγνήσουν τούς τρεις λευκοὺς στήν καλύβα τού Μαύρου Πουλιού.

—Πολὺ καλά, είνε ο 'Ελ Μεστίζο.

Καί γυρίζοντας πρὸς τόν Βαράγια, τόν ρώτησε:

—Καί σὺ τί εἶσαι άποφασισμένος νά κάμης, γιά νά κρατήσης τὴν άποχρησί σου;

—Ο Βαράγιας δέν ἤξερε τί ν' άποκριθῇ. Έμωναξε με τσακάλι, τὸ ποῖο είχε συμπαχήσει με τίγρεις. Σκέφτηκε ὅσοσο, ὅτι ἡ ζωή των ήταν πολὺτιμη γιά τούς δύο πειρατάς, ὁποῖοι νά τούς δείξῃ τὸ μέρος πὸς ήσαν χωμένος δῆθεν ο θησαυρός καί άπάντησε:

—Πρέπει νά μιν ξεχνάτε, ὅτι ἐγὼ μόνον γνωρίζω πὸς είνε κρυμμένος ο θησαυρός. Θά ήταν συνεπὸς άπερικειρία νά έκθέσω τὴ ζωή μου σέ κίνδυνο, χωρίς σοβαρὸ λόγο.

—Κόψου τότε πίσω άπ' αὐτούς τούς βράχους, τὸ εἶπε με περιφρόνηση ο 'Ελ Μεστίζο καί πλησίασε τὸ γιὸ του, με τόν ὁποῖο ὤρεσε νά συνεχιστοίται χαμηλοφώνως.

Τὴν ίδια στιγμή, ο Κεμάς εἶπε κι' ο Πέπες μιλούσαν επίσης σιγὰ μεταξύ τους.

—Γύρισε αὐτούς τούς δύο πειρατάς τής ζούγκλας; ρώτησε ο Βουαροζέ μ' άγωνία τόν Πέπε.

—Ναι, Βουαροζέ, τούς γνώρισα.

—Είνε διὰ διαδόλου, δύο σατανάδες, Πέπε. Με τόν 'Ελ Μεστίζο εἶπαι ξανάχα συναντηθεῖ. Χτυπήθηκαν τότε γροῖ. Έχω στὸ στήθος μου ένα σημάδι, καμωμένο άπ' τὸ μαχαίρι του, ὅπως έχει κι' αὐτὸς στὸ κεφάλι ένα σημάδι καμωμένο άπ' τὸν ὑποκόπανο τής καμωμένης μου. Είνε διὰ τέρατα, τὰ ὁποῖα έξέφρασε ἡ Κόλασις. 'Ο θὸς νά φυλάξῃ, Πέπε, τόν άγαπῶτό μου Φάβιο άπ' αὐτὰ τὰ θηρία!

—Έξαρνα, ο Πέπες άρραξε τὸ χέρι τού Βουαροζέ καί τὸ ψυθύρισε, δείχνοντάς του τούς θαμνούς τής Κουλάδας τού Χρυσού.

—Κύτταξε, σύντροφε! Τί βλέπεις;

—Περὸ τὰ λόγια 'Ινδῶν, άπάντησε ο Βουαροζέ.

—Λοιπὸν, τί περιμένουμε; Άς λιγοστήσουμε τόν άριθμὸ των άνταίων μās.

Οι δύο κυνηγοί δέν είχαν κάμει λάθος. Πραγματικῶς, πίσω άπ' τούς θαμνούς ήσαν κρυμμένοι τρεις 'Ινδοί. 'Η καρμωμένης τού Πέπες καί τού Βουαροζέ έβρόντησαν άμέσως καί δύο έρρυθροδέμους σωριάστηκαν στή γῇ νεκροί.

—Ο τρίτος θέλησε νά φύγῃ άνάμεσα στὰ χαμωκλάδα, αλλά δέν πτόρησε. Ο Πέπες άρραξε τὴν καρμωμένης τού Φαβίου, τόν σημάδεψε γρήγορα-γρήγορα καί τόν σφάισε κάτω νεκρό.

—Τρεις 'Ινδοί λιγότεροι, είνε ο Βουαροζέ. Ὡς τὴ στιγμή, πηγαίνουμε καλά!...

—Ο σπὸς μὲν τών τριῶν 'Ινδῶν είχε έξαρρασε τούς δύο πειρατάς καί τούς ἔλυνε έρρυθροδέμους.

—Νά πάρῃ ο διάβολος, πρέπει νά δοθῇ ένα τέλος! είνε ο γιὸς τού 'Ελ Μεστίζο καί κύτταξε άγρια τόν πατέρα του.

—Ο 'Ελ Μεστίζο ήταν τής ίδιης γνώμης. Πλησίασε λοιπὸν καί πάλι τόν άρχηγὸ των 'Ινδῶν.

—Τί ζητεῖ ο 'Ελ Μεστίζο άπὸ τόν 'Ινδόν, ὅπως κλαίει τούς τρεις αδελφούς του, πὸς αὐτοὺς έσκότωσαν οι κυνηγοί τού Βορρά; ρώτησε ἡ Κεμάς.

—Έλά, άπάντησε ο πονηρὸς πειρατής, καί μὲς εἰπὴς τί πρέπει νά κάμουμε γιά νά πάσουμε τούς τρεις νεκρούς.

—Μά τούς πάσουμε, αὐτὸ είνε βέβαιο, άπάντησε ο 'Ινδός. 'Οσο περῶνουν άρκετές ἡμέρες, θά τούς έξαναλήψῃ ἡ πείνα καί θά παραδοθῶν.

—Καί, αὐτὸ είνε μι' καλὴ σκέψη, αλλά θά περάσουν έντομεταξύ πολλῆς ἡμέρας καί πολλῆς νύχτες.

—Άς περάσουν.

—Όχι, όχι, δέν πρέπει νά γίνη αὐτό. Έγὼ κι' ο γιὸς μου βιασάμετε νά φύγουμε άπό ὡς. Σοβαρὸς ὑποθέσεις μās καλοῦν πίσω καί τὰ βοινά αὐτά. Δέν μπορούμε νά μείνουμε ἔδω, παρὰ ὡς τόν ὅρο. Πρέπει λοιπὸν νά βρεθῇ ένας άλλος τρόπος γιά νά πάσουμε τούς κυνηγούς.

—Άς βοῇ τόν τρόπο αὐτὸ ο αδελφός μου, άπάντησε ο 'Ινδός, καί ἔχει όλες τίς άρετὲς τών 'Ινδῶν καί τὴν πονηρία των λευκῶν.

—Έχω κάμποσ τρόπο, είνε ο καταχθόνιος 'Ελ Μεστίζο. Θες νά περῶν;

—Ναι, εἶπαι ο 'Ινδός.

—Καί εἶσαι πρόθυμος νά κρατήσης τὴν ὑπόσχεσή σου μὲς ἔδω καί ἔκτα; ρώτησε ο 'Ινδός, καί ἔπειτα νά πεθάνῃς πρόθυμα, καί νά ἐπὶ τὸν σχέδιό μου, καί σὺ καί οι πολεμισταί σου.

—'Η Κεμάς έξείρε νά κρατῇ τὴν ὑπόσχεσή της. Μίλησε καί πὸς τὸν πατέρα νά γίνη;

—Εἶν' άνάγκη νά θυσιάστον τρεις 'Ινδοί ακόμα.

—Επειτα. Ποιὸ πρέπει νά είνε αὐτοί;

—Δέν τὸ ξέρω ακόμα. 'Η τύχη θ' άποφασίσῃ. Λέγεσαι λοιπὸν νά περῶν χάρην τού άρχηγού σου;

—Ναι, όχι; άπάντησε με θάρρος ο γενναῖος 'Ινδός. 'Ο άνδρς γεννιήθηκε γιά νά πεθάνῃ. Άς γίνη λοιπὸν άμέσως έκείνο καί νά ἐπὶ τὸν σχέδιό μου, καί σὺ καί οι πολεμισταί σου.

—'Η Κεμάς έξείρε νά κρατῇ τὴν ὑπόσχεσή της. Μίλησε καί πὸς τὸν πατέρα νά γίνη;

—Εἶν' άνάγκη νά θυσιάστον τρεις 'Ινδοί ακόμα.

—Επειτα. Ποιὸ πρέπει νά είνε αὐτοί;

—Δέν τὸ ξέρω ακόμα. 'Η τύχη θ' άποφασίσῃ. Λέγεσαι λοιπὸν νά περῶν χάρην τού άρχηγού σου;

—Ναι, όχι; άπάντησε με θάρρος ο γενναῖος 'Ινδός. 'Ο άνδρς γεννιήθηκε γιά νά πεθάνῃ. Άς γίνη λοιπὸν άμέσως έκείνο καί νά ἐπὶ τὸν σχέδιό μου, καί σὺ καί οι πολεμισταί σου.

—'Η Κεμάς έξείρε νά κρατῇ τὴν ὑπόσχεσή της. Μίλησε καί πὸς τὸν πατέρα νά γίνη;

—Εἶν' άνάγκη νά θυσιάστον τρεις 'Ινδοί ακόμα.

—Επειτα. Ποιὸ πρέπει νά είνε αὐτοί;

—Δέν τὸ ξέρω ακόμα. 'Η τύχη θ' άποφασίσῃ. Λέγεσαι λοιπὸν νά περῶν χάρην τού άρχηγού σου;

—Ναι, όχι; άπάντησε με θάρρος ο γενναῖος 'Ινδός. 'Ο άνδρς γεννιήθηκε γιά νά πεθάνῃ. Άς γίνη λοιπὸν άμέσως έκείνο καί νά ἐπὶ τὸν σχέδιό μου, καί σὺ καί οι πολεμισταί σου.

—'Η Κεμάς έξείρε νά κρατῇ τὴν ὑπόσχεσή της. Μίλησε καί πὸς τὸν πατέρα νά γίνη;

—Εἶν' άνάγκη νά θυσιάστον τρεις 'Ινδοί ακόμα.

—Επειτα. Ποιὸ πρέπει νά είνε αὐτοί;

—Δέν τὸ ξέρω ακόμα. 'Η τύχη θ' άποφασίσῃ. Λέγεσαι λοιπὸν νά περῶν χάρην τού άρχηγού σου;

—Ναι, όχι; άπάντησε με θάρρος ο γενναῖος 'Ινδός. 'Ο άνδρς γεννιήθηκε γιά νά πεθάνῃ. Άς γίνη λοιπὸν άμέσως έκείνο καί νά ἐπὶ τὸν σχέδιό μου, καί σὺ καί οι πολεμισταί σου.

—'Η Κεμάς έξείρε νά κρατῇ τὴν ὑπόσχεσή της. Μίλησε καί πὸς τὸν πατέρα νά γίνη;

—Εἶν' άνάγκη νά θυσιάστον τρεις 'Ινδοί ακόμα.

—Επειτα. Ποιὸ πρέπει νά είνε αὐτοί;

—Δέν τὸ ξέρω ακόμα. 'Η τύχη θ' άποφασίσῃ. Λέγεσαι λοιπὸν νά περῶν χάρην τού άρχηγού σου;

—Ναι, όχι; άπάντησε με θάρρος ο γενναῖος 'Ινδός. 'Ο άνδρς γεννιήθηκε γιά νά πεθάνῃ. Άς γίνη λοιπὸν άμέσως έκείνο καί νά ἐπὶ τὸν σχέδιό μου, καί σὺ καί οι πολεμισταί σου.

—'Η Κεμάς έξείρε νά κρατῇ τὴν ὑπόσχεσή της. Μίλησε καί πὸς τὸν πατέρα νά γίνη;

—Εἶν' άνάγκη νά θυσιάστον τρεις 'Ινδοί ακόμα.

—Επειτα. Ποιὸ πρέπει νά είνε αὐτοί;

—Ναι, άπάντησαν ὅλοι, με μι' φωνή. Θά πεθάνουμε, άφού εἶπαι πρέπει νά γίνη.

Κατόπιν ἡ Κεμάς πλησίασε τόν 'Ελ Μεστίζο καί τὸ εἶπε:

—Οι γενναῖοι 'Ινδοί πολεμισταί δέχονται νά πεθάνουν, γιά νά πετύχῃ τὸ σχέδιό σας. Καί τώρα, πείστε μās, τί θέλετε νά κάμουμε;

—Πρώτα-πρώτα, άπάντησε ο 'Ελ Μεστίζο, θά ρίξετε κλήρο μεταξύ σας γιά νά άποφασιστῇ ὁριστικά ποιοί θά θυσιάσουν τὴ ζωή τους, χάρην τού Μαύρου Πουλιού.

—Σύμφωνοι, εἶπε ἡ Κεμάς.

Κατόπιν αὐτοῦ, οι 'Ινδοί έσχημάτισαν κύκλο γύρω άπ' τόν άρχηγό τους, ο ὁποῖος έβγαλε άπό ένα δερμάτινο σακιδίον τέσσερα κοινάκινα ζάρια.

—Θά ρίξω τὰ ζάρια πρώτος ἐγὼ, εἶπε ἡ Κεμάς, με πόλημ καί άπαράξια, κι' έπειτα ὅλοι οι άλλοι. Έκείνοι πὸς θά φέρουν τούς πὸς μικροὺς άριθμούς, θά πεθάνουν χάρην των άλλων. Συμφωνοί;

Οι 'Ινδοί πολεμισταί άπάντησαν μ' έναν τρομερὸ ἀλαλαγμό.

—Ο 'Ελ Μεστίζο κι' ο γιὸς του παρακαλοῦντοσαν σιωπηροί τὴ σκηνή αὐτή. 'Ήξεραν τὴν άνδρεία των έρρυθροδέμων καί τὴν περὸν φρόνησή τους πρὸς τόν θάνατο καί δέν τούς έκανε έξαιρετική ἐντύπωση ἡ άπαράξια των 'Ινδῶ

Η Α. Υ. Η ΜΟΔΑ

ΤΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΒΑΨΙΜΑΤΑ ΚΑΙ ΧΤΕΝΙΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Ι «άστερες» της δόξης δεν μακιγιαρίζονται μόνο όταν πρόκειται να παίξουν στον κινηματογράφο, αλλά και στην καθημερινή τους άδυση ζωή παρουσιάζουν ένα πρόσωπο έντελως διαφορετικό από εκείνο που τους έδωσε η φύσις.

Τόσο η Άνναμπέλα π.χ., όσο και η Τζέαν Κράουφορντ, και η Μπριγκίτα Χέλμ, δεν περιορίζονται στο να διορθώνουν λίγο το πρόσωπό τους έξω από το στούντιο. Αντιθέτως, μακιγιαρίζονται άγριως. Παρουσιάζονται δηλαδή στον κόσμο με πρόσωπο... ζωγραφισμένο κυριολεκτικώς σαν ένα έργο τέχνης, με μια συμφωνία χρωμάτων, τα οποία πολλές φορές δεν έχουν καμιά σχέση με τα φυσικά χρώματα.

Ένα άλλο ιδιαίτερο χαρακτηριστικό του μακιγιαρισμού των άστρων, είναι και το ότι προσπαθεί να τονώσει την έκφραση του προσώπου, και όχι να το παρουσιάσει απλώς ευχάριστο ή όμορφο.

Όταν η Τζέαν Κράουφορντ βρισκόταν στο Παρίσι, κάποιος Γάλλος κριτικός είπε για το στόμα της:

— Είναι πολύ κακοβαμμένο.

Κι' όμως το βάψιμο αυτό του στόματος ήταν το αποτέλεσμα μιας μακροχρόνιας μελέτης εκ μέρους των καλύτερων μακιγιαριστών του Χόλλυγουντ.

Το σημερινό στόμα της Κράουφορντ είναι ένα στόμα, το οποίο δεν έχει πια καμιά σχέση με το αληθινό της στόμα. Άρχει να ιδούμε μια παλιά φωτογραφία της διάσημης Βεντέττας, για να καταλάβουμε πόσο διαφορετικά είναι τώρα τα χείλη της. Είναι δηλαδή πολύ πιο μεγάλα και πιο χοντρά απ' το φυσικό τους. Και το σχήμα τους ακόμα όφειλεται αποκλειστικώς στη... φαντασία της καλλιτέχνης. Θα ήπτε ίσως ότι δεν είναι όμοια αυτά τα χείλη. Ίσως... Άλλα προσελκύουν τα βλέμματα, τα σαματόν, εκπλήττουν, παραξενεύουν. Έχουν... χαρακτηρισμό!

Το σκοπός του μακιγιαρισμού των άστρων είναι ο εξής:

Να φανή καλά η αξία των ματιών και του στόματος, τα οποία είναι τα κυριότερα σημεία που έλκουν το βλέμμα σ' ένα πρόσωπο.

Το δέρμα δεν χρησιμεύει παρά για φόντο. Τα φρύδια περιορίζονται σε δύο ανάλαφρες γραμμές. Μόνο τα μάτια και το στόμα αποτελούν τρία σημεία, ζωηρά τονισμένα, σ' ένα πρόσωπο ίσιο, απηλλαγμένο από τα μαλλιά, τα οποία ρίχνονται προς τα πίσω.

Είναι άναμφισβήτητο ότι το μικρό στόμα δεν είναι πια της μόδας. Καμιά γυναίκα δεν θα τοίκοις σήμερα να βάψει μόνο το έν τρίτον του στόματός της, για να το κάμη να φαίνεται μικροσκοπικό, όπως συνήθιζαν πριν από λίγον καιρό. Απεναντίας, τώρα το βάψιμο ξεπερνάει το περίγραμμα των χειλέων, πελατώνει τις γωνίες, και αντί να σχηματίζει μια καρδιά στο επάνω χείλος, χαράζει μια γραμμή σχεδόν ίσια. Έτσι μεταβάλλεται η έκφρασις, και προπάντων το χαμόγελο.

Γι' αυτό πρέπει να μελετά κάθε μια γυναίκα το μακιγιαρίσμα του στόματος, τόσο όταν δεν χαμογελάει, όσο κι' όταν χαμογελάει, για να μπορεί να διατηρή μια γραμμή άρμονική.

Πάντως, το νέο αυτό βάψιμο του στόματος απαιτεί πολλή προσοχή, γιατί είναι δύσκολο να εφαρμοσθεί επάνω στο δέρμα, έξω από τα φυσικά όρια των χειλέων, χωρίς να γίνουν... υπερβολές. Πρέπει επίσης να μεταχειρισθείτε ένα κόκκινο πυκνό, το οποίο να επιπάνη καλά. Άλλα το βάψιμο των ματιών είναι ακόμα πολύ πιο δύσκολο. Μόνο η Ανατολίτισσα ξέρει και μπορεί να υποστούν το μαύρισμα των ματιών, και τις γραμμές του κρηγιόν, ή όποιες γράσκουν κατά δέκα χρόνια τις άλικες γυναίκες.

Πολύ καλύτερα από το μαύρο και το μπλέ, πηγαίνουν στα βλέφαρα το γκριζό, το καφέ, το κίτρινο και το κόκκινο.

Το σκούρο καφέ, ανακατεμένο με μαύρο, δίνει μια πολύ ωραία σκιά στο επάνω βλέφαρο.

Το κάτω βλέφαρο δεν δέχεται τίποτα εκτός από μια γραμμή του κρηγιόν κάποτε στο εσωτερικό χείλος. Τη γραμμή αυτή μπορείτε να τη σύρετε, κατεβάζοντας το βλέφαρο με το δάχτυλό σας.

Η Τζέαν Κράουφορντ, με τα παράξενα βαμμένα χείλη.

Έπειτα πρέπει να κανονίσετε την απόχρωση του πέριξ των ματιών δέρματος.

Μπορείτε δηλαδή να βάψετε ελαφρά το διάστημα μεταξύ φρυδιών και βλέφαρων, με άχρροδινό κρηγιόν, και με κίτρινο το διάστημα μεταξύ της γωνίας του ματιού και του κροτάφου. Ένα καλές ποιότητος ριμμέλ, ανορθώνει τις βλεφαρίδες και τις κάνει να μοιάζουν σαν άχτιδες γύρω σε άστρα...

Τα φρύδια, αν είναι δυνατόν, ως μένουν έντελως άδεια, εκτός αν μπορείτε να σύρετε επάνω τους πολύ τεχνικά μια μόνο ανάλαφρη γραμμή, όχι όμως με μαύρο κρηγιόν, αλλά με καφέ, εκτός αν τα μαλλιά σας είναι μαύρα σαν πίσσα, ή άχρροδινά.

Τέλος μην ξεχνάτε να ροδίζετε το άκρον των αυτιών, το εσωτερικό της μύτης, ακόμα και τα ούλα, αν είναι πολύ άσπρα. Είναι μικρές, αλλά σημαντικές λεπτομέρειες όλες αυτές.

Επίσης, αν κοκκινίζετε τα μάγουλά σας, μεταχειρισθείτε γι' αυτά το ίδιο ροζ που μεταχειρίζεστε για τα χείλη σας. Είναι μια οικονομία και μια εγγυήσις τελείως άριστος.

Εάν θέλετε να επιμάρτυρετε λίγο το πρόσωπό σας, χρωματίστε ελαφρά ροδίνο το πηγούνι σας στη μέση.

Αυτά είναι τα μυστικά του νέου μακιγιαρισμού, το οποίο λανσάρεται από το Χόλλυγουντ κι' αρχίζει να επικρατεί τόσο στην Αμερική, όσο και στην Ευρώπη.

Όσο για τα μαλλιά, είναι όσο ποτέ της μόδας τα ξανθά. Στο Παρίσι προπάντων, δεν βλέπει κανείς σήμερα παρά μόνο διλάνθες γυναίκες. Δεν πρέπει όμως να σπεύσουν να βάψουν ξανθά τα μαλλιά τους όλες μελαχρινές δεν τ' έχουν ξανοίσει. Γιατί έπειτα από λίγον καιρό, το φθινόπωρο ίσως, θα είναι της μόδας τα μαύρα μαλλιά.

Εντομεταξύ, πολλές Παρισινές, ή όποιες αρχίζουν ν' απορρίπτουν πρόφως, αντί να βάψουν τα μαλλιά τους, τα λεν καίνον έντελως, χωρίς σε κάποια σκευασία, της οποίας το μυστικό τηρούν ειλαδώς, δι' ευνόητους λόγους, δύο διάσημοι Παρισίνοι κομμωταί.

Κι' είναι αλήθεια ότι σ' ένα ανθρώπο και νέο πρόσωπο, πηγαίνει θαυμάσια ένας φωτοστέφανος από κάστανα μαλλιά, ενώ αντίθετος γ' απορριμμένα μαλλιά γράσκουν και την πιο όμορφη φυσιογνωμία.

Αλλά πάντως, γι' α' άσπαστε έντελως τα μαλλιά σας, πρέπει να έχετε ένα δροσερότατο και λείο δέρμα.

Μερικές μελαχρινές Παρισινές λεν καίνον μόνο μια τρέσσα από τα μαλλιά τους κι' έτσι είναι σαν να τα γράφον με μια άσπρη κορδέλλα.

Τα νέα χτενίσματα, τέλος, άφινον άνοιχτό το μέτωπο και συγκεντρώνον τις μπούκλες προς τη βάση του κρανίου, ενώ τα άλλα μαλλιά πιά στους κροτάφους είναι ελαφρώς διπλωτά.

Αν θέλετε πάλι, μπορείτε να γράψετε τα μαλλιά σας πίσω σε ρουλό άλεπώλητα, ή σ' ένα ίονο.

Η φράντζες στο μέτωπο συνηθίζονται πολύ λίγο, μολονότι τονώνουν τη λάμψη των ματιών, δεν πηγαίνουν όμως παρά σε πολύ νέα πρόσωπα. Πάντως, είναι πολύ πρακτικές για όσες έχουν πολύ μεγάλα μέτωπα.

Η μακρής πάλι μπούκλες εκάτορθεν του προσώπου, λεπτύνουν τη φυσιογνωμία, αλλά κι' αυτές πηγαίνουν στην κομψότητα.

Η μακρής πάλι μπούκλες εκάτορθεν του προσώπου, λεπτύνουν τη φυσιογνωμία, αλλά κι' αυτές πηγαίνουν στην κομψότητα.

Η μακρής πάλι μπούκλες εκάτορθεν του προσώπου, λεπτύνουν τη φυσιογνωμία, αλλά κι' αυτές πηγαίνουν στην κομψότητα.

σε νέες κυρίες και δεν είναι και τόσο της μόδας τώρα τελευταία, προπάντων για την ημέρα.

Τα στύλιζε και βερνικωμένα χτενίσματα δεν κατόρθωσαν να επικρατήσουν.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Ο πραγματικός έρωας δεν ενδιαφέρεται παρά για την ευτυχία του αγαπωμένου προσώπου.

Ελοΐσια.

Στην αγάπη, μόνο η αρχή έχει θέληγγο. Γι' αυτό δεν ν' εκλιθείσει καθόλου το ότι τόσο άνδρες και τόσες γυναίκες θέλουν να ξαναρχίσουν το παιχνίδι του έρωτος.

Πρηνς ντε Λίν.

Κανένα κέρδος δεν είναι τόσο μεγάλο, όσο εκείνο που προέρχεται από οικονομία.

Πόπλιος Σέρος.

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΓΚΑΦΑ ΤΟΥ Κ. ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗ

«...Σας στέλνω λίγα μαλλιά απ' την πλεξούδα μου, αρκετά για να κατασκευάσετε ένα δαχτυλίδι. Στη τσέπη έχετε άδεια...»

«Δεν πρέπει να ξεχάσετε ότι ο σύζυγός σας δεν ξέρει τίποτα. Αν μπορείτε περάστε άπνοη από το σπίτι μου να σας εξομολογήσω το λογαριασμό. Θα με βρείτε έντελως μόνη. Καταλαβαίνετε...»

Η κ. Πέιστ έγραψε το γράμμα της αυτό με χοντρή πένα και καθαρά χαρακτήρα, που φανέρωνε ψυχική ήρεμη. Κι' όταν το τέλειωσε, το σκούπισε με το στυλόχαρτο, το ξαναδιάβασε, το έκλεισε μέσα σ' ένα φακέλλο και βγήκε να το ρίξει στο ταχυδρομείο για να το λάβη εγκαίρως ο κοσμηματοπώλης της κύριος Κάρνφιξ. Πλησίαζε η ημέρα της επέτειου του γάμου της και το δαχτυλίδι αυτό το καυωμένο με τα όμοια ξανθά μαλλιά της, ήθελε να το χαρίσει στον αγαπημένο της σύζυγο.

Ρωτώντας η καλή κυρία: «Ο σύζυγός μου δεν ξέρει τίποτα», ήθελε να ελπί ότι ο κοσμηματοπώλης δεν έγραφε ν' αποκαλύψη το λόγο της μυστικής στον άνδρα της, τον οποίο ήθελε να εκπλήξει με το δώρο της.

Τό έφερε όμως η κατάρα να γυρίσει ξαφνικά νορδίσ σπύ του ο ταγματάρχης κύριος Πέιστ το βράδυ αυτό που η γυναίκα του περίμενε τον κοσμηματοπώλη της.

Ο κ. Πέιστ άνοιξε την εξώπορτα με το κλειδί, και είχε πάντοτε μαζί του, κι' έτρεξε άμέσως στο κομμάτι της γυναίκας του, για να την συνηγορήσει. Άλλά δεν την βρήκε εκεί και κάθισε σε μια πολυθρόνα περιμένοντάς την.

Ξαφνικά, εκεί που καθόταν, του κατέβηκε να πιάσει στη γυναίκα του για «νοσηρότητα» και να την εκπλήξει άναφροντάς της τι έκανε τον καιρό που αυτός έλειπε.

Το πρώτο πράγμα που έπεσε στο μάτι του ήταν το στυλόχαρτο. Το πήρε στα χέρια του και το σήκωσε ψηλά στο φως.

Μά... τι ήταν αυτό που διάβαζε;... Θεέ μου!... Πλησίασε στον καθρέφτη για να ιδεί μήπως γελοία...

Τότε όμως το όραμα καί σαν ζαλάδα. Το στήθος του άρχισε να βράζει. Άφροί έβγαιναν απ' το στόμα του, που άνοιγόλεινε σαν το κατάμα μίας χύτρας με φασουλάδα, που βράζει σε δυνατή φωτιά. Είχε διαβάσει με δυσκολία στο στυλόχαρτο αυτές τις κομμένες λέξεις:

«Φίλε... Σας έστω μέσα στο φακέλλο... μαλλιά από την πλεξούδα μου... Περάστε άπνοη. Θα έλπω μόνη—Καταλαβαίνετε».

Τρελλός από όργη, ο ζηλότυπος κι' εύεξατος σύζυγος, έτρεξε σ' όλα τα δωμάτια, έρωσε δεξιά κι' αριστερά, άλλιστηκε με δυο πιστόλια και καλή νύχτα στο σαλονάκι της γυναίκας του.

Σε λίγο άκούστηκαν δέματα. Ο ταγματάρχης ταμπάκε όρθιος. Η πόρτα άνοιξε σιγά κι' ο ύπνυς έβγαλε μέσα στην αίσθηση ένα άσημάνθρωπο τόσο δά, κοντούλη και λεπτοκαμωμένο.

Ο ταγματάρχης περίμενε πίσω απ' την πόρτα άέσπας. Κι' όταν ελθε πώς έφυγε ο ύπνυς, πήγε σιγά στον έπισκέπτη του και άρχισε να τον ρωτά, χαμογελώντας διασμένα και σφίγγοντας τις γρο-Τό ξαναδιάβασε και τρέλαισε σ' ένα φακέλλο.

«Ήθατε να ιδήτε την κυρία Πέιστ;»

—Μάλιστα, απάντησε ο άνθρωπάκος, που άρχισε να μη ξέρη τι του γίνεται.

—Το όνομά σας; Ξαναρώτησε κάτω άγρια ο γενναίος ταγματάρχης.

—Κάρνφιξ, κύριε... Του καταστήματος «Κ Α Ρ Ν Ι Φ Ε Ξ Α Ι Ο Ν Τ Ο Ρ Ι Ο Σ».

—Λαμπρό. Πήρατε κανένα γράμμα το πρωί απ' την κυρία μου, με τοίξες απ' την κοσίδα της μέσα; Σας έδινε ραντεβού γι' αύριο;

—Μά γιατί ρωτάτε; απάντησε ο Κάρνφιξ, χάνοντας την όπονη του.

—Αν αγαπάς τη ζωή σου, το καλύτερο ποθεις να κάνης είναι να το δουλώσης και να μη δώλγης τοιμνοβία, είτε ο ταγματάρχης κι' είτε το πελώριο άνάστημά του μπρός στον μικροσκοπικό άνταλά του. Ύστερα πήγε στην πόρτα και την κλείδωσε.

—Τι σημαίνουν όλα αυτά; ξεφώνισε ο δυστυχισμένος Κάρνφιξ, άναπνέοντας τρομαγμένος απ' το κάθισμά του.

—Κάποτε σ' αγγά σου!... Και λέγε γρήγορα ότι έχεις να πης, κι' έφρες προτού να σέ μουκετάρω, θροισφώνησε ο ταγματάρχης άγριος.

«Ο δύστυχος ο Κάρνφιξ μη μπορώντας να κάνει και διαφορετικά, άρπασε να λέν:

—Είπε αλήθεια, ότι η κυρία Πέιστ μούγραψε σήμερα... αλλά...

σας παρακαλώ, κύριε, αφήστε με να σας εξηγήσω...

—Δεν είναι ανάγκη... Τά ξερω όλα! φώναξε έξω φρενών ο κατά φαντασίαν άπατημένος σύζυγος και προχώρησε με σφιγμένες γροθιές ίσα πάνω στον κοσμηματοπώλη.

—Καλά, φίλτατέ μου κύριε, απάντησε ο άδωος Κάρνφιξ, χαμογελώντας. Άφου τό μάθατε... Τι να γίνει; Τι θέλατε να κάνω εγώ, άφου ή κ. Πέιστ τό ήθελε;

—Τό ήθελε, λέει... Τό ήθελε!... άρχισε να ούρλιάζει ο ταγματάρχης. «Α, τό τέρας, τό τέρας!...

—Ήναχάσατε, κύριε, ψιθύρισε ο Κάρνφιξ, μη καταλαβαίνοντας γιατί θυμώνει έτσι ο κ. ταγματάρχης. Δεν είναι μόνο ή κυρία σας... Όλες ή γυναίκες σκαρώνουν κάτι τέτοια. Κι' εγώ τις δοκώ φουακά.

—Άτιμε!... Άπατάς λοιπόν κι' άλλους; ούρλιαξε ο κ. ταγματάρχης.

—Με συγχωρείτε, κύριε, απάντησε ο κοσμηματοπώλης, που τάχε πια τελείως χαμένα. Δεν είμαι άπατεώνας!... Ή κυρίες έκτιμούν την τέχνη μου.

Ο ταγματάρχης είχε φρυάξει. Τόση... άνάδεια δεν την περίμενε ποτέ και ποτέ.

—Μά τί βρίσκουν τάχα σ' αυτή τη μαίμου ή γυναίκες, σκέφτηκε. Και γυρίζοντας στον κοσμηματοπώλη, του είπε:

—Και δεν συλλογίστηκες ποτέ, άθλιε, τους άντρες των γυναικών και τά παιδιά τους;

—Και για ποιο λόγο, παρακαλώ;

—Μά σ' είσαι χειρότερος κι' απ' τό διάβολο!...

—Μά τι μπορώ να κάνω; Νά τις δωώξω δεν μπορώ, δέβαινα, άφου έχονται μόνες τους. Μήπως τις τραβάω με τό ζόρι; Με προτιμούν, μάλιστα, έμένα άνάμεσα σε τόσους άλλους!...

—Ανάθεμα!... ούρλιαξε ο ταγματάρχης... Σκάσε λοιπόν, πύθη! Μη μιλάς πια, ζαρωμένες σάντρε! Θά σοφ κόμω την παλγώλυσά σου, παλάνθρωπε!...

Κι' ώρμησε καταπάνω στον ξαρωμένο κ. Κάρνφιξ, που απ' την τρομάρα του γίνηκε πιο κίτρινος κι' από φλουρί.

—Πριν με σκοτώσετε, κύριε, είτε τέλος ο κοσμηματοπώλης, πέστε μου σε τί έφταιξα;

Συγχρόνως μια σκέψις φρικαλέα πέρασε απ' το μυαλό του, που τούφερε μια κρυάδα θανατερή σ' όλο του το σώμα και τον έκανε να τρέμη σαν τό δοκλό: «Αν ο ταγματάρχης είναι τρελλός; Άν είναι μανιακός;»...

—Άκου θράσος!... Ρωτάς και σε τί μούφται-ξες!... ούρλιαξε ο ταγματάρχης. Μά, μου κατέστρεψες τό σπίτι μου... μούκλεψες την ευτυχία μου, τη γαλήνη μου... Τι άλλο ήθελες ακόμα να μου κάνης, συχαμένο διαβολόμυτρο;... Άρνέσσα λοιπόν ότι έχεις σχέσεις με τη γυναίκα μου;

—Τώρα καταλαβαίνω την τρομερή προέξηγησή! φώναξε ο δυστυχισμένος Κάρνφιξ, που λίγο ακόμα και θά τά χαλάρισε απ' την τρομάρα του μπρός στον άγριότατο γίγαντα, που τοί πρότεινε τό πιστόλι του.

Κι' άμέσως άπηθήκε στον ταγματάρχη τί είχε μεσολαβήσει μεταξύ αυτού και της κ. Πέιστ.

Άλλά του κρούει ταγματάρχη τοίχε ριζωθεί ή τ-πονη για καλά μες στο μυαλό, και για να βεβαιωθεί τελείως, άπορώσε τον πολύπαθο κ. Κάρνφιξ να πείξη τό ρόλο του έρωτευμένου στη γυναίκα του, δ-ταν θύματα στο δωμάτιο, έχω αυτός κομμένος με-

σα στην κτουλάπα θά έμάντευσέ πλέον την αλήθεια.

—Μόλις μπει ή γυναίκα μου μέσα, είτε στον κ. Κάρνφιξ, θά πέσης μπρός στα πόδια της και θά της μιλήσης για αγάπη. Έτσι μόνο θά ιδώ πώς θά σου φερθή και θά καταλάβω τί τρέχει. Άλλά, κύρταξε, μη προσπαθήσεις να με γελάσης, γιατί άλλοιμονο σ' ένα!

Ο κοσμηματοπώλης δέχτηκε και ο κ. ταγματάρχης πήρε μέσα στη κτουλάπα αλλοιμένος με τά δυο του πιστόλια.

Έπειτα από λίγο μπήκε στο σαλόνι ή κυρία Πέιστ.

—Συνώνμη, κύριε Κάρνφιξ, αν σ' έβανα να περιμένετε, είτε.

—Α! Κυρία μου, δέσποινα της καρδιάς μου, μη μου ζητάτε συγγνώμη!... Όχι, κύριε, ποτέ! Όχι, εγώ να πσω στα πόδια σας, νά τά φιλήσω, νά τά δωξώ με τά δάκρυα του φλογεροφ έρωτός μου!

Η εκπλήξις κι' ο τρόμος της κυρίας Πέιστ δεν είχε όρια.

—Ελα να φύγουμε μαζί, ώραις μου άγγελε, συνέχισε ο Κάρνφιξ. Άφρες ζεινο τό μαντιράχιο τόν άντρα σου...

—Ενας μπάτσος άστραψε στο πρόσωπο του Κάρνφιξ. Ή κυρία Πέιστ τον άρπαξε απ' τα μαλλιά και τοί φώναξε:

—Τρελλάθηκες, Κάρνφιξ!... Βλάκα!... Γεροξενούη!...

Τη στιγμή αυτή ένας κρότος άκούστηκε στην κτουλάπα.

Ήταν ο κ. ταγματάρχης, ο όποιος πήδησε έξω σκαμμένος στα γέλια. Άγχαίσιος με συγκίνησι τη γυναίκα του, τη φίλησε κι' έστε-ρα... φίλησε και τό δύστυχο τόν Κάρνφιξ, για νά τόν άποχρημάση για όσα τραθήξες άδικα τόν άδικων.

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Η ΔΥΟ ΑΡΤΕΜΙΔΕΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΙΠΠΟΤΕ δεν ήταν από εύκολο απ' αυτό. Κι' αν ακόμα υπήρχε κανένας κίνδυνος, ο άνθρωπος που στεκόταν κάτω απ' τη βελανιδιά, δεν θα δίταζε να τον άψησή-ση, μόλις θ' αντίκριζε τον βασιλέα του.

Σε διάστημα είκοσι φορές λιγότερο απ' όσο θα χρειαζόταν στον αναγνώστη για να διαβάσει τις γραμμές αυτές, ο Έρρι-κος Β' διέσχισε τα τρακόσια-τετρακόσια βήματα που τον χώριζαν από τον άνθρω-πο, ο οποίος κρατούσε στα χέρια του τη σωτηρία του.

Ο Έρρικος, για να τον προσεδοτούσε, έβγαλε μια κραυγή απο-γνώσεως και υψώνοντας το χέρι του, άρχισε να το σελίζει ζωηρά.

Ο άγνωστος τον είδε κι' έκανε μια κίνηση, Έτοιμίζονταν χωρίς άλλο να τον βοηθήσει.

Μά, ο φρέν! Το άφησαν αμέσως το βασιλέως προσέπεσε μπροστά από τον άγνωστο καθυλάττει, χωρίς αυτός να κάνει την παραμικρή χειρονομία για να το συγκρατήσει.

Έκανε μάλιστα λίγο πίσω για ν' αποφεύγει κάθε σύγκρουση μαζί του.

Ο βασιλεύς έβγαλε μια δεύτερη κραυγή, λίσσας και άπαισιους αυτή τη φορά.

Έννοιωσε τώρα κάτω απ' τα πέταλα του αλόγου του ν' άγχιζή-δχι πια χόμα, αλλά πέτρα. Είχε φτάσει στον μορταίο βράχο, κάτω απ' τον οποίο έχασε η άβυσσος.

Ψιθύρισε το όνομα του Θεού, ξέμυλεξε τα πόδια του απ' τους ά-ναβάτες κι' άφησε τον έαυτό του να πέσει κατά γής, στην τύχη.

Καθώς τινάχτηκε απότομα, πήγε κι' έπεσε σε δεκαπέντε βημα-των απόσταση απ' εκεί. Μά κάτω θαύμα θα έγινε χωρίς άλλο και κυλίστηκε πάνω σ' ένα χλοϊμένο ύψωμα από χόμα, στα μα-λακά. Έτσι δεν έπαθε τίποτε.

Ήταν πια καρός! Η άβυσσος άνοιγόταν σε είκοσι βημάτων απόσταση απ' εκεί.

Όσο για το αλόγο του, ξαφνιασμένο γιατί δεν ένοιωσε πια το βάρος του, φάνηκε να λιγοστεύει λίγο την όρμη του. Έτσι, μόλις έφτασε στο χείλος της άβυσσου, βλέποντάς την σκοτεινή από κάτω του, τραβήχτηκε απότομα πίσω με τα μάτια τεταμένα απ' τον τρό-μο και με τη χαίτη του άνορθωμένη.

Αν όμως ο βασιλεύς βρισκόταν ακόμα επάνω του, θα γκαρμίζο-ταν σίγουρα μαζί του μέσα στο χάος.

Ο Έρρικος, αφού εύχαιστίστηκε θερμά τον Θεό για τη σωτηρία του κι' αφού συνάντησε, καθουήχισε και ξανααβάλλησε το αλόγο του, άρχισε αμέσως, γεμάτος όργη, έναντιον του άγνωστου, ο ο-ποιός δεν είχε κάνει τίποτε για να τον σώσει.

Ο άγνωστος εξακολουθούσε να παραμένει στην ίδια θέση, άκί-νητος πάντοτε και τυλιγμένος μέσα στον μαύρο του μανδύα.

—Άθλιε! του φώναξε ο βασι-λεύς όταν έφτα-σε σ' απόσταση που ο άλλος μπο-ρούσε να τον ά-κούσει. Δεν εί-δες λοιπόν τον κίνδυνο που διέ-τρεχα; Δεν μ' αναγνώρισε; βα-σιλικόνε; Μά κι' ο βασιλεύς σου αν δεν ή-μουν, είχες κα-θήκον να σώσεις κάθε άνθρωπο, που θα διέτρεχε έναν τέτοιο κίν-δυνο, αφού για να το κάνης αυ-τό, δεν είχε πα-ρά ν' απλώσει το χέρι σου, ά-τιμε;

Ο άγνωστος ούτε κινήθηκε, ούτε απάντησε. Ανασίκωσε μόνο λίγο το κεφάλι του, που το έ-κρυβε απ' τα μά-

τια του Έρρικου το πλατύ του κεφάλι του.

Ο βασιλεύς άνατριχίωσε τότε, αναγνώριζοντας τη χλοή και θλιμμένη φυσιογνωμία του Γαβριήλ. Σώπασε άμέσως και σκιδόντας το κεφάλι του, ψιθύρισε πολύ σιγά:

—Ο κόμης ντε Μονγκομερύ! Τότε δεν μπορώ να πω τίποτε!

Και χωρίς να προσθέσει λέξη, σπρωκόνισε το αλόγο του και ξα-ναγύρισε καλύπτοντας στο δάσος.

—Δεν με σκότωσε, ψιθύρισε κυριευμένος από μια θανάσιμη άνα-τριχίλα, μά με άφησε να σκοτωθώ!...

Την ίδια στιγμή ο Γαβριήλ έλεγε μ' ένα πένθιμο χαμόγελο:

—Νοιώθω τη λεία μου να έρχεται και την ώρα μου να πλησιάζει.

VI

ΑΝΑΜΕΣΑ ΑΠΟ ΔΥΟ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ

Έπειδή οι γάμοι της κόρης του Έλσασάβετ με τον Φίλιππο Β' της Ισπανίας θα γινόντουσαν στις 28 Ιουνίου, στις 25 του μηνός ο Έρρικος Β' είχε ξαναγυρίσει στο Λούδβο περισσότερο μελαγχολι-κός και βυθισμένος σε σκέψεις από ποτέ.

Μετά την τελευταία εμφάνιση του Γαβριήλ, η ζωή του είχε κα-ταντήσει αληθινό μαρτύριο. Άπέφυγε τώρα τη μοναξιά και ζήτο-σε διαρκώς διασκεδάσεις για ν' άπασχολή τη σκέψη του.

Δεν είχε μάλιστα σε κανένα για την μοιραία αυτή συνάντηση κι' ένοιωσε την άναγκη ν' άνοιξη κάπου, σ' έναν άνηφορο άγασμένο του, την καρδιά του. Δεν έκανε δε κανέναν άλλο καλύτερο απ' τη λατρευτή του κόρη Αρτέμιδα.

Το απόγευμα της 26 Ιουνίου, η "Αρτεμς ήταν διαμόναχη και συλλογισμένη μέσα στο δωμάτιό της, όταν ξάφνα μά απ' τις γυ-ναίκες της άκολούθιας της, τρέχοντας βιαστικά μέσα, της άνήγαγε την έπιστολή του βασιλέως.

Ο Έρρικος, ο οποίος παρουσιάστηκε σε λίγο, ήταν σοβαρός, ο-πως πάντα. "Επειτ' από τις πρώτες διαχύσεις, μπήκε κατ' ευθείαν στο θέμα, σαν να ήθελε ν' απαλλαγεί μια ώρα άρχιτετα από τις θλιβερές έννοιες του.

—Άγασμένη μου "Αρτεμς, είτε βυθίζοντας τα βλέμματά του μέσα στα μάτια της κόρης του, είτε πολλός καιρός που έχω με-λήσουμε μαζί για τον κύριο υποκόμητα ντ' Έξμς, ο οποίος έχει πάρει τώρα τον τίτλο του κόμητος ντε Μονγκομερύ. Πές μου, έχεις καρό να τον δής;

Η "Αρτεμς, άκούγοντας το όνομα του Γαβριήλ, χλόμωσε κι' ά-νατριχίωσε.

—Μεγαλειότατε, απάντησε, είδα μά φορά μόνο τον κύριο ντ' Έξμς μετά την έπιστολή μου απ' το Καλαί.

—Και πού τον είδες, "Αρτεμς; ρώτησε ο βασιλεύς.

—Στο Λούδβο, σ' αυτό το διαμέρισμα, Μεγαλειότατε.

—Πάνε δεκαπέντε μέρες από τότε. Δεν είν' έτσι;

—Πράγματι, Μεγαλειότατε, απάντησε η "Αρτεμς. Έχουν πε-ράσει δεκαπέντε μέρες.

Ο βασιλεύς έμεινε για με-ρικές στιγμές σιωπηλός, ενώ η "Αρτεμς τον κινάσε προσε-κτικά και πρό-σμένη, προσπα-θώντας να μαν-τεύσει την άφο-μή των άπροδο-κήτων αυτών έ-ρωτησεων. Μά ή-σοβα ρ ή φυσιο-γνωμία του πα-τέρα της φανό-ταν άδιάπτωστη.

—Μεγαλειότα-τε, συγχωήστε με, που είτε τό-τε συγκρατώ-ντας όλο της το θάρρος, θα μού άπέρχου-τε να σας ρω-τήσω, γιατί έ-πειτ' από μά τόσο μακρινά σιωπή σχετικώς μ' εκείνον που έ-σους που έκα-λοι, μού κάνετε

—Ο βασιλεύς έμεινε για με-ρικές στιγμές σιωπηλός, ενώ η "Αρτεμς τον κινάσε προσε-κτικά και πρό-σμένη, προσπα-θώντας να μαν-τεύσει την άφο-μή των άπροδο-κήτων αυτών έ-ρωτησεων. Μά ή-σοβα ρ ή φυσιο-γνωμία του πα-τέρα της φανό-ταν άδιάπτωστη.

—Ο βασιλεύς έμεινε για με-ρικές στιγμές σιωπηλός, ενώ η "Αρτεμς τον κινάσε προσε-κτικά και πρό-σμένη, προσπα-θώντας να μαν-τεύσει την άφο-μή των άπροδο-κήτων αυτών έ-ρωτησεων. Μά ή-σοβα ρ ή φυσιο-γνωμία του πα-τέρα της φανό-ταν άδιάπτωστη.

—Ο βασιλεύς έμεινε για με-ρικές στιγμές σιωπηλός, ενώ η "Αρτεμς τον κινάσε προσε-κτικά και πρό-σμένη, προσπα-θώντας να μαν-τεύσει την άφο-μή των άπροδο-κήτων αυτών έ-ρωτησεων. Μά ή-σοβα ρ ή φυσιο-γνωμία του πα-τέρα της φανό-ταν άδιάπτωστη.

—Ο βασιλεύς έμεινε για με-ρικές στιγμές σιωπηλός, ενώ η "Αρτεμς τον κινάσε προσε-κτικά και πρό-σμένη, προσπα-θώντας να μαν-τεύσει την άφο-μή των άπροδο-κήτων αυτών έ-ρωτησεων. Μά ή-σοβα ρ ή φυσιο-γνωμία του πα-τέρα της φανό-ταν άδιάπτωστη.

—Ο βασιλεύς έμεινε για με-ρικές στιγμές σιωπηλός, ενώ η "Αρτεμς τον κινάσε προσε-κτικά και πρό-σμένη, προσπα-θώντας να μαν-τεύσει την άφο-μή των άπροδο-κήτων αυτών έ-ρωτησεων. Μά ή-σοβα ρ ή φυσιο-γνωμία του πα-τέρα της φανό-ταν άδιάπτωστη.

—Ο βασιλεύς έμεινε για με-ρικές στιγμές σιωπηλός, ενώ η "Αρτεμς τον κινάσε προσε-κτικά και πρό-σμένη, προσπα-θώντας να μαν-τεύσει την άφο-μή των άπροδο-κήτων αυτών έ-ρωτησεων. Μά ή-σοβα ρ ή φυσιο-γνωμία του πα-τέρα της φανό-ταν άδιάπτωστη.

—Ο βασιλεύς έμεινε για με-ρικές στιγμές σιωπηλός, ενώ η "Αρτεμς τον κινάσε προσε-κτικά και πρό-σμένη, προσπα-θώντας να μαν-τεύσει την άφο-μή των άπροδο-κήτων αυτών έ-ρωτησεων. Μά ή-σοβα ρ ή φυσιο-γνωμία του πα-τέρα της φανό-ταν άδιάπτωστη.

—Ο βασιλεύς έμεινε για με-ρικές στιγμές σιωπηλός, ενώ η "Αρτεμς τον κινάσε προσε-κτικά και πρό-σμένη, προσπα-θώντας να μαν-τεύσει την άφο-μή των άπροδο-κήτων αυτών έ-ρωτησεων. Μά ή-σοβα ρ ή φυσιο-γνωμία του πα-τέρα της φανό-ταν άδιάπτωστη.

ΣΤΗΝ ΑΝΑΣΤΑΣΙ
(Πίναξ του Πέτρου Τζιλάρντι).

ήμω την ημή να μ' έπισκεφθήτε για να μ' έρωτήσετε, όπως φαί-νεται, άπολαυστικά γι' αυτόν;

—Είλας να το μάθης, "Αρτεμς; ρώτησε ο βασιλεύς.

—Μάλιστα, Μεγαλειότατε.

—Έτσι λοιπόν! Θα το μάθης όλα! είτε ο Έρρικος. Κι' εγχο-μω ή έμπιστοσύνη μου αυτή προς έσένα να προκαλέσει την δική σου έπίεση. Μου είπες συχνά, ότι μ' αγαπάς, παιδί μου. Είν' αλή-θεια αυτό;

—Τό είπα και το επαναλαμβάνω, Μεγαλειότατε! φώναξε η "Αρ-τεμς. Σας άγαπάω ως βασιλέα μου, ως ευεργέτη μου και ως πα-τέρα μου.

—Απορό λοιπόν να τα φανερώσω όλα στην τρυφερή κι' άγαπη-τή μου κόρη, είτε ο Έρρικος. Άκούσε με, "Αρτεμς.

—Σας άκούω μ' όλη μου την καρδιά, Μεγαλειότατε.

Ο Έρρικος της διηγήθηκε τότε τις δυο συναντήσεις που με τον Γαβριήλ. Την πρώτη, μέσα στη γκαλερία του Λούδβου και τη δεύ-τερη στο δάσος του Φοντανεμπλά. Περιέγραψε στην Αρτέμιδα την πύλη που είχε κρατήσει ο νέος ευγενής στις δυο αυτές συναντήσεις και πως την πρώτη φορά δεν χαρέτρε τον βασιλέα του και πως η δεύτερη δεν θέλησε να τον άκούσει.

Η "Αρτεμς, άκούγοντας αυ-τό τη διήγησι, δεν μπόρεσε να κινήσει την θλίψη της και τον κύριο της. Η συνάντησι που τό-σο σφοδρά μεταξύν του βασιλέ-ως και του Γαβριήλ, είχε συν-ιστάσει κάπως δυο φορές και άκούσε να επαναληφθή από έ-κείνη και από τρυφερή ά-δελφή.

Ο Έρρικος, χωρίς να φαί-νεται να άντιλαμβάνεται την αμνησί της Αρτέμιδος, τελείω-σε τη διήγησί του, λέγοντας:

—Αυτές είνε πολύ σοβαρές υποθέσεις. Δεν είν' έτσι, "Αρ-τεμς; Είνε σχεδόν έγκληματα ήρωας προδοσίας. Κι' όμως έ-χουν άπό όλους αυτές τις προ-βλεπές, γιατί αυτός ο νέος υπέ-κυψε πολύ εξ αίτιας μου, παρ' όλο τις ένδοξες υπηρεσίες που προσέφερε στο βασιλείο μου και τις τις άποίες χωρίς άλλο θ' ά-νταμαφθή πολύ καλύ-τερα.

Και χαράσσοντας στην Αρ-τέμιδα το διαπεραστικό του βλέμ-μα, πρόσθεσε:

—Άνισθ, θέλω ν' άγνωθ, Αρτεμς, αν έρείς τί κακό έχω πει στον κύριο ντ' Έξμς....

Είπα μανά να μάθης, ότι αν έπαιρα για τις προσβολές του, κι' έκανα μόνο και μόνο γιατί ά-πονομιζώ, ότι τον άδίκησα και απαντώ γι' αυτό. Μά, πές μου, γιατί μου αυτή δεν λούδνα-νε με άπονομισία; Αυτές ή προσβολές δεν μπορούν να έχουν σπέχεια άλλες από σοβαρές έρωτες; Δεν πρέπει να φυλαχτώ από όλους από τον κύριο ντ' Έξ-μς; Για όν' αυτό, "Αρτεμς, έκανα καλά να ρθώ να σε προσλαβώ....

—Σας εύχαιστώ γι' αυτή την έμπιστοσύνη, Μεγαλειότατε, ά-πάντησε με δόνη η "Αρτεμς.

—Η έμπιστοσύνη μου είνε πολύ φυσική, "Αρτεμς, είτε ο βασι-λεύς. Έ, λοιπόν, έπρόθεσε, βλέποντάς ότι ή κόρη του δίταζε να έλπει.

—Έ, λοιπόν, Μεγαλειότατε, απάντησε η "Αρτεμς, καταβάλλον-τας μια προσάθεια, νομίζω πως ή Μεγαλειότης σας έχει δική....

—Αν θέλεις να κάνης πρόγραμμα έσως, αν πρόσχε τον κύριο ντ' Έξμς.

—Ανατάσσει λοιπόν, "Αρτεμς, ότι ή ζωή μας διατρέχει κινδύ-νος; ρώτησε ο βασιλεύς.

—Οί! δεν λέω ένα τέτοιο πράγμα, Μεγαλειότατε! φώναξε η "Αρ-τεμς ζωηρά. Μά επειδή, καθώς φαίνεται, ο κ. ντ' Έξμς έχει θί-ξει τα βασικά, πρέπει να φροντίω κανείς....

Η δυστυχισμένη Αρτεμς στάθηκε τρέμοντας και με το μέτωπο κολλημένο στον ιδρώτα. Αυτό το είδος της καταδόσεως του Γα-βριήλ της ντ' έπέβαλε ή συγκίνησι της και ή σπογγή της, έκανε την μά ο Έρρικος έρμήνευσε με άλλον τρόπο τον πόνο της.

—Σε καταλαβαίνω, "Αρτεμς! είτε σπικανόμενος και κάνοντας με

Ο ΣΑΛΤΙΜΠΑΓΚΟΣ
(Έργον του Γκαλιό Γκαμπιέρρα).

μεγάλα βήματα βόλτες στο δωμάτιο. Ναι, το προσπαθάνομαι. Πρέ-πει να δυσπιστώ προς αυτό τον νέο. Μά το να ζώ άδιάκοπα με το σπαθί του Δαμοκλέους κρεμασμένο πάνω απ' το κεφάλι μου, αυτό είν' άδύνατον. Οι βασιλείς έχουν άλλες υποχρεώσεις από τους ευγε-νείς.... Θα φροντίσω ν' άσφαλισθώ από τον κύριο ντ' Έξμς....

Κι' έκανε ένα βήμα σαν να θέλε να βγεί έξω. Μά ή "Αρτεμς έ-τρεξε και ρίχτηκε μπροστά του.

Τί! Έπρόκειτο να λάβη μέτρα κατά του Γαβριήλ!... Να τον συλλά-βει, να τον φυλακίσει έσως... Και ήταν αυτή που τον είχε προσδώσει... —Μεγαλειότατε, μια στιγμή! φώναξε. Με παρεξηγήσατε! Σας άδίκησα, ότι με παρεξηγήσατε. Δεν υπάρχει κανένας κίνδυνος για το ιερό κεφάλι σας! Καμμά απ' τις έξιολογίες του κυρίου ντ' Έξμς δεν μ' έκανε να υποθέσω, ότι έχω συλλάβει την ιδέα έγκλη-ματος έναντιον σας. Άν συνέβαινε κάτι τέτοιο, θα σας το φανέρωνα έγω πρώτα.

—Αυτό είνε σωστό, είτε ο Έρρικος σταματώντας. Μά τότε, τί ήθελες να πής, "Αρτεμς;

—Ήθελα να πω άπλούςτα, Μεγαλειότατε, ότι θα κάνετε καλά ν' αποφεύγατε αυτές τις δυσάρεστες συναντήσεις, κατά τις όποιες ο προσβεβλημένος κόμης ντε Μον-γκομερύ ξεχνάει τον σεβασμό που χρωστάει στον βασιλέα του. Μά από την έλλειψη αυτή του σεβα-σμού ως μια βασιλοκτονία ύπό-χρε άπόστασις, Μεγαλειότατε. Δεν θα ήταν λοιπόν καθόλου άξιοπε-ρές για σας, Μεγαλειότατε, να έ-πανορθώσετε το κακό που κάνετε στον κύριο ντ' Έξμς με μια κα-νούργια άδικία.

—Όχι βέβαια κι' ούτε ήταν αυ-τός ο σκοπός μου, απάντησε ο βα-σιλεύς. Η άπόδειξις είνε ότι σό-πασα. Κι' αφού διαλύεις τις άπο-ψίες μου, "Αρτεμς, και μού λές ότι μπορώ να είμαι ήσυχος....

—Νά έσθε ήσυχος! τον διέκο-ψε ή "Αρτεμς άνατριχίζοντας. Μά δεν προχώρησα ως το σημείο αυτό, Μεγαλειότατε! Με ποιά τρο-μερή ευθύνη μ' έπαβαρόνετε... Νο-μίζω άπεναντίας, ότι ή Μεγαλειό-της σας πρέπει να φυλάγεται, να προσέχει.

—Όχι, είτε ο βασιλεύς, δεν μπορώ πάντοτε να φοβάμαι και να τρέμω. Έδώ και δυο βδομάδες δεν ζώ πια. Πρέπει να τελειώνη ή άγωνία αυτή. Άπ' τα δυο πράγ-ματα πρέπει να γίνη το ένα: ή έμ-πιστευόμενος στο λόγο σου, "Αρ-τεμς, να συνεχίσω ήσυχος τη ζωή μου, σκεπτόμενος το βασιλείο μου, ή να κάμω τον υποκόμητα ντ' Έξ-μς άδικα να με βλάψη αναθέ-τοντας την φροντίδα αυτή σ' εκεί-νους που το καθήκον τους είνε να φυλάιν το πρόσωπό μου.

—Και ποιος είνε λοιπόν αυτός, Μεγαλειότατε; ρώτησε ή "Αρτε-μς.

—Μά, απάντησε ο βασιλεύς, ο κύριος ντε Μονγκομερύ έν πρώ-τος, ο κοντόσταυλός μου.

—Ο κόμης ντε Μονγκομερύ! επανέλαβε ή "Αρτεμς άνατριχί-ζοντας.

Το βδελυρό όνομα του Μονγκομερύ της θύμισε όλες συγχρόνως τις δυστυχίες του πατέρα του Γαβριήλ, τη μακρινή και σκληρή του φυλάση και τον θάνατό του. Άν ο Γαβριήλ έπαισε κι' αυτός στα χέρια του κοντόσταυλου, ή ίδια άσφαλς τύχη θα τον περίμενε. Ή-ταν χαμένος!...

Η "Αρτεμς είδε τότε με την φαντασία της εκείνον που τόσο άγαπούσε, σπικμένο σε μια φυλάση χωρίς άέρα και να πελάει σ' αυτή τη μέσα μά νότχα ή μάλλον να πεθαίνει, όπως ο πατέρας του, έπειτ' από είκοσι χρόνια, καταρρωμένος τους ανθρώπους και από πάντων την Αρτέμιδα, που τον είχε προσδώσει.

Η "Αρτεμς μέσα σε λίγες στιγμές τα σκέφθηκε όλα αυτά. Συ-νιήθε από τις σκέψεις της, άκούγοντας τον βασιλέα να τη ρωτά:

—Έ, λοιπόν, "Αρτεμς, ποιά συνδυολή πού δίνεις; Έπειδή μπο-ρείς να ξέρης καλύτερα από μένα τους κινδύνους που διατρέχω, ο λόγος σου θα γίνη νόμος μου. Πρέπει λοιπόν να κάμω ν' άσφαλώ-μαι με τον κ. ντ' Έξμς ή όχι;

(Άκούουσι)

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ANNA, 55 χρόνων. ZANETTA, 20 χρόνων, κόρη της. Ο βασιλεύς της Γαλλίας Λουδοβίκος ΙΧ'.

(Σε μία φτωχή καμαρούλα. Η Ζανέττα εινε άρρωστη στο κρεβάτι. Η μητέρα της κάθεται κοντά της).

ZANETTA.—Δεν θα ξανάρθω ποτέ πειά, μητέρα;

ANNA.—Ποιός, παιδί μου;

ZANETTA.—Ρωτάς ποιός, μητέρα μου; Μά ποιός άλλος, παρά εκείνος;... Έκείνος, ο τόσο καλός κι' ωραίος νέος, που ήρθε τόσες φορές να μās παρηγορήσει, να μου φέρη δώρα, λουλούδια, χαρά!...

ANNA.—'Αλήθεια!... Αυτή τη φορά άρρωσε να μās έρθη!...

ZANETTA.—Φαίνεται πως μās έξασσε.

ANNA.—Μπορεί να μās θυμάται, κι' άς μην ήρθε τόσες ήμέρες να μās ιδή.

ZANETTA.—Λές, μητέρα, να μās θυμάται πάντα;

ANNA.—'Ω! Εινε τόσο καλός! Δεν εινε δυνατόν να ξεχάση δυο πλάσματα πουμένα σάν ήμās. Κι' αν δεν φάνηκε τόσες μέρες, θα μās ξανάρθη ίσως ξαφνικά... Μπορεί να του έτυχε κανένα έμπόδιο... Ποιός ξέρει;

ZANETTA.—Ποιός νάναι τάχα; Δεν μās λέει τ' όνομά του.

ANNA.—Εινε, φαίνεται, κάποιος μεγάλος φιλόανθρωπος, ο όποιος κάνει το καλό χωρίς να φανεώνεται... Πηγαίνει στα σπίτια των φτωχών και τών δυστυχισμένων για να τούς παρηγορή και να τούς έλεη, χωρίς...

ZANETTA, (διακρίνοντας την Άννα ζωηρά).—Τι έλεες, μητέρα; "Όστε όλο του το ενδιαφέρον για μās δεν εινε παρά όκοιός; "Όστε είμαστε κι' ήμεις δυο φτωχές γι' αυτόν και τίποτα άλλο;

ANNA.—Μά έτσι μου φαίνεται. Δεν πιστεύω να λητάται μόνο ήμās.

ZANETTA.—'Οχι, όχι, μητέρα μου!... Δεν εινε έτσι, όπως τα λές. Βέβαια, ή ευγενική του καρδιά δεν μπορεί να μη συγκινήται για τών πόνο κάθε δυστυχισμένου. Μά δεν πιστεύω πως πηγαίνει οε κάθε φτωχόσπιτο με την ίδια προθυμία και καλοσύνη που έρχεται και σέ μās... Δεν πιστεύω να χαμογελάει οε κάθε άρρωστο και πονεμένο, τόσο γλυκά, όπως χαμογελοῦσε σ' ήμένα. Κι' έπειτα, τι να σου πώ; Δεν φαίνεται να εινε και τόσο πλούσιος. Φαίνεται μάλλον για άσότη. Τα ρούχα του εινε σχεδόν φτωχικά, καμωμένα από ύφανση φτηνό. Δεν πιστεύω πως μπορεί να εινε τόσο γενναϊόδορος και στους άλλους, όπως δείχνεται σ' ήμās. Δεν πιστεύω πως μπορεί να εχη χάριση και σέ μιάν άλλη φτωχούλα χωστό στανό σάν αυτόν που μου χάρισε ήμένα. Όποτε εινε δυνατόν να προσφέρη και σ' άλλους τόσο συχνά όπως σ' ήμās, τόσα άλλα δώρα, γλυκά, λουλούδια, τόσο όμορφα και σπάνια λουλούδια, και τόσο άκριβά γιατρικά. "Ότι λές εῶ, μητέρα μου, έλεος, εῶ το λέω θυσία. Ναι, θυσιάζεται αυτός ο άνθρωπος για μās. "Ισως στερείται κάποτε και το ψωμί του για να μās ευχαριστή...

ANNA.—Ποιός ξέρει!... Μπορεί και να μην εινε άνθρωπος. Ναι, Μπορεί να εινε κάποιος άγιος που μās τών στέλνει ο Θεός για να μās βοηθήσει.

ZANETTA.—Θυμάσαι την πρώτη φορά που ήρθε, μητέρα. "Ηταν ένα δράχιν που υπέφερα πάρα πολύ. Μπήκε έξω από μένα, κι' έλαμψε ή φτωχή μας καμαρούλα, σάν να μπήκε μέσα ένας άγγελος. Κρατούσε λουλούδια στα χέρια του... Μās κύτταζε μ' ένα βλέμμα γεμάτο καλωσύνη, και μās εινε με τη γλυκειά του φωνή: "Εμώθα πως ή δεσποινίς εινε άρρωστη, κι' ήρθα να την ιδώ και να την συντροφεύω λίγο, γιατί πονώ όσους πονούν. "Υστερα κάθισε κοντά μου, μου έδωσε τα λουλούδια, μου μίλησε για ένα σωρό όμορφα πράγματα. Κι' έφυγε...

ANNA.—Και, φεύγοντας, μου έδωσε τρία χρυσά νομίσματα. Τα έβαλε με τρόπο στο χέρι μου κυρτά, ευγενικά.

ZANETTA.—Κι' έπειτα από λίγες ήμέρες ξανάρθε πάλι... Και τότε μου έφερε γλυκά και γιατρικά, τα όποια, καθώς μου εινε, ήσαν μοναδικά για την άρρώστειά μου.

ANNA.—Και την τρίτη φορά σου έφερε τών χρυσό στανό.

ZANETTA.—Πού δεν τών αποχωρίστηκα από τότε, και τών έχω πάντα εῶνα στο στήθος μου για να με φιλάη, και να μου ξαναδώσει την ύγεια μου, όπως μου εινε εκείνος τη στιγμή που μου τών χάριζε...

ANNA.—Κι' όσες φορές ήρθε ο μυστηριώδης μας ευεργέτης, πάντα κάτι μās έφερε.

ZANETTA.—Σίς άρχές δεχόμουν τα δώρα του με κάποια ντροπή.

ΤΗΣ Μ. MAINDRON

τή. "Υστερα δίωξ έπαιρνα δι, μās έδινε σάν ένα άγιο δώρο από τα χέρια του Χριστού.

ANNA.—"Ισως εινε κι' ο ίδιος ο Χριστός. Ποιός ξέρει, παιδί μου; Κι' αν δεν εινε ο ίδιος ο Χριστός, εινε ένας τέλειος χριστιανός. Μοιράζει, φαίνεται, την περιουσία του στους φτωχούς, έτσι όπως παράγγειλε ο Χριστός.

ZANETTA.—'Ετσι λοιπόν, μητέρα, επιμένεις να πιστεύης δι μās φέρεται τόσο μεγαλόκαρδα μόνο από φιλόανθρωπία; "Αν ήταν έτσι, τότε θα ήμουν πολύ δυστυχισμένη.

ANNA.—Μά τι άλλο φαντάζεσαι; Μήπως νομίζεις δι ο άνθρωπος αυτός σ' ερωτεύθηκε;

ZANETTA, (κάπως δειλά).—Γιατί όχι, μητέρα; Δεν είμαι νέα κι' άμορφη;

ANNA.—Είσαι φτωχή κι' άρρωστη, δυστυχισμένη μου Ζανέττα.

ZANETTA.—Μά δεν φαίνεται να περιφρονή τούς φτωχούς. "Οσο για την άρρώστειά μου... Μά... δεν είμαι πολύ καλύτερα τώρα, με τα γιατρικά που μου φέρνει εκείνος, και με την χωρά που μου δίνει όταν έρχεται;

ANNA.—"Ω, λατρευτό μου παιδί. Δεν λέω πως δεν ειναι καλύτερα, και πως δεν θα γίνης εντελώς καλά. Μά ξέρεις, οι άντρες δεν αγαποῦν τόσο τις άρρωστες γυναίκες.

ZANETTA.—'Εκείνος εινε τόσο διαφορετικός από τούς άλλους άντρες, μητέρα. "Η καρδιά του εινε γεμάτη καλωσύνη... Μπορεί λοιπόν ν' αγαπήσει μια πονεμένη κοπέλλα σάν ήμένα. Καί... όταν θα γίνω καλά...

ANNA.—Βέβαια, θα γίνης καλά, Ζανέττα μου... Κάνε λίγη ύπνοση άκόμα.

ZANETTA.—"Από τών καιρό που έρχεται εκείνος, έχω περισσότερη ύπνοση... Κι' ελπίζω μόνο... Πιστεύω. Ναι, πιστεύω δι θα γίνω εντελώς καλά και θα ζήσω πολλά χρόνια, αφού το θέλει εκείνος.

ANNA.—Ναι!... Ναι!... "Ας εινε ευλογημένη ή ώρα που ήρθε στο σταχικό μας αυτός ο άνθρωπος.

ZANETTA.—Και τί όμορφος που εινε; "Έχει μαλλιά χρυσόξανθα, και μάτια γλυκόχρωμα σάν τών ουρανό. "Έχει ακόμα ένα τόσο ευγενικό παρουσιαστικό, και τόσο γλυκά δαμά, και τόσο χαριτωμένες κινήσεις!

ANNA.—Πώς μιλάει, και πως μās φέρεται!... Σάν να είμαστε μεγάλες κυρίες!... Την τελευταία μάλιστα φορά μου φίλησε το χέρι.

ANNA.—Μήπως εινε δοσμένος;

ZANETTA.—Δεν θέλω, δεν θέλω να εινε ευγενής... Θέλω να μην έχω κανένα τίτλο. "Αλλωστε δεν εινε ντυμένος σάν δοσμένος. Μά γιατί δεν ήρθε τόσες μέρες;

ANNA.—Θάρθη πάλι, έννοια σου, κόρη μου...

ZANETTA, (φιλώντας το στανό που φορεί στον λαιμό της).—Στείλε μου τον, Χριστέ μου. (Σιγά). "Ας τών ιδώ ακόμα μια φορά, κι' άς πεθάνω.

("Εξάφνα ακούγεται ένα διακριτικό χτύπημα στην πόρτα, ή όποια σέ λίγο άνοίγει και μπαίνει μέσα ο βασιλεύς Λουδοβίκος ΙΧ' με μια άνδρσση στο χέρι).

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ.—Σάς χαιρετώ, κυρίες μου. Νά με συγχωρέσετε πολύ που άρρωστα τόσο να σάς επισκεφθώ. Είχα κάποιες υποχρεώσεις...

ANNA.—Θάρθη πάλι, έννοια σου, κόρη μου...

ZANETTA, (φιλώντας το στανό που φορεί στον λαιμό της).—Στείλε μου τον, Χριστέ μου. (Σιγά). "Ας τών ιδώ ακόμα μια φορά, κι' άς πεθάνω.

("Εξάφνα ακούγεται ένα διακριτικό χτύπημα στην πόρτα, ή όποια σέ λίγο άνοίγει και μπαίνει μέσα ο βασιλεύς Λουδοβίκος ΙΧ' με μια άνδρσση στο χέρι).

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ.—Σάς χαιρετώ, κυρίες μου. Νά με συγχωρέσετε πολύ που άρρωστα τόσο να σάς επισκεφθώ. Είχα κάποιες υποχρεώσεις...

ANNA.—Θάρθη πάλι, έννοια σου, κόρη μου...

ZANETTA, (φιλώντας το στανό που φορεί στον λαιμό της).—Στείλε μου τον, Χριστέ μου. (Σιγά). "Ας τών ιδώ ακόμα μια φορά, κι' άς πεθάνω.

("Εξάφνα ακούγεται ένα διακριτικό χτύπημα στην πόρτα, ή όποια σέ λίγο άνοίγει και μπαίνει μέσα ο βασιλεύς Λουδοβίκος ΙΧ' με μια άνδρσση στο χέρι).

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ.—Σάς χαιρετώ, κυρίες μου. Νά με συγχωρέσετε πολύ που άρρωστα τόσο να σάς επισκεφθώ. Είχα κάποιες υποχρεώσεις...

ANNA.—Θάρθη πάλι, έννοια σου, κόρη μου...

ZANETTA, (φιλώντας το στανό που φορεί στον λαιμό της).—Στείλε μου τον, Χριστέ μου. (Σιγά). "Ας τών ιδώ ακόμα μια φορά, κι' άς πεθάνω.

("Εξάφνα ακούγεται ένα διακριτικό χτύπημα στην πόρτα, ή όποια σέ λίγο άνοίγει και μπαίνει μέσα ο βασιλεύς Λουδοβίκος ΙΧ' με μια άνδρσση στο χέρι).

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ.—Σάς χαιρετώ, κυρίες μου. Νά με συγχωρέσετε πολύ που άρρωστα τόσο να σάς επισκεφθώ. Είχα κάποιες υποχρεώσεις...

ANNA.—Θάρθη πάλι, έννοια σου, κόρη μου...

ZANETTA, (φιλώντας το στανό που φορεί στον λαιμό της).—Στείλε μου τον, Χριστέ μου. (Σιγά). "Ας τών ιδώ ακόμα μια φορά, κι' άς πεθάνω.

("Εξάφνα ακούγεται ένα διακριτικό χτύπημα στην πόρτα, ή όποια σέ λίγο άνοίγει και μπαίνει μέσα ο βασιλεύς Λουδοβίκος ΙΧ' με μια άνδρσση στο χέρι).

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ.—Σάς χαιρετώ, κυρίες μου. Νά με συγχωρέσετε πολύ που άρρωστα τόσο να σάς επισκεφθώ. Είχα κάποιες υποχρεώσεις...

ANNA.—Θάρθη πάλι, έννοια σου, κόρη μου...

ZANETTA, (φιλώντας το στανό που φορεί στον λαιμό της).—Στείλε μου τον, Χριστέ μου. (Σιγά). "Ας τών ιδώ ακόμα μια φορά, κι' άς πεθάνω.

("Εξάφνα ακούγεται ένα διακριτικό χτύπημα στην πόρτα, ή όποια σέ λίγο άνοίγει και μπαίνει μέσα ο βασιλεύς Λουδοβίκος ΙΧ' με μια άνδρσση στο χέρι).

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ.—Σάς χαιρετώ, κυρίες μου. Νά με συγχωρέσετε πολύ που άρρωστα τόσο να σάς επισκεφθώ. Είχα κάποιες υποχρεώσεις...

ANNA.—Θάρθη πάλι, έννοια σου, κόρη μου...

ZANETTA, (φιλώντας το στανό που φορεί στον λαιμό της).—Στείλε μου τον, Χριστέ μου. (Σιγά). "Ας τών ιδώ ακόμα μια φορά, κι' άς πεθάνω.

("Εξάφνα ακούγεται ένα διακριτικό χτύπημα στην πόρτα, ή όποια σέ λίγο άνοίγει και μπαίνει μέσα ο βασιλεύς Λουδοβίκος ΙΧ' με μια άνδρσση στο χέρι).

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ.—Σάς χαιρετώ, κυρίες μου. Νά με συγχωρέσετε πολύ που άρρωστα τόσο να σάς επισκεφθώ. Είχα κάποιες υποχρεώσεις...

ANNA.—Θάρθη πάλι, έννοια σου, κόρη μου...

Ο Λουδοβίκος ΙΧ'

ΟΜ ΛΟΥΝ ΟΙ ΣΟΦ'Ι

ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

"Όταν κανένας αγαπά, θέλει να προσφέρη όλη την ευτυχία του κόσμου στο αντίκειμενο του έρωτός του, ή όλη τη δυστυχία, αν δεν μπορεί να του προσφέρη την ευτυχία.

Α Δ Μ π ρ ο υ γ ε ρ

"Ο έρως άρσσει περισσότερο από το γάμο, για τών ίδιο λόγο γα τών όποιο και τα μυητορήματα άρσσουν περισσότερο από την ιστορία.

Σ α μ φ ε ρ

"Αν μπορούσε να παρατείνη κανείς τών έρωτα και μετά τών γάμο, θ' άποκόττειε τών Παράδεισο επί της γης!...

Ζ. Ζ. Ρουσσώ

"Ο γάμος προέρχεται από τών έρωτα, όπως... το ξύδι από το κρασί!

Β ύ ρ ω ν

"Όποιος δεν εγνωρίσει τών έρωτα, δεν μπορεί να συμπαθήσει τούς έρωτευμένους.

Π λ α ῦ τ ο ς

"Ο έρως εινε ένα αίσθημα τρομερά τυραννικό. Δεν ικανοποιείται παρά μόνον όταν το αγαπούμενο πρόσωπο θυσιάζει στών βομό του κάθε άλλο αίσθημά του, κάθε επιθυμία του, κάθε ιδιοτροπία του.

Εινε σάν να μην εκάνανε τίποτε γι' αυτόν αν δεν κανέται τα πάντα.

Ν ι ν ό ν ν τ ε Λ α γ κ λ ό

"Οι προσφέρη κανείς στών έρωτα, το χάνει για πάντα.

Κ α Ν τ ε μ π ό ρ ν τ — Β α λ μ δ ρ

Για ν' αγαπηθή κανείς, πρέπει ν' αγαπά λίγο, να υποσχεταί πολλά και να εκπληρώνεται.

Ρ ο ν σ ά ρ

Σπανίως ή γυναίκες παύουν ν' αγαποῦν τών φίλο τους... αν δεν έχουν άρξισει ν' αγαποῦν κάποιον άλλον!

Μ α ρ ι β ό

"Αν ή γυναίκες ήσαν άθάνατες... δεν θα γνώριζαν ποτέ τών τελευταία έραστή τους!

Δ α μ ε ν ν α ι

"Ο έρως νικά τα πάντα. Β ι ο γ γ ι λ ι ο ς

"Η περισσότερες γυναίκες δεν κλαίν για τών θάνατο του έραστός τους επειδή τών αγαποῦν, αλλά για να φανούν πως αξίζουν την αγάπη του.

Α δ Ρ ο σ σ ο ν κ ω

"Όταν κανείς μπορεί να γίνη έραστής μιάς γυναίκας, δεν γίνεται ποτέ φίλος της.

Μ π α λ ζ ά κ

Την φίλια την μεταχειρίζονται ή γυναίκες είτε για να τραβήξουν, είτε για να διαλύουν τών έρωτα.

Σ α ι ν τ — Μ π ε δ

"Η γυναίκες δεν ξέρουν ν' αγαποῦν, κι' όμως αγαποῦν.

Α λ λ ε ξ α ν δ ρ ο ς Δ ο υ ν μ α ς (υιός)

"Εάν οι άλληλαγαπώμενοι δεν τσακωνότανσαν κάθε τόσο, θα έπαιναν ν' αγαποῦνται.

Ο β ί δ ι ο ς

Περσσότερο πρέπει να φοβάται κανένας τών έρωτα μιάς γυναίκας, παρά το μίσος ενός άνδρός.

Σ α ρ ρ α τ η ς

Μη φαντασθείς ποτέ, δι, μπορεί να σ' αγαπήσει πολύ μια γυναίκα, με την όποια τυχαίνει να είσαι πρελλά έρωτευμένος.

Π ρ ο θ α γ ο ς α ς

"Όταν καταπολεμά κανείς τών έρωτα μιάς γυναικής, μπορεί εύκολα να τών νικήση. "Αν όμως άφειει σ' αυτόν απαντεράσπιστος, εινε αδύνατον πειν ν' απολυτρωθή άπ' τα δεσμά του.

Σ ε ν έ κ α ς

"Ο έρως εινε ο θεός τών α ι σ θ ή σ ε ω ν μάλλον, παρά τών α ι σ θ η μ ά τ ω ν.

Ν ι ν ό ν ν τ ε Λ α γ κ λ ό

Τό να θελήσης να γράψης τη λέξη ΕΡΩΣ στην καρδιά μιάς γυναίκας, εινε το ίδιο σάν να χαράξης μια λέξη πάνω στο χιόνι. "Η πρώτη άχτίδα του ήλιου θα τη λυώσει.

Σ α λ ε π τ η ρ

Μόνον ο άνδρας μπορεί ν' αδιαφορήσει στών έρωτα που του προσφέρεται. "Η γυναίκα ποτέ.

Ζ ά ν Π ό λ Ρ ί χ τ ε ρ

"Όταν παραμελείται μια γυναίκα από το φίλο της, άρκει να τών κάνει να υπομνησθή, δι, προτιμά κάποιον άλλον, και τότε ο έρως θα ξαναγνή στην καρδιά του.

Σ τ α ν τ α λ

"Υπάρχουν χίλιες άφορμές, εῖς αιτίας τών όποιων μπορεί να χάση κανείς τών έρωτα μιάς γυναίκας. Συνήθως όμως τών χάνει... από κάτι, από μια μικροαπορή, που δεν έχει υπολογίσει.

Γ ε ρ ρ ι ό Σ α ν δ η

Σίς πρώτες τούς έρωτικές περιπέτειες, ή γυναίκες αγαποῦν τών έραστή. Σίς κατοπινές αγαποῦν τών έρωτα μόνο.

Α δ Ρ ο σ σ ο ν κ ω

"Όταν ένας έρωτευμένος εινε τολμηρός, πολύ σπάνια δεν πετυχαίνει στών έρωτά του.

Β ύ ρ ω ν

Δεν υπάρχει τίποτε πιο επικίνδυνο από μια γυναίκα που αγαπά χωρίς ν' αγαπάται.

Εάν μάλιστα έχει δώσει δείγματα της αγάπης της σ' αυτόν που δεν ανταποκρίνεται σ' αίσθημά της.

Β. Ούγγκω

ΠΑΡΑΘΕΣΕΙΣ

ΠΩΣ ΠΛΑΣΤΗΚΕ ΤΟ ΑΛΟΓΟ

Για τη δημιουργία του άρραλικού αλόγου, ο "Αραβ" διηγήσεται τών εξής ποιητικώτατο μύθο:

"Όταν ο μεγάλος Θεός θέλησε να πλάσῃ τών αλόγων, φώναξε το Νοτιά και τού εινε:

"Από σένα θα δημιουργήσω ένα όμορφο πλάσμα, που πρόκειται να τμήση κι' ήμένα κι' εκείνους που θα τών περιποιούνται. Σκέφτομαι να δημιουργήσω το όμορφο άράτικο, Σιμπακάνσοφ λοιπόν και πάρε μορφή όμορφη. Το πλάσμα αυτό, που θα γνή από σένα, θα αγαπείται από τούς δούλους μου και θα λατρεύεται από όλους εκείνους που ακολουθούν τα παραγγέλματά μου...

"Ετσι μίλησε ο Θεός κι' ο Νοτιάς άμέσως συμπεκνώθηκε και πήρε τη μορφή και το σχήμα ενός ύπεροχου άράλικού αλόγου, που στεφανώθηκε σάν άγάμμα.

"Ο Θεός τότε τού φέρεσε πνοή ζωής και τού εινε:

"Πήγαινε, όμορφο μου πλάσμα, τρέξε στην πεδιάδα, σάφησε σου στα λειβάδια, τραγουδίσου με το χορευτικό σου την όρμη και ή λειβάδια. Σά θα είσαι για τών άνδραπο ή πηγή της χαράς του και τού πλούτου του. Θά σέ δαμάση με την υπερφάνειά του, αλλά θα σ' αγαπάει σάν τών έαυτό του και σάν τα παιδιά του... Σά έλπισα έτσι πού να μην υπάρχη άλλο δημιό σου στη γή. Κάτω απ' τα πόδια σου θα πετάς τούς έχθρους μου, και στη ράχη σου θα φέρεις τούς πιστούς μου. Θά φέρης την θρησκεία του προφήτου στα πόδια σου, και τού γνή, γιατί θα πετάς χωρίς φτερούγια και θα νικάς χωρίς σπαθί.

Και το άράτικο άπ' ξεχύθηκε τότε έμπρός, σάν τών άνεμο, για να καταστή όλη τη γή...

Τα καλύτερα μαργαριτάρια, ως γνωστόν, αλιεύονται στα παράλια τών Ινδών. Οι Ιθαγενείς αποδίδουν τη γένεσι τών μαργαριταριών στα αλχημικά της άνοξιάτικης δροσιάς, που πέφτουν από όστρακο μαργαροφόρο μελεγαρόννης.

Ο Βορμημένος διηγούνται δι, κατά τών Μαίο, το όστρακοδερμο αυτών αλιεύεται στην επιφάνεια της θαλάσσης και άρπάζει μια πρωινή πλοήλα, ή όποια γίνεται σιγά-σιγά μαργαριτάρια.

Ο Λατίνος ιστορικός Πλίνιος, έχοντας άπ' ό,τι του την ιδιότη, αυτή παράδοξα, λέει δι, τα μαργαριτάρια διακρίνουν κατά την ποιότητα τών ροσάς από την όποια γίνονται. "Αν δηλαδή ή άποσφραγισμένη εινε συννεφισμένη, και ή άποσφραγισμένη εινε καθαρή, και το μαργαριτάρι θα γίνη μαργαριτάρι, και το άποσφραγισμένο θα γίνη μαργαριτάρι.

Και το μαργαριτάρι θα γίνη μαργαριτάρι, και το άποσφραγισμένο θα γίνη μαργαριτάρι.

Και το μαργαριτάρι θα γίνη μαργαριτάρι, και το άποσφραγισμένο θα γίνη μαργαριτάρι.

Και το μαργαριτάρι θα γίνη μαργαριτάρι, και το άποσφραγισμένο θα γίνη μαργαριτάρι.

Και το μαργαριτάρι θα γίνη μαργαριτάρι, και το άποσφραγισμένο θα γίνη μαργαριτάρι.

Και το μαργαριτάρι θα γίνη μαργαριτάρι, και το άποσφραγισμένο θα γίνη μαργαριτάρι.

Και το μαργαριτάρι θα γίνη μαργαριτάρι, και το άποσφραγισμένο θα γίνη μαργαριτάρι.

Και το μαργαριτάρι θα γίνη μαργαριτάρι, και το άποσφραγισμένο θα γίνη μαργαριτάρι.

Και το μαργαριτάρι θα γίνη μαργαριτάρι, και το άποσφραγισμένο θα γίνη μαργαριτάρι.

Και το μαργαριτάρι θα γίνη μαργαριτάρι, και το άποσφραγισμένο θα γίνη μαργαριτάρι.

Και το μαργαριτάρι θα γίνη μαργαριτάρι, και το άποσφραγισμένο θα γίνη μαργαριτάρι.

Και το μαργαριτάρι θα

ΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΑΠ' ΤΗΝ ΑΝΑΠΟΔΗ

Η ΕΓΓΝΟΙΕΣ ΚΑΙ Η ΣΤΕΝΟΧΩΡΙΕΣ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Η οικονομική καταθράβρωση του Ραμν Νεβάρρο. Πώς ξυπνός απένταρος ο γόνος της εθνης. Ο ξεπεσμός του Τζων Τζιλμπέρ. Ο καμμένος της Μάρις Πίκφορντ. Η σκανδαλώδης ζωή των αδελφών της. Πώς την έπαθε ο Τηλ. Τελεία εκπαιδευσις. Τα βάσανα και η πίκρες του Σαρλώ, κτλ.

Ο Χόλλυγουντ, η μεγάλη κινηματογραφούπολις, δεν κλείνει στους κόλπους της μονάχα ευτυχή-αιμένους και ενδόξους ανθρώπους, ανθρώπους που από άγνωστοι και άσημοι ανέθηκαν στις υψηλότερες κορυφές της φήμης και έγιναν διάσημοι σε όλον τον κόσμο. Κλείνει και πολλούς δυστυχισμένους. Θα συναντήσουμε εκεί κορίτσια που εγκατέλειψαν τα σπίτια τους για να πάνε στο Χόλλυγουντ, με τον πόθο να γίνουν διώκτες με την Γκρέτα Γκάρμπο και την Μάρλεν Ντρήτχ, θα ιδώ νέους που παράτησαν τις σπουδές τους ή το επάγγελμά τους, έπειδή τους έπιασε η ιδέα, ότι μοιάζουν με τον Ραμν Νεβάρρο ή με τον Κλάρε Γκέρμλ, θα ιδώ παλαιάρχους ηθοποιούς του θεάτρου που κατέφυγαν στην πόλη του κινηματογράφου, επειδή στα θέατρα δεν υπήρχε πια θέσις γι' αυτούς, θα ιδώ, θα ιδώ και τι δεν θα ιδώ!

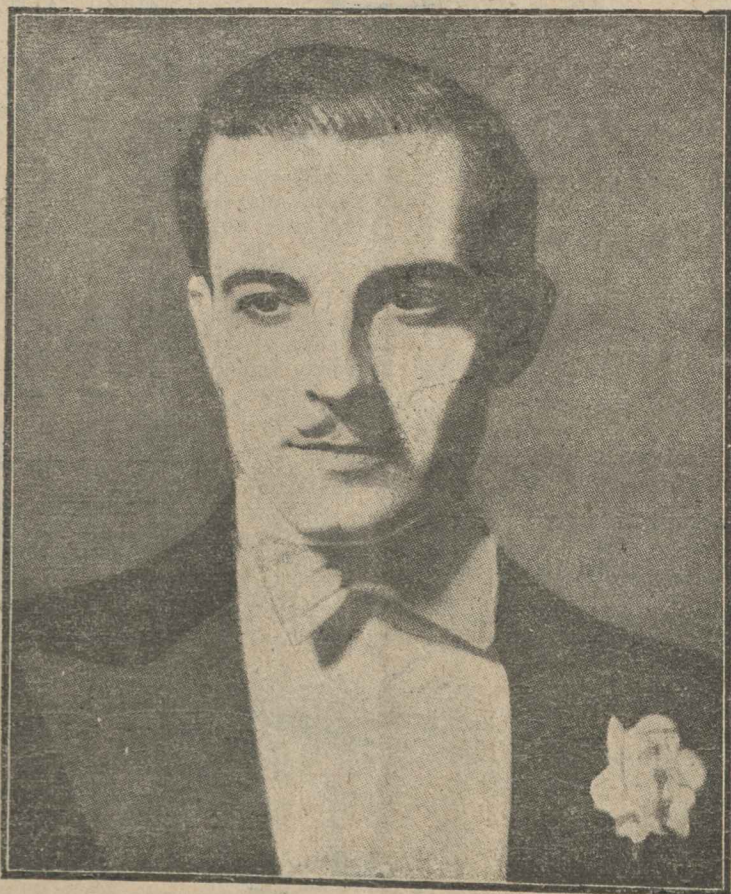
Μα σήμερα δεν πρόκειται να μιλήσουμε για όλους αυτούς. Σήμερα θα μιλήσουμε για τους ίδιους τους αστέρες, τους αστέρες που όλοι οι άνθρωποι και ημετέροις και ξηλέντες για την ευτυχία τους. Γιατί και οι αστέρες άσκησαν δεν παύουν να είναι άνθρωποι και να έχουν και αυτοί τις ανησυχίες τους και τις στενοχώριες τους. Κι' άς πάρουμε για πρώτο παράδειγμα τον κορυφαίο Ραμν Νεβάρρο.

Ο Νεβάρρο άρχισε να γίνεται διάσημος από δέκα χρόνων περίπου και μαζί με την φήμη άρχισε να αποκτά και μεγάλη περιουσία. Καθώς ήταν έξαιρετικά νέος το έφερε στην πολυτέλεια. Άγόρασε ένα θανισό μέγαρο στην αριστοκρατικότερη συνοικία του Λος Άντζελες, ένα μέγαρο που είχε μέσα ως και ιδιαίτερο θέατρο ακούμ, άγόρασε γιότι και άλλα και αυτοκίνητα, κατά τ' άλλα όμως διαχειριζόταν την περιουσία του, που σιγά-σιγά έφτασε σε ένα εκατομμύριο δολάρια, με απόλυτη σύνεση και ικανότητα όσον να ήταν ο καλύτερος οικονομολόγος. Η διαχείρισις όμως αυτή των χρημάτων του τον άπασχολούσε πολύ και βλέποντας και ο ίδιος ότι αν ήθελε να διατηρήσει την φήμη του έπρεπε να άφασχόταν αποκλειστικά στην τέχνη του, άπεφάσισε να αναθέσει τις οικονομικές του υποθέσεις σ' έναν ειδικό. Και το αποτέλεσμα που ήταν; Μέσα σ' ένα μικρό χρονικό διάστημα το ένα εκατομμύριο δολάρια, χάλασε στην κακή διαχείριση του ειδικού, έγινε καθνός και χάθηκε και ο Ραμν Νεβάρρο έξυπνησε μία φορά ημέρα έξω από τον άπένταρο άπας και όταν είχε πρωτοπάει στο Χόλλυγουντ.

Έτσι ο Νεβάρρο, μολονότι έ-ξακολουθεί να είναι σπουδαίος πρωταγωνιστής και πληρώνεται λαμπρά, ζή τώρα άπολύτως και οικονομικά στο πελώριο μέγαρό του. Έχει χάσει πια την προηγούμενη ξηνοασία του και διαδέχεται όλο τον έλευθερο καιρό του για να διαχειρίζεται μόνος του τις οικονομικές του υποθέσεις.

Να τώρα και μία άλλη δυστυχία αστέρος:

Θυμάστε το φιλμ «Η σάρξ και ο διάβολος»; Την ταινία που πρώτη άνδειξε την Γκρέτα Γκάρμπο και τον Τζων Τζιλμπέρ; Μετά την ταινία αυτή η γυναίκες όλου του κόσμου ήθελαν να βλέπουν τους σκύλους τους και τους εκλεκτούς της καρδιάς των, όσο το δυνατόν κατ' εικόνα και όμοιους του Τζιλμπέρ, του νέου γόνου της εθνης. Και το περιφρονούμενο μουστακάκι που έδειχνε ότι είχε άρσενικώς έξοστουμισθεί από το άνδρικό άνω χέλος, ξαναγύρισε πάλι στην μόδα, μόνον και μόνον γιατί ο Τζων Τζιλμπέρ είχε μουστάκι. Ο θανισμός αυτός για τον Τζων Τζιλμπέρ έξηκολούθησε επί πολλά χρόνια, μέχρις ότου έπεσσε ο όμιλος κινηματογράφος.

Ο Ραμν Νεβάρρο.

Ο Τζιλμπέρ παρουσιάστηκε και στις όμιλους ταινίες γρηγοράς και φιλομείδης άπας πάντα. Άλλά... δεν είχε πια την ίδια επιτυχία. Η έταιρεία του άρχισε να τον χρησιμοποιεί όλο και σπανιότερα στις ταινίες της και τώρα λέγεται ότι μόλις λήξει το συμβόλαιό του, η έταιρεία του θα άποφύγη να το άναγεώση.

Τελουτά ο Τζων Τζιλμπέρ, για ν' άνακτήσει την παλιά δημοτικότητα του, προσεφέρθη να παίξη δωρεάν στην μεγάλη ταινία «Γκράντ» — Ότελς μαζί με την Γκρέτα Γκάρμπο. Άλλά η προσφορά του δεν έγινε δεκτή και τον όλο που έπαιζε άπας, τότε έδωσαν στον Τζων Μπάρνερ.

Για πούν λόγο έπεσε ο Τζων Τζιλμπέρ; Άλλοι ύποστηρίζουν ότι η φωνή του είχε άκατάλληλη για τον όμιλοντα κινηματογράφο, ότι είχε πολύ ψηλή διαπασών και γι' αυτό τον λόγο άνηχεί άσχημα. Άλλά αυτός ο λόγος δεν είναι άρκυτός. Πιθανόν λοιπόν ο τύπος του Τζιλμπέρ να μην είναι πια της μόδας, γιατί σήμερα βλέπουμε να θριαμβεύουν στον κινηματογράφο άνδρες με άδρα χαρακτηριστικά, χονδροκοιμημένα σώματα και άρκετες τράπουες, άπας ο Κλάρε Γκέρμλ, ο Τζωρτζ Μπέρντ και διάφοροι άλλοι. Τό γεγονός είναι ότι ο πρώην γόνος βλέπει τον εαυτό του πεσμένον από τον ούρανο άπου τον είχαν ύψώσει οι θανισμοί του. Και άσφαλώς θα αισθάνεται ότι αισθάνεται μία πολύ όραία γυναίκα που βλέπει την καλλονή της να χάνεται και τους θανισμούς της ν' άραώνουν.

Άκόμη και η Μάρις Πίκφορντ έχει τις στενοχώριες της. Όλη της τη ζωή εργάστηκε σκληρά για να γίνει κάτι. Έμορφώθηκε μόνη της. Επί χρόνια όλόκληρα είχε κοντά της Γάλλους παιδαγωγούς. Υπέβαλε στον εαυτό της την μεγαλύτερη πειθαρχία που μπορεί να επιβάλει άνθρωπος. Και το αποτέλεσμα είναι ότι, τώρα η Μάρις Πίκφορντ είναι μία γυναίκα με σπανία πνευματική και ψυχική μόρφωση. Οι παύ άριστοκρατικοί κύκλοι της Άμερικης τό θεωρούν τιμή τους να την έχουν συντροφιά τους. Μα, παρ' όλα ταύτα, η ζωή της Πίκφορντ έχει έναν μαύρον ίσκιω. Κι' αυτόν τον όρειλει στα δύο της άδελφια, στον Τζακ Πίκφορντ και στην Λόττι Πίκφορντ.

Οι γάμοι και τα διαζύγια του Τζακ Πίκφορντ δίνουν άφθονο θέμα στον εκτίρινο τύπο της Άμερικης. Και η έρωτικές περιπέτειες και τα σκάνδαλα της Λόττι, είναι επίσης πασίγνωστα. Ούδέποτε λοιπόν η έφημερίδες παραλείπουν ν' άναφέρουν ότι οι δύο αυτοί Πίκφορντ είναι άδελφοί της ένδοξης και κοσμογάρτης Μάρις. Κι' αυτό βέβαια είναι πολύ δυσάρεστο για την Μάρις της οποίας η ιδιωτική ζωή είναι άμυστη από πάσης άποψης. Και δεν της είναι μόνον όληνη τό ότι διασφύεται το όνομά της, άλλα άκόμη κι' έπειδή έξετελλίζονται ν' άδελφία της, τα όποια έχει άναστροφή από μικρά και τα όποια άγυάει άπας μία μητέρα άγαπάει τα παιδιά της.

Άλλη σφωρά τώρα: Πρώ πάντε έτών ο Κόνγκουα Τηλ ήταν για τις άμερικανίδες, ότι είναι σήμερα ο Κλάρε Μπρόικ και ο Ρόναλντ Κόλμαν. Ήταν ο τύπος του όχι και τόσο νέου αστέρος, με τό άστρο ό-φως, τό φαρά μαλλά στους κορσάφους, την αλόνια πια στο στόμα και τα μάτια που διάβαζαν ως τα δάδη της ψυχής. Έγυήτε τις γυναίκες, σε τέτοιο σημείο, όστε πολλοί έλεγαν πως είχε μαγνητική δύναμη επάνω του.

Μα μέσα λοιπόν ο διευτήτης της έταιρείας άπας ο Τηλ εργάζονταν, τό έδήλωσε ότι θεωρούσε άπαιρήτη τη μία μικρή περιουσία του μισού του. Όταν συνιβαίνει ένα τέτοιο πράγμα πρέπει η να τό δεχθεί κανείς ή να τό άρνηθή. Πολλοί αστέρες θεωρούν την περιουσία του μισού τους καταστρεπτική για την σταδιοδρομία τους, γιατί δημιουργεί ένα κακό προηγούμενο. Άλλοι πάλι λένε ότι όταν κανείς άρνηθή να την δεχθή, η έταιρεία ξεσπάει επάνω του και άναγεώ τράπουες: Παίει να διαφωμίζει τις ταινίες του, τον χρησιμοποιεί σε

ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ

ΚΕΡΔΗ ΚΑΙ ΖΗΜΙΕΣ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Άγνωστον είναι, αν πρό της έφευρέσεως της τυπογραφίας, έκεί-αν άρκετά από τα έργα τους οι συγγραφείς. Είναι όμως γνωστό-ν ότι ο Πλάτων άγόρασε πρεΐς χειρόγραφες πραγματείες του άποφύτου Άρχελάου άπό 9.000 περίπου σημερινών φράγκων. Ο άριστοτέλης πάλι έπλήρωσε ένα ποσόν που άναλογεί προς 16 χιλιά-δες σημερινών γαλλικών φράγκων, για ν' άποκτήσει τα συγγράμματα του Στενίου, του μαθητού του Πλάτωνος.

Άνοφερατα έπίσης, ότι ένας άρχαίος βιβλίφιλος έδωκε 200 φράγκα για ν' άποκτήσει ένα σπάνιο βιβλίο, χειρόγραφο φυσικά. Στις άρχές του μεσαιώνος, στη Γαλλία οι συγγραφείς και οι ρα-ββάι πληρωνόντουσαν από τους ήγεμόνες και τους μεγιστάνες.

Ο κύριος Ρουσελλέκ είχε υπό την προστασία του τέσσερες ραββί-νους, σε καθενα των όποιων έδινε κάθε χρόνο 3.700 φράγκα μισθό. Κατά τον 14ον αιώνα, στο Παρίσι έπεσσε η συνήθεια να κα-νών στους γάμους ραββιδικούς και αλληλάς, τους όποιους έπλήρωναν οι φράγκα ήμερησίως.

Κάποιος Άβινόν συνέγραψε την έπική εκείνη μερικώς κομωδίες, και τις όποιες εκέδρισε μέσα σε λίγο διάστημα, 200 χιλιάδες φράγκα. Τις κομωδίες του αυτές τις έμεταλλεύτηκε ο ίδιος σε διαπρήσεις, παίζοντας τις σε διάφορες πλάσεις, με ήθο-μους ήμερησίως.

Άργότερα, ο Γάλλος ποιητής Ρουσό έλαβε ως δώρον για τα παιδά του έργα από την Έλσοάβη της Άγγλιας, δια-πασών άξιας 45.000 φράγκων.

Ο Μάρω ήταν θαλαμηπόλος και ραββικός της Μαργαρί-τας του Βαλοά, με έτήσιο μισθό 40.000 φράγκων. Στόν ρα-ββί αυτόν ο Κάρολος Γ' έγάρωσε ένα σπίτι 15.000 φράγ-κων, για έναν ψαλμό του, που είχε ένθουσιάζει τον βασιλέα και τη βασίλισσα.

Αντίθετος, πριν άπ' αυτόν, ο Ραμπελάι δεν εκέδρισε τί-ποτα από τον ε' άργονταόνα του και τον «Πανταγρουέλε», μ' όλα πια τα έργα του αυτά διαβαζόντουσαν άπληρτως.

Ο Κορνίλιος κέδρισε μόλις χίλια φράγκα από κάθε τρα-γούδι του.

Ο Μολιέρος όμως κέδρισε 50.000 φράγκα από τις περισ-σότερες κομωδίες του.

Ο Βολταίρος έφτασε κάποτε να έχη από τα έργα του 100 χιλιάδες φράγκα έτήσιο εισόδημα!

Αντίθετος, ο Ρουσό μόλις κέδρισε 2.000 φράγκα τό χρόνο!

ΚΕΥΕΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΕΣ

—Οι δανειστά έχουν καλύτερη μνήμη άπ' τους όφειλέτας.

—Το άληθινό θάρρος έγκυται στο να κάνη κανείς μισο-πράξ σε πολύ κόσμο ότι μπορεί να κάνη όλομάνχος.

—Η άισθητός συνιουλέξ δεν έξασκούν καμιά επίδραση. Ένας μάλιστα να όδηγούν σε άποτέλεσμα αντίθετο από κείνο που επιδιώκεται.

—Η τήρη μιάζει με μία ιδιότροπη γυναίκα της άριστοκρατίας, που μπορεί ν' άγαπήσει και ποίητες και ύπηρέτες.

—Οι άστρος ρόλους, διαδίδει δυσάρεστα εις βάρος του. Έτσι την έ-παθε και ο Τηλ. Άρνήθηκε να δεχθή την περιουσία και τό στούντιο άπας πια να τον χρησιμοποιεί στις ταινίες. Άργότερα έχασε και τη Μην του και τώρα ο Κόνγκουα Τηλ έχει πέσει εις πλήρη άπάνεια.

Τέλος, ένας από τους πιο δυστυχημένους ανθρώπους του Χόλλυ-νουντ είναι και ο Τσάβλι Τσάπλιν, ο διάσημος Σαρλώ. Ο κομωδός

αυτός του κινηματογράφου στην ιδιωτική του ζωή είναι ήρωας τραγώ-νους. Τό πρώτο του πλήγμα ήταν ο θάνατος του παιδιού που είχε άποκτήσει από τον πρώτο γάμο του με την Μίλν-τον Χάρντ. Τό κοριτσάκι του αυτό τό όνόμαζε «ποντιάκι».

Και σήμερα σε μία άτύχηση γυναιά του νεκροταφείον του Χόλλυγουντ

είναι ένας άπλος τάφος με την έπιγραφή «Ποντιάκι». Μέσα στον τάφο αυτόν έχει ταφεί ένα κομωδικάκι από την καρδιά του Σαρλώ.

Ο Σαρλώ παντρεύτηκε κατόπιν την Λίτα Γκρέν, η ό-ποια ήταν μόλις δεκαεπτά έτών και είχε όλους τους έν-θουσιάζους, άλλα και την άγνοια της νεότητος. Έτσι ο

Σαρλώ είχε ένα πολύ άσχημο τέλος. Οι δύο σκύλοι άπας και ο δυστυχής κομωδός άκουσε τα χειρότερα

πράγματα εις βάρος του κατά την όση του διαζυγίου, ύ-ποστηρίχθη να πληρώσει στην πρώτη σύζυγό του όχτακό-σις χιλιάδες δολάρια και στερήθηκε και τα δύο του ά-νδρα.

Ένω είναι, ός γνωστόν, ένας έξαιρετικά φιλόστοι-χος πατέρας, ο όποιος λατρεύει τα παιδιά του.

Ενώ πλούσιος, είναι ένδοξος, είναι μεγάλος καλλιτέχνης

ο Σαρλώ Τσάπλιν, άλλα μετοούν όλα αυτά ν' άνησια-πών την άπλη οικογενειακή ευτυχία;

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΓΑΒΡΙΑ

(Άπό τους «Αθλίους» του Β. ΟΥΓΚΝ)

Μέσ' στα χαμόλαδα, τρία πουλιά
Τί λένε τάχα για τη Μηνιά;
— Κάποιον άκούθησε στην ξηγητιά...
— Πώς πάν και χάνονται σ' αυτές τις χώρες
ή όμορφες κόρες!
Πώς πάν και χάνονται, μωρέ παιδιά,
Τρα-λά-λα-λά!...

Δεν έέρεις, φίλε καλέ, τί λές
έμένα ρώτησε, που τα προχτές
ή Φρόσω μ' έρωσε: — Έλα σά θές...
— Πώς πάν και χάνονται σ' αυτές τις χώρες
ή όμορφες κόρες!
Πώς πάν και χάνονται, μωρέ παιδιά,
Τρα-λά-λα-λά!...

Κι' είν', η διαβόλιση, όλο φωτιά.
Από τό μάτι τους μία σάϊτια...
σε κάνε κι' έξαφνα κρεμάς τ' αυτιά...
— Πώς πάν και χάνονται σ' αυτές τις χώρες
ή όμορφες κόρες!
Πώς πάν και χάνονται, μωρέ παιδιά,
Τρα-λά-λα-λά!...

Έγώ τον έρωτα τον άγαπώ,
θέλω την Όλιγκα και την Μπαμπά,
κι' όλες τις όμορφες... Τί να σου πώ;
— Πώς πάν και χάνονται σ' αυτές τις χώρες
ή όμορφες κόρες!
Πώς πάν και χάνονται, μωρέ παιδιά,
Τρα-λά-λα-λά!...

Η Μάρω ζήτησε με πορνιριά,
ν' άνάγη τάχατε σ' έμ φωτιά,
μ' άναψε μόνη της, και τί βαθεία!
— Πώς πάν και χάνονται σ' αυτές τις χώρες
ή όμορφες κόρες!
Πώς πάν και χάνονται, μωρέ παιδιά,
Τρα-λά-λα-λά!...

Με τ' άστρα πήγαμε χθές να νερό
έγώ κι' η άγάτη μου η Μαργαρίτ.
Τ' άστρα της έδειχνα: Να κι' άλλο έδώ!
— Πώς πάν και χάνονται σ' αυτές τις χώρες
ή όμορφες κόρες!
Πώς πάν και χάνονται, μωρέ παιδιά,
Τρα-λά-λα-λά!...

Άκόμα αν σκόζονται όμως χαρές
είκοτες και κάποιες πολιτικές
τις διορθώνουμε τώρα κι' αυτές...
— Πώς πάν και χάνονται σ' αυτές τις χώρες
ή όμορφες κόρες!
Πώς πάν και χάνονται, μωρέ παιδιά,
Τρα-λά-λα-λά!...

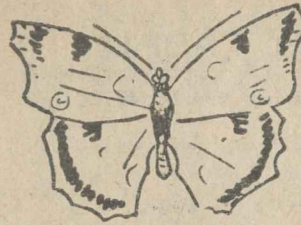
Μία κοκοκίθα μας αν κηλίζει
ο παλνός κόσμος σας που δά πιαστή;
Όλος, άκέρως δά κρεμίστη;
— Πώς πάν και χάνονται σ' αυτές τις χώρες
ή όμορφες κόρες!
Πώς πάν και χάνονται, μωρέ παιδιά,
Τρα-λά-λα-λά!...

Αα, μωρ' έγινες του κορυφιστού...
Στα δεκανίκια σου μόλις βασιστή!
Αμ' πόρα, χτύπα τα, του παλατιού!
— Πώς πάν και χάνονται σ' αυτές τις χώρες
ή όμορφες κόρες!
Πώς πάν και χάνονται, μωρέ παιδιά,
Τρα-λά-λα-λά!...

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

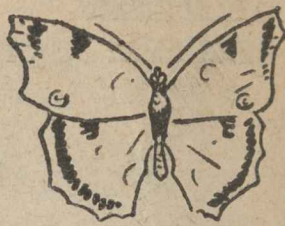
(Άλβανικό)

Άνοιξε, λόγγε μου, άνοιξε, κρυφό μονοπάτι
για να περάσει άπληρα ο γαίτορας να πη στην νύφη
να πάη με τους συμπετέρους καβάλα σ' άλογό του,
την περδικά την πλουμιστή να πηρ καβαλάει...
— καβάλα σεϊτάι μόνος του, περδός διπλός γυρίζει

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ

Ο ΡΟΥΛΤΑΜΠΛΙ ΣΤΟΝ ΤΣΑΡΟ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ.
—Ο νεαρός Γάλλος δημοσιογράφος, Γιοσή Ρουλταμπλι, άπολυτικός συντάκτης της "Εποχής", αλλά και μοναδικός ντετέκτιβ, φτάνει στην Πετρούπολη της Ρωσίας, προσκαλεσμένος απ' τον ίδιο τον Τσάρο, ό οποίος τον άναθετει να προστατεύσει τον στρατηγό Τρεμπασόφ, από τις άλλοπρόσαλλες και μυστηριώδεις δολοφονικές άποπειρές που γίνονται εναντίον του. Ο Ρουλταμπλι πηγαίνει άμέσως στην έξοχική βίλλα του Τρεμπασόφ, όπου τον δέχεται ή γυναίκα του στρατηγού Ματρώνα Πέτροβνα, ή άπολυμένη αυτή αύλινος, ή οποία άγρυπνάει μερόνυχτα για την ασφάλεια του άνδρός της. Ο νεαρός δημοσιογράφος δίδωνει απ' τη βίλλα όλους τους άστυνομικούς που βρίσκονται εκεί για την ασφάλεια του στρατηγού, έπειδύκνώντας τους μία σχετική έξουσιοδότηση του άρχηγού της άστυνομίας Κουρίαν, από την στρατηγία, πηγαίνει στην τραπεζαρία της βίλλας, όπου βρίσκει το στρατηγό, που εινε τραυματισμένος στο πόδι από την τελευταία άποπειρα εναντίον του, μαζί με μερικούς φίλους του. Ο στρατηγός τον δέχεται μ' έγκαρδιότητα, τον συνιστά στους προσκαλεσμένους του και κάπνισαν, ενώ ο Ρουλταμπλι παρακολουθεί τους πάντας και τα πάντα, ή Ματρώνα Πέτροβνα άρχίζει να τον διηγείται τις δολοφονικές άποπειρές που έγιναν εναντίον του συζύγου της.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

«Η Ματρώνα Πέτροβνα στάθηκε λίγο κι' έπειτα έξακολούθησε τη διήγησή της στο Ρουλταμπλι:

—Ίσαν μερικοί στρατιώτες του περιφώνου συντάγματος Σεμενόφου, που έφεραν μαζί τους δυό αλχημιάτους, ένα νέο κι' ένα παλιό. Τό παιδί το μαστιγώσαν στο σβέρο κι' αυτό κυλίταν κάτω κι' έβγαζε σπαρακτικές κραυγές. Δεν ήταν παραπάνω από έννα χρόνια. Ο άλλος, ό νέος, στεκόταν όλόρθος και βάδιζε χωρίς ν' άπαντά ούτε μ' ένα στεναγμό στις μαστιγώσεις των στρατιωτών. Έγινε έξω φρενών και πριν άκούει ό στρατηγός μιλήσει, φώναξε στον ύπαξιωματικό τον έα κεφαλής των στρατιωτών: «Δέ ντρέπεστε να χτυπάτε έτσι ένα παιδί κι' ένα χριστιανό που δεν μπορεί ν' άμυνθεί»; Ο στρατηγός έλαβε κι' αυτός τό μέρος μου. Τότε ό ύπαξιωματικός μιάς άνάφερε, ότι τό παιδάκι αυτό είχε σκοτώσει έναν ύπολοχαγό, αδειάζοντας έπάνω του ένα περίστροφο. Μάς τό έδειξε μάλιστα τό περίστροφο αυτό. Ήταν τό μεγαλύτερο περίστροφο που έχω δει ποτέ μου και σίγουρα στα χέρια του παιδιού αυτού των έννα χρόνων θα βράβαινε σάν κανόνι. Ήταν άπίστευτο!

—Και ό άλλος, ρώτησε ό στρατηγός, δείχνοντας τό νέο, τί έκανε;

—Είν' ένας επανδύνος φοιτητής, άπάντησε ό ύπαξιωματικός, που μάς παραδόθηκε μόνος του για να τον φυλακίσουν, επειδή τό είχε ύποσχεθεί αυτό στη σαπονοκομικά του, για να μη βρωμαδίσουν τα κανόνια τό σπίτι της.

—Μά αυτό εινε πολύ άφάιο! φώναξε ό στρατηγός. Γιατί τον χτυπάτε;

—Γιατί μάς εβαν πώς εινε ένας φοιτητής επανδύνος.
—Αυτό δεν εινε δικαιοσύνη, άπάντησε φρόνιμα ό Φέοντορ. Διά τονεμιστή άν τό άζει, όπως και τό παιδί, μιά σάς άπαγορεύω να τους χτυπάτε. Σας έδωσαν μαστίγια, όχι για να χτυπάτε τους αλχημιάτους σας όταν τους έχετε ολωμάνυχους, μιά για να μαστιγώνετε τό πλήθος που δεν ύπακούει στις διαταγές μου. Μ' άκούσατε; Είμαι ό στρατηγός Τρεμπασόφ, ό κυβερνήτης σας!

«Ό,τι εινε ό Φέοντορ στους στρατιώτες, όπως θα καταλάβατε και σεις, μικρό μου Ρουλταμπλι, φανερώνει τ' άγαθά αισθήματα της ψυχής του. Έ, λοιπόν, πληρώθηκε άσχημα, πολύ άσχημα γι' αυτό. Ο φοιτητής ήταν πραγματικά επανδύνος, γιατί μίλις τον άκουσε να λέει: «Είμαι ό στρατηγός Τρεμπασόφ, ό κυβερνήτης σας», φώναξε: «Α! Ώστε έσύ είσαι ό Τρεμπασόφ»; και τράβηξε ένα ρεβόλβερ, κρυμμένο ποιάς έβρει πού, και τ' άδειασε όλόκληρο έπάνω στο στρατηγό. Μά ό στρατηγός, εντυχώς, δεν χτυπήθηκε, ούτε κι' εγώ που βρισκόμουν στο πλάι του και που άρπαξα τό φοιτητή από τό χέρι για να τον άφοσιώσω. Μά πριν προφτάσω να κάνω τίποτε, οι στρατιώτες μ' έρριξαν κάτω, καθώς

Τό παιδί το μαστιγώνουν στο σβέρο...

δρομούσαν για να πάσουν τό φοιτητή, ενώ αυτός έξακολούθησε να πυροβολή άκόμα. Έτσι από τις σφαίρες που σκοτώθηκαν τρεις στρατιώτες. Καταλάβατε πιά τη λύσσα των άλλων. Με σήκωσαν ζήτησαν μου χίλιες συγγώμες και άρχισαν να χτυπούν με τις μύτες τους και τους ύποκατόνους τους τό φοιτητή στην κοιλιά, ενώ ό ύπαξιωματικός τον μαστιγώνει άλύπητα στο πρόσωπο. Τότε ό Φέοντορ έδωσε μιά γερή γροθιά στο πρόσωπο του ύπαξιωματικού, λέγοντάς του: «Δεν άκούσατε λοιπόν τί είπα;». Ο ύπαξιωματικός έπεσε άναίσθητος κάτω κι' ό Φέοντορ ό ίδιος τον έτάκωσε στο έλκυθρό μας μαζί με τους νεκρούς. Έπειτα μπήκε έα κεφαλής των στρατιωτών και τους άδήγησε στο στρατώνη τους. Έγώ άποτελεύση τον άποδοφυλάκη. Μετά μιά ώρα ξαναγυρίζαμε στο άνάστορο. Είχε νυχτώσει πιά έτελώς. Η μόνη ζημία που είχαμε πάθει, ήταν ότι κατωστράφηκαν ή γούνες: μιάς που είχαν γίνει κατακόκκινες από τό αίμα των στρατιωτών. Αυτή εινε ή πρώτη άπόπειρα, κατέληξε ή Ματρώνα. Ήταν μιά άπόπειρα φυσική και δεν είχε καθόλου χαρακτηριστικά όλοφονίας, όπως συνέβη με τις άλλες.

Έκείνη τη στιγμή, ό έπιστάτης Έρμολάι μπήκε στη σάλλα κι' όχτά μπουλιές σαμάνια κάτω από τις μασχάλες του.

—Γρήγορα, κυρία... Διηγηθήτε μου τη δεύτερη άπόπειρα, είτε ό Ρουλταμπλι, ό όποιος κρατούσε βισοτικές σημειώσεις στα μαντίκια του, παρακολουθώντας συγχρόνως όλους τους συνδαιτημένους κι' άκούγοντας τη Ματρώνα με τό δυό του αυτιά.

—Και ή δεύτερη άπόπειρα έγινε επίσης στη Μόσχα. Έκείνο τό βράδυ είχαμε γευματίσει χαρούμενα, γιατί όλα πιά πήγαναν καλά κι' ύποθέταμε πώς θα ξαναγύριζαν πάλι ή καλύτερες καλές ημέρες. Τό έλκυθρό μιάς περιμένα κάτω στην πόρτα, για να κάνουμε έναν περίπατο. Μόλις όμως ό στρατηγός κι' εγώ άνεβήκαμε σ' αυτό, ένας τρομακτικός κρότος άκούστηκε και πεταχτήκαμε κι' οι δυό πέτε με τρα μαυριά, έπάνω στο χιόνι. Όταν συνήλθα λίγο, είδα πώς δεν άπόμεινε ούτε ίχνος από τό έλκυθρό και τον άμαξά του. Η βόμβα τό είχε κάνει δια θάλασσα. Τα δυό άλογα είχαν ξεκολλήσει, δυό ύπερσχα άλογα, μικρό μου κύριε, που ό στρατηγός τό λάτρευε. Όσο γιά τό Φέοντορ, είχε βαθείς πηγές στο δεξί πόδι. Η γάμπα του είχε γίνει σχεδόν κιάς. Έγώ είχα βγαλμένο μόνο λίγο τόν άμο μου. Είχαν υποθετηθεί, φαίνεται, τη βόμβα κάτω απ' τη θέα του δυστυχισμένου άμαξά, απ' τον όποιο δεν βόρσαν παρά μόνο τό καπέλλο του μέσα σέ μιά λίμνη αίματος. Έπειτ' απ' την άπόπειρα αυτή, ό στρατηγός έμεινε δυό μήνες στο κρεβάτι. Όταν έγινε καλύτερα, άποφασίσαμε να φύγουμε προσωρινώς απ' τη Ρωσία και να πάμε στη Γαλλία για να συμπληρώσει εκεί ό στρατηγός την άνάρωσή του. Πήραμε λοιπόν τό τρένο για την Πετρούπολη, με τό τα-

ξείδι έφερε πυρετό στο στήθος μου κι' ή πληγή της κνήμης άνοιξε πάλι. Οι γιατροί διάταξαν τότε άπόλυτη άνάπαυση κι' ήρθαμε κι' έγκατασταθήκαμε εδω, σ' αυτή την έπαυλη. Απ' τη στιγμή εκείνη δεν πέρασε μέρα που να μην λάβω ό στρατηγός μιά άνάκληση έπιστολή. Σίς έπιστολές αυτές του γράφουν ότι με κανένα τρόπο δεν θα μπόρεση να ξεφύγει απ' την έκτέλεση των επαναστατών. Ο Φέοντορ εινε γενναίος και γελεί με τις άπειλές αυτές. Μά εγώ έξέρω καλά ότι, όσο βρισκόμαστε στη Ρωσία, δεν θα έχουμε ούτε μιά στιγμή άσφαλείας. Γι' αυτό άγρυπνάω κοντά του σέ κάθε στιγμή και δεν άφίνω να τον πλησιάζουν, παρά μόνο οι στενοί του φίλοι και τα μέλη της οικογενείας του. Άνακατέστησα όλους τους ύπηρέτες της οικογενείας μου από τό Όρελ. Μά, παρ' όλ' αυτά, έγινε πού δύο μήνες κι' ή πρώτη άπόπειρα. Αυτή ήταν εκείνη που με τράβηξε περισσότερο απ' όλες, γιατί ένα τρομερό μυστήριο την περιέβαλε, πού, άλλωμονό! δεν διαφαισίστηκε άκόμα.

Φαίνεται ότι ό Θανάσης Γεωργεβίτς διηγόταν εκείνη τη στιγμή μιά πολύ άμυρση ιστορία, γιατί όλοι οι καλεσμένοι είχαν σάσει στα γέλια. Ο στρατηγός μάλιστα

άκου τόσο, ώστε δάκρυα κυλούσαν από τα μάτια του. Ο Ρουλταμπλι, βλέποντάς τους όλους τόσο εθιμους, είτε μέσα του:

—Δεν είδα ποτέ μου ανθρώπους τόσο εθιμους κι' όμως δεν άπομυθώ, ότι διατρέχουν τον κίνδυνο να τιναχτούν όλοι τους από ένα, κι' αυτή τη στιγμή άκόμα!

Ο στρατηγός, που δεν είχε πιάει να κυττάξη τό Ρουλταμπλι, κι' αυτός κυττάζε τα πάντα, τού εινε:

—Εί! κύριε δημοσιογράφε, μάς βρίσκετε πολύ εθιμους, δεν έ; Για;

—Σας βρίσκω γενναίους, άπάντησε ό Ρουλταμπλι, χαμηλώνοντας το κεφάλι του.

—Ήταν; Έκανε γελώντας ό Φέοντορ.

—Σας ζητώ συγγώμη, είτε τότε ό Ρουλταμπλι, γιατί συλλογίστηκα πράγματα που έσείς φανόσαστε πώς τα έχετε λησμονήσει.

Και έβαζε τό πόδι του στρατηγού που ήταν άκόμα άκίνητο από την αμνηστία άπόπειρα εναντίον του.

—Αυτό έχει ό πόλεμος! άπάντησε εκείνος. Ο ένας χάνει τό κεφάλι κι' έτσι στο τέλος ό επαναστάτης θα κουρασούν και θα μιάς περουν ήσυχους. Στην ύγεια σας, φίλε μου.

—Στην ύγεια σας, στρατηγέ μου!

—Δεν πρέπει να σας κάνουν έκπαισιν αυτά τα πράγματα, έξα-

κούνησε ό Φέοντορ Φρονιόροφ. Η δουλειά μου εινε να ύπερασπίζαμστε την επανάσταση με κίνδυνο της ζωής μου. Ό,τι κι' αν πάθουμε, θα είμαστε πολύ φυσικό. Νά, τότε τί συνέβη στο φίλο μου τον άρχηγό της Άσφαλείας, Μπρίλκοφ. (1) Ο Μπρίλκοφ τον ένας άνθρωπος που είχε πιά ή ηλικία: γενναίος, τίς καλές και λαμπρές οικογενείας. Κάθε βράδυ, όταν τελευτούσε τη δουλειά του, έφτανε πιά να γραφεί της άστυνομίας ή μηχανή κι' εύρισκε τη γυναίκα του και τα παιδιά του στο σπίτι που στην όδό Λίλων. Φανταστείτε, ότι τό διαμέρισμά του τον έτελει άφύλακτο. Ούτε στρατιώτες! ούτε ένας θυρωρός! Ένα βράδυ λοιπόν κάποιος ένοικίος επαναστάτης, που τρομοκράτησαν τους ύπηρέτες, ανέβηκαν στο σπίτι του Μπρίλκοφ και τον έπαισαν με ένα όπλο.

Όταν είδα φησγ-ήσγυα με τους στρατιώτες, όταν έβγαφα και να μπαινούν μέσα τρομεροί μηχανισμοί κι' οι έπαυροιές παύσαν. Ο δυστυχισμένος μου κατάλαβε άμέσως περί τίνος έπρόκειτο. Θέλησε να μπει, μιά ό επαναστάτης δεν τον άφηναν. Μπροστά στη γυναίκα κι' τα παιδιά του πού έβλαμύονταν απ' τον τρόμο τους, τον πείσε μπροστά στο πόδια του κάποιος καταδίκων των επαναστατών, μιά άπόφασή, διατάσσοντας την έκτέλεση του Μπρίλκοφ είς θάνατον. Όρατό μου γέμιστος, με την άλλη

άποφασιστική άπόφασή του, έπαισαν με ένα χαρτί στο χέρι, θά διάβαζε κατωκάσινη άπόφασή του στρατηγού Τρεμπασόφ. Τό στομάχι του Ρουλταμπλι δεν ήταν καμμένο για να χωνεύη εύκολα τέτοιες άποφάσεις. Ο νεαρός ρεπόρτερ κόντευε μάλιστα να μεταλλάξει ιστορίες.

—Γιατί είχε άποκαμώσει την άστυνομία, αναλαμβάνοντας έτσι την άστυνομική εθιμότητα. Όσοσο άνέκτησε γρήγορα τη συγγήνησή του: —Λοιπόν, στρατηγέ, τί έβριαν οι επαναστάτες μετά την άνάγκασή τους να κινούν τον κίνδυνο και ρώτησε, κατανικώντας τη συγγήνησή του: —Λοιπόν, στρατηγέ, τί έβριαν οι επαναστάτες μετά την άνάγκασή τους να κινούν τον κίνδυνο και ρώτησε, κατανικώντας τη συγγήνησή του: —Λοιπόν, στρατηγέ, τί έβριαν οι επαναστάτες μετά την άνάγκασή τους να κινούν τον κίνδυνο και ρώτησε, κατανικώντας τη συγγήνησή του:

—Λοιπόν, στρατηγέ, τί έβριαν οι επαναστάτες μετά την άνάγκασή τους να κινούν τον κίνδυνο και ρώτησε, κατανικώντας τη συγγήνησή του: —Λοιπόν, στρατηγέ, τί έβριαν οι επαναστάτες μετά την άνάγκασή τους να κινούν τον κίνδυνο και ρώτησε, κατανικώντας τη συγγήνησή του:

—Λοιπόν, στρατηγέ, τί έβριαν οι επαναστάτες μετά την άνάγκασή τους να κινούν τον κίνδυνο και ρώτησε, κατανικώντας τη συγγήνησή του: —Λοιπόν, στρατηγέ, τί έβριαν οι επαναστάτες μετά την άνάγκασή τους να κινούν τον κίνδυνο και ρώτησε, κατανικώντας τη συγγήνησή του:

—Λοιπόν, στρατηγέ, τί έβριαν οι επαναστάτες μετά την άνάγκασή τους να κινούν τον κίνδυνο και ρώτησε, κατανικώντας τη συγγήνησή του: —Λοιπόν, στρατηγέ, τί έβριαν οι επαναστάτες μετά την άνάγκασή τους να κινούν τον κίνδυνο και ρώτησε, κατανικώντας τη συγγήνησή του:

—Λοιπόν, στρατηγέ, τί έβριαν οι επαναστάτες μετά την άνάγκασή τους να κινούν τον κίνδυνο και ρώτησε, κατανικώντας τη συγγήνησή του: —Λοιπόν, στρατηγέ, τί έβριαν οι επαναστάτες μετά την άνάγκασή τους να κινούν τον κίνδυνο και ρώτησε, κατανικώντας τη συγγήνησή του:

—Λοιπόν, στρατηγέ, τί έβριαν οι επαναστάτες μετά την άνάγκασή τους να κινούν τον κίνδυνο και ρώτησε, κατανικώντας τη συγγήνησή του: —Λοιπόν, στρατηγέ, τί έβριαν οι επαναστάτες μετά την άνάγκασή τους να κινούν τον κίνδυνο και ρώτησε, κατανικώντας τη συγγήνησή του:

κι' ή γυναίκα και τα παιδιά του Μπρίλκοφ που είχαν τρέξει στο παράθυρο, τον είδαν να σωριάζεται κάτω σκοταμένος! Τό σώμα του είχε γίνει κόκκινο από τριανταμά σφαίρες!

—Τόσες άφριδές πηγές είχε και τό σώμα του μικρού επαναστάτου Νικόλβου Ζλοβιάκιν, είτε με φωνή γαλήνια ή Νατάσα.

—Ο! έσύ βρίσκες πάντοτε δικαιολογίες για τους επαναστάτες, μουρμούρισε ό στρατηγός. Ο φτωχός Μπρίλκοφ έκανε τό καθήκον του, όπως έκανα κι' εγώ τό δικό μου.

—Εσύ, μπαμπά, έδωσες τίμα σάν στρατιώτης κι' όχι ύπουλα σάν άστυνομικός! Αυτό δεν έπρεπε να τό έρχοι οι επαναστάτες. Μά μη φοβάσαι τίποτε για μάς, πατέρα, γιατί αν σε σκοτώσουν, θά πεθάνουμε όλοι μαζί σου.

—Θά πεθάνουμε εύθιμα! είτε ό δικηγόρος Θανάσης Γεωργεβίτς. Μπορούν, αν θέλουν, οι κύριοι επαναστάτες να ρθούν κι' άπόψε. Είμαστε έτοιμοι!

Και λέγοντας τα λόγια αυτά, ό φίλος του στρατηγού γέμισε τό πούρνα.

—Όσοσο, επιτρέψατέ μου να παρατηρήσω, είτε δειλά ό Ξυλμπορος Θανάσης Τσικνιούφ, ότι ό φτωχός Μπρίλκοφ ήταν άνθρωπος άπερίσκεπτος.

—Διάβολε, να! Πολύ άπερίσκεπτος! έπεδοκίμασε ό Ρουλταμπλι. Όταν έχει κανείς σκοτώσει με τριανταμά σφαίρες ένα παιδί, πρέπει να φυλάγεται με προσοχή στο σπίτι του, αν θέλει να τρώη ήσγυα.

—Α! φώναξε δυνατά ό Γεωργεβίτς. Αυτό δεν εινε άπερίσκεπσία! Εινε περιφρόνησις προς τον θάνατο.

—Κι' έσείς, φίλοι μου, είτε ό στρατηγός, άπευθυνόμενος προς την διήγησή, άποδεικνύεται την περιφρόνησή σας προς τον θάνατο, με τό να έρχόσαστε εδω και να μού κρατάτε συντροφιά...

—Μά εδω δεν διατρέχουμε κανένα κίνδυνο, είτε ό Ξυλμπορος Θανάσης. Οι άστυνομικοί του Κουτοριάν άγρυπνούν.

—Μάς φυλάει ό Θεός, παρατήρησε ό Γεωργεβίτς. Έγώ δεν έχω καμιά έμπιστοσύνη στους άστυνομικούς.

Ο Μιχάλης Κορσακώφ, ό όποιος είχε πάει να κάνει ένα γύρο στον κήπο, μπήκε μέσα εκείνη τη στιγμή και εινε:

—Χαίρετε, Θανάση Γεωργεβίτς. Δεν ύπάγχει πιά ίχνος άστυνομικού στή βίλλα. Οι παληοί, καθώς έξερτε, έφυγαν και δεν ήσαν άλλοι να τους άντικαταστήσουν.

—Τότε, τόσο τό καλύτερο! φώναξε ό στρατηγός. Θα εύχαριστηθώ να ιδω τό σπίτι μου λίγον καιρό χωρίς τους ανθρώπους αυτούς.

Ο Θανάσης Γεωργεβίτς ήταν φυσικά της θέας γνώμης με τον στρατηγό. Καθώς όμως ό Θανάσης, ό Ίβαν Πέτροβιτς κι' οι δυό ύπακουσάι έπρότειναν να μείνουν τη νύχτα στή βίλλα και ν' άντικαταστήσουν αυτοί την άστυνομία, ό Φέοντορ Φρονιόροφς άντελήφθη ένα νόημα του Ρουλταμπλι, ό όποιος άπέκρυψε την ιδέα αυτή.

—Όχι! Όχι! φώναξε ό στρατηγός, κάνοντας τάχα τό θυμωμένο. Θ' άποσυρθήτε την κανονική σας ώρα. Με καταλάβατε; Θα πάτε να κοιμηθήτε όλοι, όπως θα κοιμηθούμε κι' έμεις εδω.

Έπειτ' από τό λόγια αυτά του στρατηγού, κανείς δεν έπέμεινε πιά και οι προσκαλεσμένοι πέρασαν στή βράντα, όπου ό Έρμολάι τους σερβίρισε τό λικέρ. Η Ματρώνα Πέτροβνα έσπρωξε ως εκεί την καμνητή πολυθρόνα του πληγωμένου συζύγου της, ό όποιος έπανελάμβανε δόλονα.

—Όχι! Όχι! Δεν θέλω πιά μυστικές άστυνομίες εδω!... Φέρονται δυστυχία.

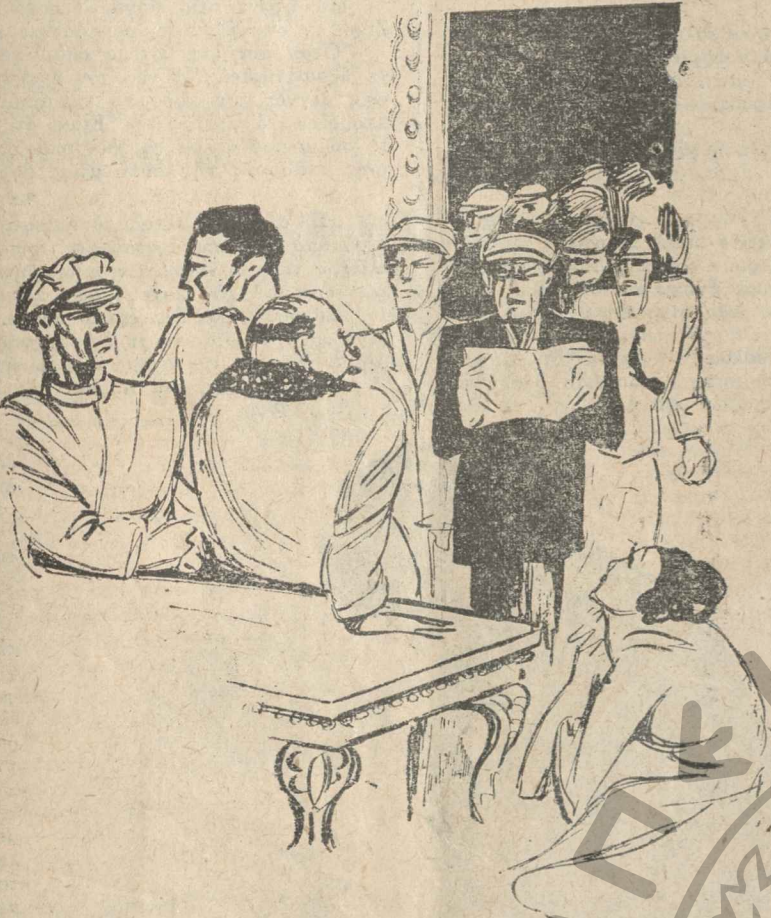
—Κι' όμως, Φέοντορ, τού άπάντησε ή Ματρώνα Πέτροβνα, ή οποία ήταν τρομερά άήσυχη, πρέπει να ύπάγξουν άνθρωποι που ν' άγρυπνούν εδω για τη ζωή σου.

—Η ζωή μου μού εινε άγιστή, γιατί έχω έένα, Ματρώνα Πέτροβνα.

—Και μένα, πατέρα, με ξεχνάς; ρώτησε μ' ένα τρομερό παράπονο ή Νατάσα.

—Ο! Νατάσα μου, άπάντησε ό στρατηγός, πώς άπόρροιας να τό φαντασθής αυτό;

('Ακολουθεί)

Οι επαναστάτες διάβασαν μιά άπόφασή, διά της όποιας κατέδικαν τον Μπρίλκοφ είς θάνατον.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΑΙ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ

Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΩΝ "ΔΕΝΔΡΟΣΤΟΙΧΙΩΝ", ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

Τ' άλλαπλάλλα εγκλήματα ενός νεαρού κακούργου που αναστατώνουν το Σικάγο. Η τρομακτική δράση του "Ιγγι Βαρέκια. Πώς άρχισε το εγκληματικό στάδιό του, σκοτώνοντας ένα συμμαθητή του. Η επιδείσει του έναντι των ερωτευμένων ζευγαριών. Πώς σκότωσε τον Φράνσι Ζόρνταν, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

φτωχικά ντυμένες, η μητέρα και η αδελφή του νεαρού φυλακισμένου.

Η γρηά μητέρα, κλαίγοντας δίνει συμβουλές στο γιό της.

— Προσπάθησε να μετανοήσης! του μονομυρρίζει. 'Αλλ' ο νέος—που ειναι παιδί σχεδόν, γιατί δεν έχει κλείσει ακόμα τα δεκαεφτά του χρόνια—κάνει ένα ειρωνικό μορφασμό και αναστηλώνει περιφρονητικά τους ώμους του.

— Είσαι ένας τέρας, του φωνάζει τότε η γρηά μητέρα του. Είσαι ένα τέρας!

Και δεν είχε καθόλου άδικο η φτωχή γρηά, χαρακτηρίζοντας έτσι το γιό της, γιατί πράγματι επρόκειτο περί τέρατος. Ο "Ιγγι Βαρέκια ήταν μόλις δεκατριών χρόνων όταν φανερώσε για πρώτη φορά τα άπειρα εγκληματικά ένστικτά του. Μία μέρα, χωρίς κανένα απολύτως λόγο, σκότωσε ένα συμμαθητή του μ' ένα σιδερένιο ραβδί.

Οι γιαιροί που εξέτασαν τον νεαρό δολοφόνο, βόηχαν ότι ήταν επιληπτικός. Ύστερα από τη διαπίστωση αυτή ο Βαρέκια δεν δικάστηκε, αλλ' εκλείστηκε σ' ένα άσυλο νεαρών επιληπτικών, στο Ντιξον της πολιτείας του "Ιλινόις.

Δίκοι μήνες πέρασαν όταν ξαφνικά, μία μέρα, οι γονείς του Βαρέκια είδαν να παρουσιάζεται ξαφνικά ο γιός τους στο φτωχικό τους. Ο νεαρός κακούργος το είχε σκάσει από το άσυλο. Μόλις αντίκρουσε τους δικούς του, έβγαλε από την τσέπη του ένα περιστρεφόμενο ρολόι, φωνάζοντας ότι θα σκότωνε όποιον τολμήσει να τον άγγιξει.

Του κάκου η μητέρα του έπεσε μπρός στα πόδια του, παρακαλώντας τον να τους λυπηθεί. Θα την σκότωνε ασφαλώς, αν δεν έφταναν στο μεταξύ οι αδελφοί του, οι οποίοι κατόρθωσαν να τον αποπλύνουν.

Με κατεδαμμένο κεφάλι, με χείρα δεμένη, ο "Ιγγι Βαρέκια, συνοδευόμενος από τους αδελφούς του, αναγκάστηκε τότε να ξαναπαύση το δρόμο για το άσυλο του Ντιξον.

Μα και πάλιν έφυγε από το άσυλο, αλλά τη φορά αυτή δεν πήγε στο σπίτι του. Φοβόταν τους αδελφούς του. Έξαφανίστηκε μέσα στις πιο ύπουλες συνοικίες του Σικάγο.

— Τό νέο φοβερό εγκλημα της Δενδρостоιχίας του "Ερωτος! φώναζαν ένα βράδυ οι εφημεριδοπώλες του Σικάγο.

Η εφημερίδες γινόντουσαν ανάσπαστες από το κοινόν. Από αρκετές μέρες είχαν σημειωθεί επανειλημμένες μυστηριώδεις επιδείσεις στα δημόσια πάρκα της πόλεως. Ένας νέος επιτιθέτο έναντι των ερωτικών ζευγαριών, που μόλις δρούε, αντιμετώπιζε στις περισημίες Δενδρостоιχίας του "Ερωτος του Σικάγο. Κανείς δεν ήξερε ποιος ήταν ο νεαρός αυτός κακούργος, ως δτου δια νέες επιδείσεις, τοιμηροότερες από τις άλλες, τον αποκάλυψαν.

Ήταν η ώρα έφτά. Μόλις είχε αρχίσει να νυχτώνη. Η "Εμμα Ντάνκε, υπάλληλος σ' ένα κατάστημα, είχε βγει για να συναντήσει τον φίλο της, Φράνσι Ζόρνταν. Ο νέος την περίμενε με το αυτοκίνητό του μπροστά στο κατάστημα. Η "Εμμα ανέβηκε ανάλαφρα και χαρούμενη, κάθισε κοντά στο φίλο της και ξεκίνησαν.

— Θέλεις να πάμε στις Δενδρостоιχίες του "Ερωτος; τη ρώτησε τότε ο Φράνσι.

Η κοπέλλα, ακούγοντας την πρότασή του, χαμογέλασε. "Ήξερε πο-

Ο δολοφόνος Βαρέκια με η μητέρα του.

λύ καλά τις έφημες αυτές δενδρостоιχίες, στις οποίες τ' ατύχητα σταματούν με σβυσμένα φώτα και στις οποίες η σιωπή ταπεινά με νάχα από τα φίλια και τ' αναστενάγματα των έρωτων.

— Ναι, Φράνσι, πάμε! του απάντησε. Ύστερα από λίγη ώρα το αυτοκίνητο του νέου κυλούσε έφτασε ένα από τα πιο έρημα μέρη του πάρκου. Μα μόλις σταμάτησε, μια σκιά πετάχτηκε μέσα από κάποια πυκνά δέντρα και πήδηξε πάνω στο άναβατήρα του αυτοκινήτου.

— Ψηλά τα χέρια ή σάς σκοτώνω! φώναξε ο άγνωστος, φωνάζοντας το περιστρεφόμενο.

Οι δυο νέοι πάγωσαν από τον τρόμο. Ο Ζόρνταν όσπιοι έσπευσε να σηκωθεί από τη θέση του για ν' άμυνή.

— Μην κουνιέσαι, Φράνσι! φώναξε η κοπέλλα καταρρέουσα. Μα ήτανε πειρά άγρυ. Τέσσερες πυροβολισμοί άκούστηκαν και ο Ζόρνταν στενάχοντας, σωριάστηκε κάτω, ενώ η "Εμμα λυπημένη.

Όταν συνήλθε ύστερα από λίγα λεπτά, ο άπαιστος δολοφόνος χε εξαφανισθεί. Η νέα τον θυμήθηκε ανατριχιάζοντας. "Ήταν νέος λιγνός, με πρόσωπο σκαμμένο και με μάτια θαυμάσια. Μπορούσε να πιστέψη η "Εμμα ότι είχε ιδεί κάποιο κακό όπλο, το σώμα του φίλου της δεν σπάρανε μπροστά της, μέσα στις άμους σπαρμούς της επιθανάτιας άγωνιας...

...Σ' αυτό το μεταξύ ο δολοφόνος έτρεχε με όλη του τη δύναμή από τις "Δενδρостоιχίες του "Ερωτος. Άκουγε πίσω του κλάζον των άστυνομικών αυτοκινήτων και τον θόρυβο των κλειτών που τον κατεδίωκαν. Σίγουρα θα τον άναλάτταναν.

Έστρεψε από ένα έρημο δρόμο. Ένα αυτοκίνητο ήταν σταματούσε εκεί. Μέσα ύπηρχε ένα ζευγάρι: ο Τζέιμς Μάκνερ και η Αίλιαν Κένρι, μία νεαρά τηλεφωνήτρια.

Ο δολοφόνος του Ζόρνταν έστρεψε άμέσως το περιστρεφόμενο έναντιόν τους.

— Μην κινήθηκες, φώναξε. Τα δόλγος σκότωσα κάποιον. Είς σ' σκοτώσω και σάς, αν δεν μ' άκούσετε!

Μ' ένα πήδημα δρόμους από το αυτοκίνητο, κάθισε πλά στην προσηνία, εις στο φίλο της, και άρχισε να θύει στο βάθος, και έπειτα μπροστά τη μηχανή, άνατέλλει την ταχύτητα. Το αυτοκίνητο έφτασε σάν δαιμονισμένο μέσα σ' άγροους δρόμους του Σικάγο, άπλητη τη νύχτα, και μόνον όταν έφτασε ο άπαιστος κακούργος στους νέους να φύγουν.

Ήταν, τάχα, τρελλός; Πριν χωριστούν, περιέγραψαν μακρών όλες τις φρικασίες και λεπτομέρειες για τα κακουργήματα του. Ύστερα έφυγε και πάλι μες στην άπέραντη πολιτεία άπ' έλ τρεις μέρες έμεινε άποπληκτικός.

Στο "Μουζικ-Χάλλε του Σικάγο—Στέτε Σίχης, μόλις άρχισή η πρώτη πρής. Στις έφτασε οι θεατές κούνησαν τα βάζαν, άντρίλλασαν χαμώγια και χαιρετισμούς.

Έξαφνα ένας νέος χλωμός και αδύνατος, καθισμένος πλά σ' ένα άγαθόν άπό που χασμουριότανε μακάρια, του είπε:

— Εξέρετε ποιος είμαι;

Ο άγαθός άπόδξ γύρισε προς τον γείτονά του το στραγγιγμένο ναιστο πρόσωπό του.

— Είμαι ο δολοφόνος του Φράνσι Ζόρνταν! Έξαλλήθηκε ο νέος. Μην κινήθηκες όμως. Έχω δυο περιστρεφόμενα στην τσέπη μου.

Κρύος ιδρώς περιέλουσε το μέτωπο του άγαθού άπόδξ. Δεξιά, άριστερά για να ζητήσει βοήθεια, μα την ίδια στιγμή με τη δεινή αίσθησης ξανάδωσαν. Η αίσθηση ύπνωσης και πάλι με την σκηνή, κάτω άπ' το φως δυο πολύχρωμων προβολέων, φάνηκε να χορεύεται γυμνός. Μα ο άγαθός άπόδξ δεν είχε το νού του στο θέαμα. Παρακολουθούσε με τρόμο τις κινήσεις του τρομακτικού γείτονου. Άπόδξ όμως φανόταν πως είχε ξεχάσει τις άπειλές του. Παρακολούθησε το θέαμα με προσοχή.

Τότε, τρέμοντας από φόβο, ο άγαθός άπόδξ σπρώχθηκε σ' ένα άπομακρυνήθηκε. Πέρασαν λίγα λεπτά, και, έξαφνα έγινε μιά σφαίρα. Άκούστηκαν φωνές, άνασαν τα φώτα. Έκεί κάτω, στο πά-

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΚΑΙ ΣΤ' ΑΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΑΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Ειδήσεις, πληροφορίες, κεντσομπολίες)

άγανάκτησε για τη γελωτία εμφάνισή του καθυλίστρου της και εκόντα-δωντα τον δόληγχε σ' ένα κατελλάδικο και του άγόρασε ένα καινούριο καπέλλο του γούστου της. Και ο Σαρλώ, για να μην της χαλάσει το χατίρι, το έφόρεσε. Έτσι δαμάζουν τους άνδρες η ώραίες κριές!

Ύστερα από την επιθυμία των ρωσικών φίλων, κατέλαβε το Χόλλυγουντ η επιθυμία των κινεζικών φίλων. Όλοι τώρα οι άστέρες, με τη σειρά τους, εμφανίζονται με λοζά ματάκια, σφιγμένα ποδαράκια και μακριές κοτσιδές. Ο ίδιος κίηρος έφυγε και στην "Ελεν Χάινς και στην Ραμόν Νοβάρρο, οι οποίοι πρόκειται να εμφανισθούν ως τένα του ορανού κράτους σε μία ταινία κινεζικής ύποθεσης. Είς τον βράδυ του έπαγγέλματος, ο Ραμόν Νοβάρρο άναγκάστηκε να θυσιάσει τελευταία ως και το κομμάτι μουστακάκι του άκόμη, για το άποϊον κά-μάρωνε δυν άόλγιο.

Ο Γκάβριλ Γκρόντον έπεσε θύμα της φιλανθρωπίας του. Πήγε σ' ένα "Ινστιτούτον Κωλώνης για να του κάνουν μία καλλωπιστική έγχείρηση στο πρόσωπο, κι έπαθε μία τόσο σοβαρή μόλυνση, ώ-στε λίγο έλειψε να χάσει τη ζωή του. Τώρα βόλ-σεται εις άνάγκωσιν, αλλά η διάφορες τριζές που άναγκάστηκαν να του κάνουν στο πρόσωπό του, τον άφησαν τόσο βαθιά σημάδια, ώστε δεν θα μπορούσε να ξαναπαρουσιασθή στο μέλλον έπ' της όθνης!

Η Τζάν Χάρλοου, η χαριτωμένη πρωταγωνίστρια που πρώτη εισήγαγε τη μόδα των πλατινόν-ξανθων μαλλιών, χρίξε ένα καινούριο σπλιτ στο Ροκφάιγερ Βίλλιαμς, ένα πρόαπειο του Χόλλ-υγουντ. Το πιο περίεργο άπ' όλα εινε ότι από την πρώτη ημέρα που έμπηκε ο θεμέλιος λίθος, η λε-πτοπλεπτός Τζάν πήγανε καθημερινώς και παρα-κολουθούσε τους εργάτες στο χτίσιμο, ντυμένη με έλές και πρακτικές παντζιές. Πολλές φορές μά-λιστα έφυγε να βοηθήσει τους χτίστες και να τους δώσει και διάφορες συμβουλές!

Τα καθήματα της πλατείας, δυο άστυνομικοί κρα-τούσαν γερά ένα νέο που προστάθηκε να ξεφύγει από το χέρι τους.

— Άφήστε με! Είμαι τρελλός! Τόπων οι γιατροί... Τίποτε δεν μπορεί να με γιαιτρέψη...

Την άλλη μέρα όλες η εφημερίδες περιέγραφαν διά μακρών τη σύλληψη του δολοφόνου του Φράνσι Ζόρνταν. Το όνομά του ήταν "Ιγγι Βαρέκια...

Ύστερα από μέρες, μέσα από τους διαδρόμους της φυλακής, μία τρομακτική συνοδεία περνάει σιωπηλή. Ένα όλγος διατρέχει τους φυλα-κισμένους... Άκουμπισμένοι στα κάγκελλα των κελιών τους, βλέ-πουν να περνά εκείνος που δεν θα ξαναγυρίσει πεία. Κάποιος πετάει ένα χοντρό χαρτάκι, Ένα τραγουδι σταματάει... Κάποιος άλλος ψι-θυρίζει μία προσευχή.

Μία πόρτα άνοίγει και στο βάθος ενός δωματίου φαίνεται η ή-λεκτροκη καρέκλα, σε όλη τη στυγνή φρίκη της. Ο "Ιγγι Βαρέκια προσπαθεί να ξεφύγει, ξεφρονίζοντας:

— Είμαι τρελλός! Μη με σκοτώνετε! Είμαι τρελλός!...

Μα οι γιατροί έδεδώσαν πως ήταν διανοητικώς εν πλήρη τάξει. Είχε διαπράξει έπτά εγκλήματα που τα είχε άμολογήσει. Έπρεπε να νυμφηθή.

Οι φώλακες σπρώχνουν τον Βαρέκια, οι άποϊος ούρλιάζει, στο δω-μάτιο με την ήλεκτροκη καρέκλα και τον καθίζουν, τέλος, σ' αυτή. Τον άκουω, ενώ αυτός ξεφωνίζει άπαισια... Πάνω από την καρέκλα, ένα ρολόι μετρά άμειλικά τα λεπτά. Έξαφνα τα ξεφρονιτά παύουν...

Ο κατάδικος εινε νεαρός... Και ενώ συντελείται το έργο της δικαιοσύνης και του θανάτου, σε μία έσκληρή της Ιταλικής συνοικίας, δυο μαυροντυμένες γυναίκες, η μητέρα και η αδελφή του φονιά, προσεύχονται κλαίγοντας μπροστά στην εικόνα της Παναγίας...

Η Κάθριν Χέμπορν.

Η Κάθριν Χέμπορν, η νέα πρωταγωνίστρια του Χόλλυγουντ, εινε η πιο άκατάδεκτη άπ' όλες τις συναδέλφους της. Δεν δέχεται να προσ-φέρη φωτογραφία της με άμείρωσι, ή να δώσει αότγροφό της σε κανένα, αν δεν τον γνωρίζει προσωπικώς. Ζη τελείως άπομονωμένη από τους άλλους ήθοποιούς του κινηματογράφου και δεν βγαίνει έξω παρά μαζί με τη μητέρα της. Η άκαταδεξία της αυτή θα όφείλεται άσφαλώς στην άριστοκρατική καταγωγή της, γιατί η νεαρά πρωτα-γωνίστρια εινε κόρη ενός διασημού και πλουσιωτάτου χειρουργού της Βοστώνης, έγγονη έπισκόπου — ο διαμαρτυρούμενος έπισκόπος, ως γνωστόν, παντρεύονται — και άνεμιά του πρέσβους της "Αμερικής στο Βερολίνο.

Στη νέα ταινία της εταιρείας Φόξ "Δολοφόνος στον Ζωολογικό Κήπον", σπουδαίο ρόλο πρόκειται να παίξη ένας πύθων, ένα πελώριο δηλαδή φίδι. Η εταιρεία κατόρθωσε να βρη έναν πύθωνα μακρούς όχτω μέτρων και βάρους έννενηντα άκάδων, και το τρομερό αυτό έρπε-τό λαμβάνει ήδη μέρος στις πρής, μαζί με τους άλλους ήθοποιούς.

Η "Ανν Χάρντιγκ, η ξανθή βεντέτα με την άριστοκρατική έμ-φάνισι, έχει βρει μία πολύ παράξενη μέθοδο για να άποτρέψη τις έ-νοχλήσεις των θαυμαστών της όταν διασχίζει τους δρόμους του Χόλ-λυγουντ: Μασκαρεύεται κατά τέτοιον τρόπο, ώστε να μη μπορεί να την άναγνωρίσει κανείς. Τα τερόδεχθα καλλιά της τα σκεπάζει με μία μαύρη περρούκα. Βάφει επίσης μαύρα τα φρύδια της και τα τσί-νουρά της και φοράει γυαλιά.

— Ως και η μικρή μου κόρη άδυνατεί πολλές φο-ρές να με άναγνωρίσει, έδήλωσε σχετικώς σ' ένα δημοσιογράφο η όφρα βεντέτα.

Η Μίριαν Ζορντάν, η νέα πρωταγωνίστρια που έκανε την πρώτη της εμφάνισι μαζί με τον Γουόλ-νερ Μπάξτερ στην ταινία: "Εξ "Ωρες Ζωής", δεν έχει άνάγκη από τα άπία της για να άκούση ότι λένε γύρω της! Καταλαβαίνει π' πάντα... με τα μάτια! Πρά άόλγιοι έτών η Ζορντάν είχε έλλειψι έμίσς σε κάποιο διαγωνισμό καλλονής και την εί-χαν εκθέσει μέσα σε μία γυάλινη βιτρίνα. Δεν μπορούσε λοιπόν να άκούση τις κριές που έκαναν οι θεαταί όταν έστέκοντο μπρός στη βιτρίνα κ' έτσι έμεινε σιγά-σιγά να καταλαβαίνει τις λέξεις από τις κινήσεις των χειλέων, σύμφωνα με τη μέθοδο που χρησιμοποιούν οι κομποί.

— Δεν συνιστώ σε κανένα άνθρωπο με εύαι-σθητο χαρακτήρα αυτή τη μέθοδο, έδήλωσε η νε-αρά καλλιτέχνης. Γιατί τα πράγματα που θα άκούση η μάλλον που θα μαντέψει κανείς, εινε κάθε άλλο παρά κολαστικά.

Η Τζέαν Μπλοντέλλ, η ξανθή και πικάντικη στάρ, άποφάσισε να δειθ στο σύζυγό της. Ο σύ-ζυγός της εινε ο Τζορτζ Μάιρσον, ο εκάσμεσος, δηλ. ο φωτογράφος της εταιρείας, στην όποιαν άρ-γάζεται η Τζέαν, το δε ελδύλλιο τους χρονολογείται από διετίας. Οι γάμοι έγιναν στην πόλι Φαίνε της "Αρκάνζας, ή δε από διετίας. Οι γάμοι έγιναν στην πόλι Φαίνε της "Αρκάνζας, ή δε από διετίας. Οι γάμοι έγιναν στην πόλι Φαίνε της "Αρκάνζας, ή δε από διετίας.

Νά κ' ένα "Αμερικανόπουλο που γεννήθηκε στο Χονολουλού. Εινε η κόρη της γνωστής πρω-ταγωνίστριας Μάριον "Αστον και του συζύγου της Φράνκλιν "Βόρπ. Το ζεύγος είχε πεί να περάσει τους χειμωνιάτικους μή-νες στον παραδεισο του Ειλη-νικού κ' έτσι γεννήθηκε η κο-ρούλα τους κάπως άετρώστως. Τώρα πρόκειται να τη βαφτί-σουν κ' έχουν σκαπό να τη βγάλουν Λούιζ, για να τους έπενδυση το Χονολουλού σ' ένα γέννημα.

Η "Αν Χάρντιγκ, η ξανθή βεντέτα με την άριστοκρατική έμ-φάνισι, έχει βρει μία πολύ παράξενη μέθοδο για να άποτρέψη τις έ-νοχλήσεις των θαυμαστών της όταν διασχίζει τους δρόμους του Χόλ-λυγουντ: Μασκαρεύεται κατά τέτοιον τρόπο, ώστε να μη μπορεί να την άναγνωρίσει κανείς. Τα τερόδεχθα καλλιά της τα σκεπάζει με μία μαύρη περρούκα. Βάφει επίσης μαύρα τα φρύδια της και τα τσί-νουρά της και φοράει γυαλιά.

Η Τζέαν Μπλοντέλλ, η ξανθή και πικάντικη στάρ, άποφάσισε να δειθ στο σύζυγό της. Ο σύ-ζυγός της εινε ο Τζορτζ Μάιρσον, ο εκάσμεσος, δηλ. ο φωτογράφος της εταιρείας, στην όποιαν άρ-γάζεται η Τζέαν, το δε ελδύλλιο τους χρονολογείται από διετίας. Οι γάμοι έγιναν στην πόλι Φαίνε της "Αρκάνζας, ή δε από διετίας. Οι γάμοι έγιναν στην πόλι Φαίνε της "Αρκάνζας, ή δε από διετίας.

Νά κ' ένα "Αμερικανόπουλο που γεννήθηκε στο Χονολουλού. Εινε η κόρη της γνωστής πρω-ταγωνίστριας Μάριον "Αστον και του συζύγου της Φράνκλιν "Βόρπ. Το ζεύγος είχε πεί να περάσει τους χειμωνιάτικους μή-νες στον παραδεισο του Ειλη-νικού κ' έτσι γεννήθηκε η κο-ρούλα τους κάπως άετρώστως. Τώρα πρόκειται να τη βαφτί-σουν κ' έχουν σκαπό να τη βγάλουν Λούιζ, για να τους έπενδυση το Χονολουλού σ' ένα γέννημα.

Η Τζέαν Μπλοντέλλ, η ξανθή και πικάντικη στάρ, άποφάσισε να δειθ στο σύζυγό της. Ο σύ-ζυγός της εινε ο Τζορτζ Μάιρσον, ο εκάσμεσος, δηλ. ο φωτογράφος της εταιρείας, στην όποιαν άρ-γάζεται η Τζέαν, το δε ελδύλλιο τους χρονολογείται από διετίας. Οι γάμοι έγιναν στην πόλι Φαίνε της "Αρκάνζας, ή δε από διετίας. Οι γάμοι έγιναν στην πόλι Φαίνε της "Αρκάνζας, ή δε από διετίας.

Νά κ' ένα "Αμερικανόπουλο που γεννήθηκε στο Χονολουλού. Εινε η κόρη της γνωστής πρω-ταγωνίστριας Μάριον "Αστον και του συζύγου της Φράνκλιν "Βόρπ. Το ζεύγος είχε πεί να περάσει τους χειμωνιάτικους μή-νες στον παραδεισο του Ειλη-νικού κ' έτσι γεννήθηκε η κο-ρούλα τους κάπως άετρώστως. Τώρα πρόκειται να τη βαφτί-σουν κ' έχουν σκαπό να τη βγάλουν Λούιζ, για να τους έπενδυση το Χονολουλού σ' ένα γέννημα.

Η Τζέαν Μπλοντέλλ, η ξανθή και πικάντικη στάρ, άποφάσισε να δειθ στο σύζυγό της. Ο σύ-ζυγός της εινε ο Τζορτζ Μάιρσον, ο εκάσμεσος, δηλ. ο φωτογράφος της εταιρείας, στην όποιαν άρ-γάζεται η Τζέαν, το δε ελδύλλιο τους χρονολογείται από διετίας. Οι γάμοι έγιναν στην πόλι Φαίνε της "Αρκάνζας, ή δε από διετίας. Οι γάμοι έγιναν στην πόλι Φαίνε της "Αρκάνζας, ή δε από διετίας.

Νά κ' ένα "Αμερικανόπουλο που γεννήθηκε στο Χονολουλού. Εινε η κόρη της γνωστής πρω-ταγωνίστριας Μάριον "Αστον και του συζύγου της Φράνκλιν "Βόρπ. Το ζεύγος είχε πεί να περάσει τους χειμωνιάτικους μή-νες στον παραδεισο του Ειλη-νικού κ' έτσι γεννήθηκε η κο-ρούλα τους κάπως άετρώστως. Τώρα πρόκειται να τη βαφτί-σουν κ' έχουν σκαπό να τη βγάλουν Λούιζ, για να τους έπενδυση το Χονολουλού σ' ένα γέννημα.

Η Τζέαν Μπλοντέλλ, η ξανθή και πικάντικη στάρ, άποφάσισε να δειθ στο σύζυγό της. Ο σύ-ζυγός της εινε ο Τζορτζ Μάιρσον, ο εκάσμεσος, δηλ. ο φωτογράφος της εταιρείας, στην όποιαν άρ-γάζεται η Τζέαν, το δε ελδύλλιο τους χρονολογείται από διετίας. Οι γάμοι έγιναν στην πόλι Φαίνε της "Αρκάνζας, ή δε από διετίας. Οι γάμοι έγιναν στην πόλι Φαίνε της "Αρκάνζας, ή δε από διετίας.

Νά κ' ένα "Αμερικανόπουλο που γεννήθηκε στο Χονολουλού. Εινε η κόρη της γνωστής πρω-ταγωνίστριας Μάριον "Αστον και του συζύγου της Φράνκλιν "Βόρπ. Το ζεύγος είχε πεί να περάσει τους χειμωνιάτικους μή-νες στον παραδεισο του Ειλη-νικού κ' έτσι γεννήθηκε η κο-ρούλα τους κάπως άετρώστως. Τώρα πρόκειται να τη βαφτί-σουν κ' έχουν σκαπό να τη βγάλουν Λούιζ, για να τους έπενδυση το Χονολουλού σ' ένα γέννημα.

Η Τζέαν Μπλοντέλλ, η ξανθή και πικάντικη στάρ, άποφάσισε να δειθ στο σύζυγό της. Ο σύ-ζυγός της εινε ο Τζορτζ Μάιρσον, ο εκάσμεσος, δηλ. ο φωτογράφος της εταιρείας, στην όποιαν άρ-γάζεται η Τζέαν, το δε ελδύλλιο τους χρονολογείται από διετίας. Οι γάμοι έγιναν στην πόλι Φαίνε της "Αρκάνζας, ή δε από διετίας. Οι γάμοι έγιναν στην πόλι Φαίνε της "Αρκάνζας, ή δε από διετίας.

Νά κ' ένα "Αμερικανόπουλο που γεννήθηκε στο Χονολουλού. Εινε η κόρη της γνωστής πρω-ταγωνίστριας Μάριον "Αστον και του συζύγου της Φράνκλιν "Βόρπ. Το ζεύγος είχε πεί να περάσει τους χειμωνιάτικους μή-νες στον παραδεισο του Ειλη-νικού κ' έτσι γεννήθηκε η κο-ρούλα τους κάπως άετρώστως. Τώρα πρόκειται να τη βαφτί-σουν κ' έχουν σκαπό να τη βγάλουν Λούιζ, για να τους έπενδυση το Χονολουλού σ' ένα γέννημα.

Η Τζέαν Μπλοντέλλ, η ξανθή και πικάντικη στάρ, άποφάσισε να δειθ στο σύζυγό της. Ο σύ-ζυγός της εινε ο Τζορτζ Μάιρσον, ο εκάσμεσος, δηλ. ο φωτογράφος της εταιρείας, στην όποιαν άρ-γάζεται η Τζέαν, το δε ελδύλλιο τους χρονολογείται από διετίας. Οι γάμοι έγιναν στην πόλι Φαίνε της "Αρκάνζας, ή δε από διετίας. Οι γάμοι έγιναν στην πόλι Φαίνε της "Αρκάνζας, ή δε από διετίας.

Νά κ' ένα "Αμερικανόπουλο που γεννήθηκε στο Χονολουλού. Εινε η κόρη της γνωστής πρω-ταγωνίστριας Μάριον "Αστον και του συζύγου της Φράνκλιν "Βόρπ. Το ζεύγος είχε πεί να περάσει τους χειμωνιάτικους μή-νες στον παραδεισο του Ειλη-νικού κ' έτσι γεννήθηκε η κο-ρούλα τους κάπως άετρώστως. Τώρα πρόκειται να τη βαφτί-σουν κ' έχουν σκαπό να τη βγάλουν Λούιζ, για να τους έπενδυση το Χονολουλού σ' ένα γέννημα.

Η Τζέαν Μπλοντέλλ, η ξανθή και πικάντικη στάρ, άποφάσισε να δειθ στο σύζυγό της. Ο σύ-ζυγός της εινε ο Τζορτζ Μάιρσον, ο εκάσμεσος, δηλ. ο φωτογράφος της εταιρείας, στην όποιαν άρ-γάζεται η Τζέαν, το δε ελδύλλιο τους χρονολογείται από διετίας. Οι γάμοι έγιναν στην πόλι Φαίνε της "Αρκάνζας, ή δε από διετίας. Οι γάμοι έγιναν στην πόλι Φαίνε της "Αρκάνζας, ή δε από διετίας.

Νά κ' ένα "Αμερικανόπουλο που γεννήθηκε στο Χονολουλού. Εινε η κόρη της γνωστής πρω-ταγωνίστριας Μάριον "Αστον και του συζύγου της Φράνκλιν "Βόρπ. Το ζεύγος είχε πεί να περάσει τους χειμωνιάτικους μή-νες στον παραδεισο του Ειλη-νικού κ' έτσι γεννήθηκε η κο-ρούλα τους κάπως άετρώστως. Τώρα πρόκειται να τη βαφτί-σουν κ' έχουν σκαπό να τη βγάλουν Λούιζ, για να τους έπενδυση το Χονολουλού σ' ένα γέννημα.

Η Τζέαν Μπλοντέλλ, η ξανθή και πικάντικη στάρ, άποφάσισε να δειθ στο σύζυγό της. Ο σύ-ζυγός της εινε ο Τζορτζ Μάιρσον, ο εκάσμεσος, δηλ. ο φωτογράφος της εταιρείας, στην όποιαν άρ-γάζεται η Τζέαν, το δε ελδύλλιο τους χρονολογείται από διετίας. Οι γάμοι έγιναν στην πόλι Φαίνε της "Αρκάνζας, ή δε από διετίας. Οι γάμοι έγιναν στην πόλι Φαίνε της "Αρκάνζας, ή δε από διετίας.

Νά κ' ένα "Αμερικανόπουλο που γεννήθηκε στο Χονολουλού. Εινε η κόρη της γνωστής πρω-ταγωνίστριας Μάριον "Αστον και του συζύγου της Φράνκλιν "Βόρπ. Το ζεύγος είχε πεί να περάσει τους χειμωνιάτικους μή-νες στον παραδεισο του Ειλη-νικού κ' έτσι γεννήθηκε η κο-ρούλα τους κάπως άετρώστως. Τώρα πρόκειται να τη βαφτί-σουν κ' έχουν σκαπό να τη βγάλουν Λούιζ, για να τους έπενδυση το Χονολουλού σ' ένα γέννημα.

Η Τζέαν Μπλοντέλλ, η ξανθή και πικάντικη στάρ, άποφάσισε να δειθ στο σύζυγό της. Ο σύ-ζυγός της εινε ο Τζορτζ Μάιρσον, ο εκάσμεσος, δηλ. ο φωτογράφος της εταιρείας, στην όποιαν άρ-γάζεται η Τζέαν, το δε ελδύλλιο τους χρονολογείται από διετίας. Οι γάμοι έγιναν στην πόλι Φαίνε της "Αρκάνζας, ή δε από διετίας. Οι γάμοι έγιναν στην πόλι Φαίνε της "Αρκάνζας, ή δε από διετίας.

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΜΙΑ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΣΤΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ ΤΗΣ «ΚΑΚΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ»

Β'.
Η σπηλιή αυτή είδα, λίγα μέτρα παρακάτω, μερικά φρονιτάτα πέδια, στα κλαδιά των οποίων ή κάμπες είχαν κάμει σακκούλες, όπου θα εξέκλυαν τα μικρά τους, τα οποία θ' αφάνιζαν το καλοκαίρι, δέντρα και φυτά.
— 'Αντί να κάψετε, ελπα τότε στις καλόγριες, και να χάνετε την ώρα σας, με τα κοιποσκοπία σας, δεν απλώνετε τα χέρια σας να μαζέψετε και να κόψετε εκείνες τις σακκούλες, από τις οποίες αβρύν θα βγουν χιλιάδες κάμπες;...
Μά ή καλόγριες δεν μου έδωσαν απάντησι.

Σ' έλο το διάστημα αυτό μου μιλούσαν λιγάλογα, έχοντας γυρισμένες τις πλάτες τους προς το μέρος μου.
Επίσης εκείνο που μου έκαμε εντύπωση, είνε ότι όλες ή καλόγριες έχουν άπάνω στη μιάρη τους καλντάρια, κεντημένα με κόκκινη κλωστή, σαν κορδόνια, το σχήμα που έχω ζωγραφίσει εδώ, ένα σταυρό δηλαδή, άπάνω σε ένα Ω μέγα και τα άρχικα: ΙΣ. ΧΡ. Ν. Κ.

Λησμονήσα να σας πω πως άνεβαινοντας προς τη μονή, είδα στο δρόμο μία ξυπόλητη γυναίκα, μ' ένα παιδάκι, το οποίο κρατούσε μιά φιάσκα.
'Η γυναίκα αυτή μου είπαν ότι τη λένε Σταματίνα Κόστα, ότι είνε από την Κερατιά μ' ότι έπαθε αιμόπτυσι δυο φορές. Πήγε όμως, λέει, στο μοναστήρι, προσκύνησε και γιατρέφτηκε!
Τό ίδιο αυτό γεγονός μου τό επιστοποίησε κατόπιν και ο ήγούμενος.
— 'Ηταν φθισική μ' έγινε καλή ή γυναίκα αυτή; ρώτησα.
— Καί πως τό ξέρετε πως ήταν φθισική;
— 'Αφού έκανε αιμόπτυσι!... 'Η αιμόπτυσις, παρακαλώ, τί άλλο είνε;
— Μιά αιμόπτυσις μπορεί να προέλθι από χίλιες-δυο αίτιες, μου εξήγησε ο άγιος ήγούμενος. Καί τό παιδάκι όμως που ήταν μαζί με τη γυναίκα, είδε τό φως του στην Κερατιά.
Μου είπε πως λέγεται Στέφανος Κακούρης και ότι είνε μ' αυτός από την Κερατιά. Έπασχε, έδω και δυο χρόνια, από τα μάτια του. Από μυωπία και κάτι άλλο, όπως του είπαν οι γιατροί των 'Αθηνών, στους οποίους κατέφυγε. Τού δόσανε μάλιστα και γυαλιά. Τα φορούσε, μά και μ' αυτά δεν έβλεπε.

Τέλος, προχθές του Ευαγγελισμού, στο ναό της Ευαγγελιστορίας, στην Κερατιά, εκεί που παρακαλούσε τον Θεό για να τον γιάνη, ανέβλεψε εξοφινιά!...
Πέταξε άμείσως τά ματουγάλια του και τώρα πούβλεπε ξάστερα και καθαρά, πήγανε να προσκυνήσι στη μονή της «Κακής Θάλασσης» μ' αυτός.

— Έχω τάμια, μου εξήγησε, να μαζέψω χρήματα και ν' αγοράσω την εικόνα της Ευαγγελιστορίας από τον Άγιον Τάφο.
'Ηταν ένα παιδάκι δεκαπέντε ως δεκαέξι ετών.

— Καί ξέρετε; μου λέει ή κυρία Σταματίνα. Από την ημέρα που έγινε τό θαύμα, οι δασκάλοι της Κερατιάς απαγόρευσαν πειρά στο σχολείο τά παιδιά να κοροϊδεύουνε τους παλαισημερολογίτες, όπως τους περιπαίζανε και τους κοροϊδεύανε πριν.

Κουβέντα με τον κοσμήτορα στο δρόμο.
Μου είπαν ότι άρχηγός των παλαισημερολογιτών είνε ένας στρατηγός, έν άποστασία, ο κ. Κων. Δημητράκοπουλος.

Αυτό μου τό εβεβαίωσε κατόπιν και ο ήγούμενος.
Κι' όταν τον ρώτησα αν άναφέρουν κατά τις λειτουργίες των επίσκοπο και Πατριάρχη, μου απάντησε: Άναφέρουμεν μόνον τον 'Ιησουν Χριστόν. Άλλά έχομεν και επίσκοπον παλαισημερολογιτήν, ο άποστός είνε κρυμμένος σήμερα, για τούτο και ήμεις τον άναφέρουμεν κρυφά, καθώς έχομεν και Πατριάρχη, ο άποστός δεν ε'καιοτόμησης, και τον άναφέρουμεν και αυτόν κρυφά...

Τό ζήτημα ήταν πως θα μπαίναμε στο μοναστήρι, όταν έφτάσαμε, τέλος, εκεί.
'Η είσοδος είνε αυστηρώς άπογορευμένη εις όποιον δεν είνε κάδελφος.

Ο πάτερ Ματθαίος (Σκίτσο του κ. Σταμ. Σταμ.)

— Ελθετε ο κ. Σ;
— 'Υποθέτω!...
— Ο άγιος ήγούμενος σας περιμένει!
— Επιτρέπεται ή είσοδος;
— Επιτρέπεται για σας!

Είσερχομαι εις ένα στενό και έπιμήκη θάλαμο, φωτισμένο από μικρό παράθυρο. Κατά μπρος, από τη μία πλευρά, ένα χυμωτό για να καθόνται, φαίνεται οι αποσκεπται. Από την άλλη πλευρά, σειρά μπαούλων. Στο βάθος ένα παραπέτασμα, με σταυρούς και νικητή ή ρωσισκούς, έχουν γεμίσει κάθε σπι και κάθε κληρία έλληνική.

Αφού, και στο 'Αγιον Όρος σήμερα, οι άπογορευμένοι γραφίζουν κατ' αντίγραφην από φράγματα ή ρωσισκούς τότυπα.

Η έλληνική άγογογραφία και ή βουλανική, άρχιζον χάνονται από την 'Ελλάδα.
Στό μέσον του θαλάμου αυτού, ένας γέρων καλόγρις, 70 ετών περίπου, κάθεται σε μιά καρέκλα, ντυμένος με παλαιόμοδες με διπλά και τριδιπλά έπανοφόρια και με σταυρούς στο κεφάλι, έπί της οποίας ύφεται μιά άσπρη λα μ' ένα κόκκινο σταυρό, βαρειά και ζεστά, όπως και τα γυναικεία, μ' ένα ραβδί στο χέρι δεξιόχειρο. Τα πόδια του με χοντρές μάλλινες κάλτσες, πατούν πάνω σ' ένα κερύλο. Καί δεν έχει άδικο να νύνεται έτσι βαρειά ή γιος άνθρωπος. Κάποιο ύψος κρύο αισθάνεται κανείς μέσα και μάλιστα όταν κάθεται στο χυμωτό το παλαιο.

Λευκά γένεια, λεπτά χαρακτηριστικά, έστρατα και συμπαθή μορφή... Είνε ο ήγούμενος Ματθαίος.
Είνε Κομπικός και συμμαθητής αλλοι ποτέ του Παναγιώτη ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

Τό Κέντημα της καλντάριας των καλογριών της μονής. (Σκίτσο του κ. Σταμ. Σταμ.)

Τό Κέντημα της καλντάριας των καλογριών της μονής. (Σκίτσο του κ. Σταμ. Σταμ.)

Τό Κέντημα της καλντάριας των καλογριών της μονής. (Σκίτσο του κ. Σταμ. Σταμ.)

Τό Κέντημα της καλντάριας των καλογριών της μονής. (Σκίτσο του κ. Σταμ. Σταμ.)

Τό Κέντημα της καλντάριας των καλογριών της μονής. (Σκίτσο του κ. Σταμ. Σταμ.)

Τό Κέντημα της καλντάριας των καλογριών της μονής. (Σκίτσο του κ. Σταμ. Σταμ.)

Τό Κέντημα της καλντάριας των καλογριών της μονής. (Σκίτσο του κ. Σταμ. Σταμ.)

(Τί είδα, τί άκουσα και τί κατέβηκα)

Η δυο καλόγριες μ'εσ σταμάτησαν και μ'εσ και τό αίσθημα διακόσια μέτρα πέραν της μονής, κοντά στον ξενώνα...

Η πόρτα του περιβόλου της μονής, μιά πορτίνα με ένα σπινάκι, στην κορυφή, ήταν κλειστή.

Πλησιάζουμε άσπύσο.

Κι' αντί ανθρώπου, μ'εσ άπαντάνε μιά έπιγραφή που κρυμμένη πόρτα:

Απαγορεύεται ή είσοδος άνευ της εύλογίας της ήγουμένης.

Ζητούμεν λοιπόν την ήγουμένην για να μ'εσ δώσι την εύλογίαν και μιά κατασκευασμένη μοναχή, πλέκουσα τό αλώνι μ'εσ σ'ορνί της, μ'εσ πλησιάζει.

— Η ήγουμένη, παρακαλούμεν; της λέμε.

— Δεν γνωρίζω, μ'εσ άπαντά.

— Ποιός γνωρίζει;

— Ο Θεός!

— Ο Θεός; Καί ποί πρέπει να τον ζητήσουμε;

— Η μοναχή δεν μ'εσ άπαντά. Μ'εσ κοπύει, θυμωμένη, Διερωτώμαι:

— Τί έχει, άραγε, μαζί μου;

Ψάχνω να βωδ τον Θεό, ο άποστός θ' άνασταί, να μου άνοιξη την άπογορευμένη πόρτα.

Ένας από τους έκει παρενοχλούμενους μου δείχνει τότε ένα έκκλησιον καλντάριας, ταλίδιο, στον υπερκείμενο του χώρου των καλντάριας.

Είνε μιά έκκλησιον στενή, καθαρή, φρεσμένη και νεόδημη, που μόλις χωράει έκατόν ανθρώπους. Τό φωτεινό και καθαρό της έσοκόν επενεργεί δροσερώς έπί της ψυχής μου πικρύν.

Η εικόνας της καινούργιας. Άλλά τί μ'εσ νοούργιες, είνε κορυμμένες με ταξίματα ταυτά τα όποια έκαμαν βεβαίως.

Πότε πρόφτασαν κάλτσες!

Και εκεί όμως ο Θεός είνε άλλος και άγιος. Πώς θα τον συναντήσω λοιπόν;

Άλλά, αν δεν βρήκα τον ίδιο τό Θεό, τί μου Πνεύμα θ' άπεφοίτησε, σπένεται, έπί του 'Ελλάδα, έκτός του Θεού, ο άποστός που στατεύει και τη σώζει, και ός Θεός και ός πατριάρχης φιλέλλην, κατά τον μακαρίτη άσπύσο, υπάσχει και ό... Χαμοδιά!

Και έστράτην εις άνοστήριον αυτού και τον έκει και έπέτιχα να εισέλθω εις τά άδύνα και τά όρια της μονής.

— Ελθετε ο κ. Σ;
— 'Υποθέτω!...
— Ο άγιος ήγούμενος σας περιμένει!
— Επιτρέπεται ή είσοδος;
— Επιτρέπεται για σας!

Είσερχομαι εις ένα στενό και έπιμήκη θάλαμο, φωτισμένο από μικρό παράθυρο. Κατά μπρος, από τη μία πλευρά, ένα χυμωτό για να καθόνται, φαίνεται οι αποσκεπται. Από την άλλη πλευρά, σειρά μπαούλων. Στο βάθος ένα παραπέτασμα, με σταυρούς και νικητή ή ρωσισκούς, έχουν γεμίσει κάθε σπι και κάθε κληρία έλληνική.

Αφού, και στο 'Αγιον Όρος σήμερα, οι άπογορευμένοι γραφίζουν κατ' αντίγραφην από φράγματα ή ρωσισκούς τότυπα.

Η έλληνική άγογογραφία και ή βουλανική, άρχιζον χάνονται από την 'Ελλάδα.

Στό μέσον του θαλάμου αυτού, ένας γέρων καλόγρις, 70 ετών περίπου, κάθεται σε μιά καρέκλα, ντυμένος με παλαιόμοδες με διπλά και τριδιπλά έπανοφόρια και με σταυρούς στο κεφάλι, έπί της οποίας ύφεται μιά άσπρη λα μ' ένα κόκκινο σταυρό, βαρειά και ζεστά, όπως και τα γυναικεία, μ' ένα ραβδί στο χέρι δεξιόχειρο. Τα πόδια του με χοντρές μάλλινες κάλτσες, πατούν πάνω σ' ένα κερύλο. Καί δεν έχει άδικο να νύνεται έτσι βαρειά ή γιος άνθρωπος. Κάποιο ύψος κρύο αισθάνεται κανείς μέσα και μάλιστα όταν κάθεται στο χυμωτό το παλαιο.

Λευκά γένεια, λεπτά χαρακτηριστικά, έστρατα και συμπαθή μορφή... Είνε ο ήγούμενος Ματθαίος.

Είνε Κομπικός και συμμαθητής αλλοι ποτέ του Παναγιώτη ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

Τό Κέντημα της καλντάριας των καλογριών της μονής. (Σκίτσο του κ. Σταμ. Σταμ.)

Τό Κέντημα της καλντάριας των καλογριών της μονής. (Σκίτσο του κ. Σταμ. Σταμ.)

Τό Κέντημα της καλντάριας των καλογριών της μονής. (Σκίτσο του κ. Σταμ. Σταμ.)

Τό Κέντημα της καλντάριας των καλογριών της μονής. (Σκίτσο του κ. Σταμ. Σταμ.)

Τό Κέντημα της καλντάριας των καλογριών της μονής. (Σκίτσο του κ. Σταμ. Σταμ.)

Τό Κέντημα της καλντάριας των καλογριών της μονής. (Σκίτσο του κ. Σταμ. Σταμ.)

Τό Κέντημα της καλντάριας των καλογριών της μονής. (Σκίτσο του κ. Σταμ. Σταμ.)

Τό Κέντημα της καλντάριας των καλογριών της μονής. (Σκίτσο του κ. Σταμ. Σταμ.)

Τό Κέντημα της καλντάριας των καλογριών της μονής. (Σκίτσο του κ. Σταμ. Σταμ.)

Τό Κέντημα της καλντάριας των καλογριών της μονής. (Σκίτσο του κ. Σταμ. Σταμ.)

Τό Κέντημα της καλντάριας των καλογριών της μονής. (Σκίτσο του κ. Σταμ. Σταμ.)

Τό Κέντημα της καλντάριας των καλογριών της μονής. (Σκίτσο του κ. Σταμ. Σταμ.)

Τό Κέντημα της καλντάριας των καλογριών της μονής. (Σκίτσο του κ. Σταμ. Σταμ.)

Τό Κέντημα της καλντάριας των καλογριών της μονής. (Σκίτσο του κ. Σταμ. Σταμ.)

Τό Κέντημα της καλντάριας των καλογριών της μονής. (Σκίτσο του κ. Σταμ. Σταμ.)

Τό Κέντημα της καλντάριας των καλογριών της μονής. (Σκίτσο του κ. Σταμ. Σταμ.)

Τό Κέντημα της καλντάριας των καλογριών της μονής. (Σκίτσο του κ. Σταμ. Σταμ.)

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ι τρεις φίλοι ξαναγύρισαν στην τραπέζια και καθήσαν στη θέα τους.

— Βγήκε τό κοκκαλάκι, έπί τέλους! έλεε ο Ουίμπολντ. Πώς βρέθηκε τό άναθεματισμένο, στο ψαγνό κομμάτι που πήρα; "Ας είνε. Πρέπει τώρα, αγαπητή μου "Εδιθ, να ταγκρυσουμε τά ποτήρια μας έπί τη ευκαιρία της...

— Διασώσέ με! "Αν μ' αγαπάς, θ' άδειάσεις τό ποτήρι σου ως την τελευταία σταγόνα!

— Πίνω στην ευτυχία και στην άγάπη μας! έλεε ή "Εδιθ, σπράχνοντας τό ποτήρι της.

— Πίνω στην ευτυχία και στην άγάπη μας! έλεε ή "Εδιθ, σπράχνοντας τό ποτήρι της.

— Πίνω στην ευτυχία και στην άγάπη μας! έλεε ή "Εδιθ, σπράχνοντας τό ποτήρι της.

— Πίνω στην ευτυχία και στην άγάπη μας! έλεε ή "Εδιθ, σπράχνοντας τό ποτήρι της.

— Πίνω στην ευτυχία και στην άγάπη μας! έλεε ή "Εδιθ, σπράχνοντας τό ποτήρι της.

— Πίνω στην ευτυχία και στην άγάπη μας! έλεε ή "Εδιθ, σπράχνοντας τό ποτήρι της.

— Πίνω στην ευτυχία και στην άγάπη μας! έλεε ή "Εδιθ, σπράχνοντας τό ποτήρι της.

— Πίνω στην ευτυχία και στην άγάπη μας! έλεε ή "Εδιθ, σπράχνοντας τό ποτήρι της.

— Πίνω στην ευτυχία και στην άγάπη μας! έλεε ή "Εδιθ, σπράχνοντας τό ποτήρι της.

— Πίνω στην ευτυχία και στην άγάπη μας! έλεε ή "Εδιθ, σπράχνοντας τό ποτήρι της.

— Πίνω στην ευτυχία και στην άγάπη μας! έλεε ή "Εδιθ, σπράχνοντας τό ποτήρι της.

— Πίνω στην ευτυχία και στην άγάπη μας! έλεε ή "Εδιθ, σπράχνοντας τό ποτήρι της.

— Πίνω στην ευτυχία και στην άγάπη μας! έλεε ή "Εδιθ, σπράχνοντας τό ποτήρι της.

— Πίνω στην ευτυχία και στην άγάπη μας! έλεε ή "Εδιθ, σπράχνοντας τό ποτήρι της.

— Πίνω στην ευτυχία και στην άγάπη μας! έλεε ή "Εδιθ, σπράχνοντας τό ποτήρι της.

— Πίνω στην ευτυχία και στην άγάπη μας! έλεε ή "Εδιθ, σπράχνοντας τό ποτήρι της.

— Πίνω στην ευτυχία και στην άγάπη μας! έλεε ή "Εδιθ, σπράχνοντας τό ποτήρι της.

— Πίνω στην ευτυχία και στην άγάπη μας! έλεε ή "Εδιθ, σπράχνοντας τό ποτήρι της.

— Πίνω στην ευτυχία και στην άγάπη μας! έλεε ή "Εδιθ, σπράχνοντας τό ποτήρι της.

— Πίνω στην ευτυχία και στην άγάπη μας! έλεε ή "Εδιθ, σπράχνοντας τό ποτήρι της.

— Πίνω στην ευτυχία και στην άγάπη μας! έλεε ή "Εδιθ, σπράχνοντας τό ποτήρι της.

— Πίνω στην ευτυχία και στην άγάπη μας! έλεε ή "Εδιθ, σπράχνοντας τό ποτήρι της.

— Πίνω στην ευτυχία και στην άγάπη μας! έλεε ή "Εδιθ, σπράχνοντας τό ποτήρι της.

— Πίνω στην ευτυχία και στην άγάπη μας! έλεε ή "Εδιθ, σπράχνοντας τό ποτήρι της.

— Πίνω στην ευτυχία και στην άγάπη μας! έλεε ή "Εδιθ, σπράχνοντας τό ποτήρι της.

— Πίνω στην ευτυχία και στην άγάπη μας! έλεε ή "Εδιθ, σπράχνοντας τό ποτήρι της.

— Πίνω στην ευτυχία και στην άγάπη μας! έλεε ή "Εδιθ, σπράχνοντας τό ποτήρι της.

— Πίνω στην ευτυχία και στην άγάπη μας! έλεε ή "Εδιθ, σπράχνοντας τό ποτήρι της.

— Πίνω στην ευτυχία και στην άγάπη μας! έλεε ή "Εδιθ, σπράχνοντας τό ποτήρι της.

— Πίνω στην ευτυχία και στην άγάπη μας! έλεε ή "Εδιθ, σπράχνοντας τό ποτήρι της.

— Πίνω στην ευτυχία και στην άγάπη μας! έλεε ή "Εδιθ, σπράχνοντας τό ποτήρι της.

— Πίνω στην ευτυχία και στην άγάπη μας! έλεε ή "Εδιθ, σπράχνοντας τό ποτήρι της.

— Πίνω στην ευτυχία και στην άγάπη μας! έλεε ή "Εδιθ, σπράχνοντας τό ποτήρι της.

— Πίνω στην ευτυχία και στην άγάπη μας! έλεε ή "Εδιθ, σπράχνοντας τό ποτήρι της.

— Πίνω στην ευτυχία και στην άγάπη μας! έλεε ή "Εδιθ, σπράχνοντας τό ποτήρι της.

— Πίνω στην ευτυχία και στην άγάπη μας! έλεε ή "Εδιθ, σπράχνοντας τό ποτήρι της.

— Πίνω στην ευτυχία και στην άγάπη μας! έλεε ή "Εδιθ, σπράχνοντας τό ποτήρι της.

— Πίνω στην ευτυχία και στην άγάπη μας! έλεε ή "Εδιθ, σπράχνοντας τό ποτήρι της.

— Πίνω στην ευτυχία και στην άγάπη μας! έλεε ή "Εδιθ, σπράχνοντας τό ποτήρι της.

— Πίνω στην ευτυχία και στην άγάπη μας! έλεε ή "Εδιθ, σπράχνοντας τό ποτήρι της.

— Πίνω στην ευτυχία και στην άγάπη μας! έλεε ή "Εδιθ, σπράχνοντας τό ποτήρι της.

— Πίνω στην ευτυχία και στην άγάπη μας! έλεε ή "Εδιθ, σπράχνοντας τό ποτήρι της.

— Πίνω στην ευτυχία και στην άγάπη μας! έλεε ή "Εδιθ, σπράχνοντας τό ποτήρι της.

— Πίνω στην ευτυχία και στην άγάπη μας! έλεε ή "Εδιθ, σπράχνοντας τό ποτήρι της.

— Πίνω στην ευτυχία και στην άγάπη μας! έλεε ή "Εδιθ, σπράχνοντας τό ποτήρι της.

— Πίνω στην ευτυχία και στην άγάπη μας! έλεε ή "Εδιθ, σπράχνοντας τό ποτήρι της.

νατά του άστυνομικού.

— Σιωπή, όχι φωνές και φασαρίες! Σπρωχθήτε, μ'εσ. Έχουμε να κουβεντιάσουμε. Έν πρώτους, πρέπει να σας πληροφορήσω, ότι πριν από λίγο σας έσωσα τη ζωή, μολονότι δεν είχα αυτή την ίσοχρέωση, ύστερ' από κείνο που μου κάνατε...

Η "Εδιθ, μοσπεθωμένη άπ' την τρομάρα της, σωριάστηκε σε μιά πολυθρόνα. Ο Χόλμς κάθισε άντίκρυ της και της διηγήθηκε πως ο Ουίμπολντ ήθελε να την δηλητηριάσει και πως, χάρις στην επέμβασή του, έδηλητηριάστη αυτός ο ίδιος. Της έδωσε κατόπιν, ότι μ' αυτή ήξερε να ύποπτη την τύχη του έραστού της, άλλ' ότι αυτό δεν τον συνέφερε, γιατί θ' άνετρέπετο τό σχέδιό του.

— 'Ηθελε λοιπόν να με δολοφονήσει; ρώτησε με φρίκη ή "Εδιθ.

— Ναί, ήθελε ν' άταλλάγι από σένα, γιατί, καθώς φαίνεται, αγαπάς κάποια άλλη, ίσως την γυναίκα του Φράνς Κόρπερ. Κι' εσύ, προς χάριν του, με παρέδωκες στη συμμορία των κιδηλοποιών, που αν δεν μ' έθαναν ζωντανό, τό λάθος δεν είνε δικό τους, ούτε και δικό σου.

— Τά ξέρετε λοιπόν όλα;

— Όλα! Γνωρίζω επίσης, ότι και σεις άνήκετε στη συμμορία των κιδηλοποιών.

— Θέε μου! Ειχάμετε λοιπόν χαμένοι!...

— Πράγματι είσθε χαμένοι. Όσοσο, τό σφάλμα σας μπορεί να επανορθωθί, αν άπαντήσετε σε μερικές ερωτήσεις μου. Γιατί μ' αν δεν άπαντήσετε, έγω σε λίγο θα τά μάθω όλα.

Η "Εδιθ, βλέποντας ότι τά ψέματά της δεν θα όφελον σε τίποτε, άναγκάστηκε να όμολογήσει τά πάντα. Ό μολονότι, ότι τό κέντρο της κιδηλοποιίας ήταν τό Σπρίγκφιλντ, ότι ή μηχανική έγκαταστάσις βρισκόντουσαν μέσα στην έκκλησιον του χωριού, ότι έδω τό χωριό μετείχε στην... έπιγείση αυτή και τέλος είδοποίησε τον Χόλμς, ότι διέτρεχε τον έσοκτο κίνδυνο, αν ή παρουσία του στο Σπρίγκφιλντ γινόταν γνωστή.

Κατόπιν ή άτηνη νέα, ή οποία για τον έρωτα ενός άλλου είχε ύποσσει τόση ήθική κατάπτωση, έληγοφόρησε τον άστυνομικό, ότι τη στιγμή εκείνη όλοι οι κιδηλοποιοί μ' αυτός ο Πέρινς και ο Τζών, βρισκόντουσαν μέσα στην έκκλησιον, όπου θαίλευαν πορετώδως. Έξήγησε τέλος στο Χόλμς, ότι ή συμμορία περιμενε τη νύχτα αυτή τον Ουίμπολντ και τον πατά, για να τους παραδώσει τα κιδηλοποιά μ' ότι στην πόρτα του ναού φύλαγε ο σκευφύλαξ, ο άποστός άπαγορευε την είσοδο σε κάθε ξένο.

— Όρα! Αλλά άκούω, τη διεκονη ο Χόλμς. Τώρα δός μου τά χέρια σου να τά δέσω. Έτσι... θαμνάσω... Και τά πόδια σου τώρα. Δεν πρέπει να φύγης άπ' τον πύργο. Μη στενοχωρείσαι. Δεν θα παραμείνης σ' αυτή την κατάσταση πολλή ώρα. Σε λίγο όλα θα τελειώσουν. "Α! λησμονήσα να σε ρωτήσω αν υπάρχει τηλεγραφικός σταθμός εδώ.

Η "Εδιθ άπάντησε, ότι υπάρχει βέβαια τηλεγραφείο, ότι λειτουργεί μάλιστα τό καλοκαίρι που προοιόζον εκεί ή πλούσιες οικογένειες του Λονδίνου. Μολονότι, ή τηλεγραφική συσκευή βρισκόνταν εκεί και τον χειμώνα. Επρόσθεσε ακόμα, ότι τό τηλεγραφείο βρισκται κοντά στο σπίτι του Φράνς Κόρπερ, ακριβώς πλάι στην έκκλησιον.

ΕΡΜΕΙΟΝ

ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΚΟΥ—ΚΑΛΑΜΙΩΤΟΥ 27

Σερβίς Φαγητοῦ καὶ Τεῖου ἐκ Πορσελάνης.

Εἶδη ἐκ κρυστάλλου. Ἐπάργυρα. Κουταλοπήρουνα.

Πλουσία συλλογὴ δώρων. Λάμπαι ἡλεκτρικαί.

ΕΙΔΗ ΚΟΥΖΙΝΑΣ

«ΦΟΙΝΙΞ»

ΚΡΥΣΤΑΛ

ΑΙΟΛΟΥ 85

Δῶρα δι' ὀνομαστικὰς ἐορτάς καὶ γάμους.

Ἡλεκτρικά πολὺφωτα καὶ πλαφωνιέρα.

Πορσελάναι. Κρύσταλλα. Ἐπάργυρα.

Κουταλοπήρουνα. Ψυγεῖα. Παγωτομηχαναί.

«ΦΟΙΝΙΞ»